

ከክብር ወደ ክብር

ከክብር ወደ ክብር

ተርጓሚ
ዘተካርዖስ ጥሳሁን

ራስዬ ስባታሚ
አዲስ አበባ 2003 ዓ.ም

"From Glory to Glory"

ከተሰኘው የዋችማን ኒ

መጽሐፍ የተተረጎመ ነው።

የመደመሪያ እትም 2003 ዓ.ም

ሁለተኛ እትም 2004 ዓ.ም.

ሦስተኛ እትም 2007 ዓ.ም

አራተኛ እትም 2009 ዓ.ም.

ይህን መጽሐፍ በመሰሉም ሆነ በክራል ያለ አሳታሚው ፈቃድ ማግኘት የተከለከለ ነው።

በዚህ መጽሐፍ ከሚገኙት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች፡

ቀኃሌ የሚለው በ1954 ዓ.ም በኢትዮጵያ መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር

ከታተመው ነበር ትርጉም፣ ሕያው ቃል የሚለው በሲቪኒን ባይብልስ

ኢንተርናሽናል ከታተመው ሕያው ቃል ትርጉምና የተሩት በመሰሉ በ1993

ዓ.ም ከታተመው አዲስ መደበኛ ትርጉም የተወሰዱ ናቸው።

የሽፋኒ ላዛይን፡ ጻዊት አቤል

የተርጓሚው አድራሻ

E-mail: agapac4zak@gmail.com

Tel.: 00251913517744

የመ.ሣ.ቱ. 1814

አዲስ አበባ

ራዕይ አሰታሚ

የመ.ሣ.ቱ. 2332

አዲስ አበባ

RPTR-32 3M

ተርጓሚው ከዚህ መጽሐፍ ሽያጭ የሚያገኘው ገቢ
ለተቸገሩ ወገኖች የእግዚአብሔርን ቸርነት ለማድረግ
የሚውል ነው።

ባርነት

፩ በገዢ ሁሉ ደረቅ እና አውነተኛ የሆነው ሁለንተናዊ አግባብነት ትዳብ በምህ ለዘላለም ይባረክ! ይህም ላንተ ክብር ይሁን።

፪ አግባብነትን በመፍራትና በማወቅ አንዳደግ አግባብነት የሰጣችሁን ግራት በታማኝነት ለፈጻሚዎች፣ በአውነተኛ አግባብነት መፍራት የተግባራቸው ወላጆች! አግባብነት አምላኬ ይባርኩ! ከጉልበ ታችሁ የወጣ ሁሉ አግባብነትን በመፍራት ይባርኩ።

፫ ይህ ሥራ ተጀምሮ ለከሙክራት ድረስ በሚያስፈልጉኝ ገዢ ሁሉ ለብረሽኝ ለእግርክው እና መልካም ምላሴ ለሆነኝ ውድ ወንድሜ ደውሎ ረታዳ! አግባብነት አምላኬ ለብዙ ይባርክህ! መገደህን ሁሉ ያትናልህ።

፬ የአግባብነትን ፍቅር በአውነተኛ የተግባራቸው እና ተስፋ በመብረጥ ትግት ላይ አንዳልቀር የአግባብነትን ፍቅርን ደጋ ላክልክኝ ውድ ወንድሜ ምላሴ ለሆኑ! የአምላኬ አግባብነት ፍቅርን ክብር በዘመንህ ሁሉ ይጠልህ! ተባረክ።

፭ ጥቅሶችን ከመጽሐፍ ቅዱስ ላይ ሳትታከት ለተባበሩት ውድ እንኔ ራሴል ደጋፊና ጽሑፉን አንብቦ ቀና ለተያየት ለሰጠኝ ውድ ወንድሜ ቢንያም ሙሴ አግባብነት አምላኬ ይባርኩ! በእርሜ ዘመናቸው ሁሉ ምስክርነት ይገባቸዋል።

፮ የበፋን ዳዛይትን ሥራ በትጋት የሠራሁኝ ውድ ወንድሜ ዳዊት ለበል አግባብነት አምላኬ ይባርክህ! የእጅግ ሥራዎችን ይደጉ! ይመገደጉ! ብዙም ያፍሩ።

፯ በትጽባታችን የበራችሁ የማይከራከሩ ሊገርሩን ተከላክሎኝ የላጁ ክርስቲያን ተግራሚና ምሩቃን ጎበዘኩ! የተለሉ ሙሉ ወንጌል አግኝቶ ቤተ ክርስቲያን የግዝለት ወጣት ጎበዘኩ ወገኖች እና ስጦታችሁ ያልተጠቀሱ በየትኛውም መልኩ ለሥራው መሳካት ልዩ ልዩ ለተዋጽ ያደረጋችሁ ሁሉ አግባብነት አምላኬ ይባርኩ! ለግለት እወዳለሁ።

ማውጫ

፩	፩
፪	21
፫	35
፬	49
፭	67
፮	83
፯	91
፰	97
፱	103

መቅደም

የጌታ ክብር በማገኘቱ ብቻ ባይሆን በሥራውም ጥምር ነው። ምንም እንኳን ክብር ማደራያው ቢሆንም፤ ራሱን ከክብር አጥርቶ በሰው አምሳል ተገኘ። ለወደቀው የሰው ልጅ ሲል፤ የመስቀልን ጥት ታገዘ፤ ጥራላጅ ከብሩዋ ከሌሎች በፍራምቸ ሁሉ ይልቅ በመስቀሉ ላይ እጅግ ነፃነትና ደምቆ ይታያል። በቀራንዮ መስቀል ላይ በረዳመው ሥራ፤ ብዙ ልጆችን ወደ ክብር አመጣ (ዕብ 2:10)። ክብሩን እንደናይ ፍላጎት ነው (ዮሐ. 17:24፤ ይመስላል)። "እኛም ሁላችን ባልተሸፈነ ፊት የጌታን ክብር እንደ መስተዋት እያገዛባለን፤ የክርስቲያን መልክ እንደንመስል ከክብር ወደ ክብር እንወጣለን ይህም የሚሆነው መንፈስ ከሆነ ጌታ ነው" (2ቆሮ. 3:18)።

በዚህ አትም ጥቅምን ኒ፤ ከክብር ወደ ክብር የሚለው ሐረግ ምን ማለት እንደ ሆነ ያብራራልናል። ያህፄ የከበረው የእግዚአብሔር ስም። ከሚለው ስም ጋር ይጀምርና የሰው ብቸኛው ንግሥት ከእግዚአብሔር ክብር መጥይቱ እንደ ሆነ ያሳያል። ሆኖም እግዚአብሔር ይቅር ለማለት ተዘጋጅቷል፤ ይቅርታው በእምነት የሚገኝ ቢሆንም እንኳ። በመቀጠል የእግዚአብሔርን ምሕረት በማስረዳት የላቂትንና የሚያረባረቡትን ታሪክ ያቀርባልናል። ይራረው በተጨማሪ በጥምቀት የሆነውን ደኅንነት፤ እግዚአብሔር ለልጆቹ ያዘጋጀውን ምንብ እና በእግዚአብሔር ፊት የሚገኙትን ጥጋ እያሰቃኘ የእግዚአብሔርን ደኅንነት ለማግኘት ይገልጻልናል። በማጠቃለያው፤ ከእኛ ጋር ሁልጊዜ ስላለው የክርስቶስ ፍቅር ያስረግጣልና የክርስቶስ አእምሮ እንዲኖረን አጥብቆ ያሳስባል ይህም በእርግጥ ከክብር ወደ ክብር መለወጥ ነው።

ሠናይ ንብብ

ምዕራፍ 1

ያህፄ

መሴም እግዚአብሔርን (ሐዘን)፤ "ወደ እስራኤል ልጆች ሄጂ፤ የአባቶቻችሁን አምላክ ወደ ለናንተ ልከኛል" በላቸው ስም ማገኘት ነው። ብለው ቢጠይቁት ምን አላቸዋለሁ? አለው። እግዚአብሔርም (ሐዘን) መሴን፤ "እኔ፤ ያለሁና የምኖር ነኝ" (ሐዘን)፤ በሐዘንም፤ ያለና የሚኖር ልከኛል ብለህ ነገራቸው አለው። ደግሞም እግዚአብሔር (ሐዘን) መሴን፤ የአባቶቻችሁ የአብርሃም አምላክ፤ የይሱሐቅ አምላክ፤ የያዕቆብ አምላክ የሆነው እግዚአብሔር (ሐዘን) ወደ ለናንተ ልከኛል፤ ስሜም ለዘላለም ይኸው ነው፤ ወደ ፊት በተከታታይ በሚገኘው ትውልድ ሁሉ የምታሰበው በዚህ ስም ነው። ብለህ ለእስራኤል ልጆች ነገራቸው አለው። "ሂደና የእስራኤልን ለቆች ለባሰበህ፤ የአባቶቻችሁ የአብርሃም፤ የይሱሐቅና የያዕቆብ አምላክ የሆነው እግዚአብሔር (ሐዘን) ተጠጠልኝና እንዲህ አለኝ፤ ንብኝታችሁን በጥበብ የደረሰባችሁንም እይቻለሁ። በሐዘንም በጥበብ ከምትቀበሉት መከራ አውጥቼ ግርና ወተት ወደምታረበው ወደ ከነዓናውያን፤ ወደ ኪፕሮውያን፤ ወደ አሞራውያን፤ ወደ ረሐብውያን፤ ወደ አዊዎውያን ወደ ሊባዮውያን ምድር አገባችኋለሁ። በኩል ብለህ ነገራቸው አለኝ። "የእስራኤል ለቆችም ይሰሙሃል። አንተና የእስራኤል ለቆች ወደ ጥበብ ንጉሥ ትሄዱና፤ የዕብራውያን አምላክ እግዚአብሔር (ሐዘን) ተጠጠልኝ፤ በሐዘንም ወደ ምድር በላ የሄስት ቀን መገንድ ተገዝን በአምላካችን በእግዚአብሔር (ሐዘን) መሥዋዕት እንድናቀርብ ፍቅሩልን ጠፋሁ ትገኙታላችሁ።" (ዘፀ. 3:13-18)።

እግዚአብሔር (ሐዘን) እና እግዚአብሔር (ሐዘን)

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የእግዚአብሔር ስሞች በየትኛውም ቦታ እንዲሁ እንዳልተጻፉ ልናስተውል ይገባል። ስሙን የተጠቀመበት ለያላገገላ ቦታ፤ ራሱን የጽሑ ቅርጽም አለው። በላዲስ ዚግንም የጌታ ሊየሱስ ስሞች እንደዚሁ ናቸው። ለምሳሌ፤ የትኞቹንም ስሞች ማለትም ሊየሱስ ክርስቶስ፤ ክርስቶስ ሊየሱስ፤ ጌታ ሊየሱስ ክርስቶስን እና ሌሎችም ከተጠቀሱበት አውድ ሊቀዩሩ እይታሉም። ሊየሱስ ክርስቶስን ወደ ክርስቶስ ሊየሱስ በንቀይረው የእስተምህር ስሕተት ልገፈጥር እንችላለን። ይህ የእግዚአብሔር ስሞችም 'ኬርይ' ነው። እግዚአብሔር "እግዚአብሔር (ሐዘን)" ከሚለው ስም በተጨማሪ

ግሪ ከአስራሐል ልጆች ጋር ያለውን ንብረት ለመግለጽ እርሱ ራሱ እግዚአብሔር (ሀገ) ን ተጠቅሞአል።

በእግዚአብሔር (ሀገ) እና በእግዚአብሔር (ሀገ) መካከል ያለው ልዩነት ምንድን ነው? እግዚአብሔር ራሱ ግንኙነትን ለመግለጽ ስጦታን የተጠቀመበትን መንገድ በመመልከት እነዚህን ስጦታን ወደ መረዳት መግባት እንችላለን።

ከዘፍጥረት አስከ ዘመነት ሦስተኛው ምዕራፍ፤ እግዚአብሔር ግንኙነትን ለመግለጽ ቢያዝን ሦስት የተለያዩ ስጦታን ተጠቅሞአል። በዘፍጥረት ፣ ላይ "እግዚአብሔር (ሀገ)" እናገለግለን። በዘፍጥረት 2 ላይ፤ "የህይወት እግዚአብሔር" የሚለውን ስም እናገኛለን። ለምን በመጀመሪያው ከስተት እግዚአብሔር (ሀገ)፤ ከሁለተኛው ከስተት ደግሞ የህይወት እግዚአብሔር ተብሎ፤ እግዚአብሔር የሰሙን ትርጉም ለግንዛቤ ለመግለጽ አገዛዝ አደራለም። እግዚአብሔር ነገርታልና ለዘርዘሩ የህይወት የሚለውን ስሙን ወወቀታል፤ ነገር ግን ለዘርዘሩ የሰሙን ትርጉም ለሰውነትም ነገር። እስከ ዘመነት 3ኛው፤ 15 እግዚአብሔር የሰሙን ትርጉም አልገለጸም።

ለምንደን ነው ዘፍጥረት ፣ እግዚአብሔር (ሀገ) የሚለውን ብቻ ሲጠቀም፤ እግዚአብሔር (ሀገ) ን ያልተጠቀመውን በሰባራዊነት ጥያቄ ቅጂ፤ "እግዚአብሔር (ሀገ)" በየገጽ "ብርቱ" ግለት ነው። ይህ የእግዚአብሔር ስም በመፍጠር ጋር የተዛመደ ነው፤ እግዚአብሔር በመፍጠር ጋር ያለውን ጥንቅቅ ይገልጻል። በሌላ መንገድ፤ የህይወት እግዚአብሔር ከሰው ጋር ያለው ንብረት መሰላት ስም ነው። በእዚህም በዘፍጥረት 2 እግዚአብሔር ከሰው ጋር ያለው ንብረት ተገልጿል፤ ከእሁድ የተነሳ ወላጅነት የህይወት የሚለው ስም ታወቀ። በዘፍጥረት ፣ ትክክረት መፍጠር ስለሆነ (በሰው አስከ በደስተኛው ቀን ድረስ በሰላተረጠረ) እግዚአብሔር (ሀገ) የሚለው ስም ጥቅም ላይ ወሏል። ነገር ግን ዘፍጥረት 2 ሰው ላይ ተግባራዊ፤ ከእሁድ በኋላ "የህይወት እግዚአብሔር" የሚለው ስም ታይቷል። የህይወት እግዚአብሔር የሚለው ቃል በተጠቀመበት በሌላ ገጽ በታላቅ እግዚአብሔር ከሰው ጋር ያለውን ንብረት ያሳያል። ነገር ግን እግዚአብሔር (ሀገ) የሚለው ቃል የተጠቀመበት ለደንገዱ በታላቅ ገላትና በዘፍጥረት ጋር ያለውን ቁርኝት ያሳያል። እነዚህን ልዩነቶች ለመረዳት ጥቂት ዘፍጥሮችን እንመልከት።

ከእሁድ ምክርን ሁሉ እግዚአብሔር (ሀገ) ጥንት በዘመኑ መሠረት ተጠቅሞ አገዛዝ አደራለም። ከእሁድ እግዚአብሔር (ሀገ) ከሰው

ዘጋበት (ዘፍ 7:16)። እዚህ ጋር ያለውን ልዩነት ልብ ብላችኋል? እግዚአብሔር (ሀገ) በዘመኑ መሠረት ወደ ጥን መርከብ ውስጥ የገቡ ሁሉ ተጠቅሞ አገዛዝ አደራለም። ነገር ግን ጥን መርከቡ ውስጥ የዘጋበት የህይወት ነገር። እዚህ ስጦታ ሊቀያየሩ ይችላሉ? አይችሉም። በዘመኑ እግዚአብሔር (ሀገ) ነው፤ ግንኙነት ከመለኮታዊ ገይላ ጋር ይያያዛል። በእዚህ "እግዚአብሔር (ሀገ)" የሚለውን ቃል ተጠቅሞአል። ለሁን ግን ለሰው ወደ መርከቡ ገብቷል፤ በእዚህም ታሪኩ የሚነግረን ሰውን ከውስጥ አስገብቶ የዘጋበት "የህይወት" ነገር፤ ምክንያቱም የመዝጋት ተግባር የመለኮታዊ ጥንቃቄ መለሰ ነው።

"እግዚአብሔር (የህይወት) ዛሬ እንተን በእጅ አላልፎ ይሰጣል፤ እኔ መታዩ አገልግሎት ራሳችንም ለቀርጠዋለሁ። በእሁድ ልሳት የፍልስጥኤውያንን ሰራዊት ራሳችን ለሰማይ ለጥርቶና ለምድር ለራዊት አስገባለሁ፤ ዓለምም ሁሉ በአስራሐል ዘንድ ለምላክ (አሉሂም) መፍሩን ያውቃል" (ዘግሙ 17:46)። እዚህ ጋር "የህይወት እግዚአብሔር" ጠላትን በእጅ አላልፎ ይሰጠኛል ይህም ደግሞ ዓለም ሁሉ በአስራሐል "ለምላክ (እግዚአብሔር (ሀገ))" እንዳለ ያውቅ ዘንድ ነው ይላል። ለምላክ ጠላትን በእጅ አላልፎ ይሰጠኛል፤ ይህም ዓለም ሁሉ "የህይወት እግዚአብሔር" በአስራሐል እንዳለ እንዲያውቅ ነው አይልም። ለምን ምክንያቱም የህይወት ከእኔ ጋር የተያያዘ ነው። ያየኛል፤ ጠላቱንም በእጅ አላልፎ ይሰጠኛል። ነገር ግን ከዓለም ሁሉ ጋር በተገናኘ - ከአስራሐል ንብረት ውጭ ያሉትን ለማለት ነው - እግዚአብሔር ራሱን እንደ የህይወት ልዩነት ለገደ ለምላክ (እግዚአብሔር (አሉሂም)) ብቻ እንጂ። "የህይወት" ለእርሱ ቅርብ ከሆነት ጋር የተያያዘ ሲሆን፤ "እግዚአብሔር (አሉሂም)" ከሌሎች ሕዝቦች ጋር በተያያዘ ገይላን እንዲያውቅ ለማድረግ ነው።

"የሠረገሰው ለዘግቶም ሊጥፋደግን በቆ ጊዜ፤ የአስራሐል ንጉሥ ይህ ነው። በሰው አስቡ፤ ሲወጉትም ከበቡት፤ ሊጥፋደግ ግን ራዊቱ፤ እግዚአብሔርም [የህይወት] ረዓው፤ ለምላክም [አሉሂም] ከእርሱ መለሰኛው" (2ኛኛ 18:31)። ሊጥፋደግን የረዓው የህይወት ነው። ነገር ግን ጠላቱን ካለበት በፍሬ እንዲሄዱ ያደረገው ለምላክ (አሉሂም) ነው። የህይወት ሊጥፋደግን ረድታል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር የቅርብ ነበርና። ነገር ግን ከጠላቱ ጋር በተገናኘ ከእሁድ ረገሬ ጋር ግንኙነት ለሰላላቸው ለምላክ (አሉሂም) የሚለውን ስም ተጠቅሞአል።

እግዚአብሔር የመለኮት ጠቅላላ ስም ሲሆን፤ የህይወት የቅርብ ስሙ ነው። የህይወት የሚለው ቃል የመለኮትን ፍቅር ሲናገር፤ እግዚአብሔር የሚለው

ቃል የመለኮትን ገደብ ይናገራል። እግዚአብሔር የሚለው ቃል ስለ ፈጣሪነቱ ሲታይ፤ ያህዌ የሚለው ቃል ስለ ቅርቡ ያሳያል። በዘፍጥረት ፤ ያህዌ የሚለውን ቃል አልተጠቀመም፤ ይህ ዘፍጥረት ከሙድግነት ታሪክ ጋር ስለሆነ። በዚህ ዘፍጥረት ምንም እንኳን ሰውን ቢጠቅሱም በየካንት የእግዚአብሔር የፈጣሪነት ገደል ተንጸባርቋል። በዘፍጥረት 2 ግን እግዚአብሔር እና ሰው እንዴት የተቀረበ ግንኙነት እንዳላቸው ተዘግቧል። ስለዚህ ያህዌ እግዚአብሔር የሚለውን ስም ተጠቅሟል። ስምን ያህዌን እና ያህዌ እግዚአብሔርን በምትኩ ተጠቀመ? ይህ በምዕራፍ 2 ያለው ያህዌ በምዕራፍ 1 ካለው እግዚአብሔር (ኤሎሂም) ጋር ተመሳሳይ እንደ ሆነ መናገር አፈልጋለሁ። ያህዌ እግዚአብሔር ገደል ብቻ ባይሆን ቢቀርቡት የሚቻል እምላክ ነውና። ከዚያ በኋላ ያህዌ የሚለው ስም መጠቀሱ እውነት ቢሆንም አሁንም እስከ ዘመነ 3114 ድረስ አልተብራራም።

"እኔ እግዚአብሔር (ሰው)"

"እግዚአብሔርም (ሰውም) መሆኑን እኔ ያለሁና የምናር ሃኝ (ሰው) ስለዚህም፤ 'ያለና የምናር' ልከኛል ብለህ ገነባቸው" አለው። ደግሞም እግዚአብሔር (ሰውም) መሆኑን፤ "የአባቶቻችሁ የእብርሃም እምላክ፤ የደሴቱት እምላክ፤ የያዕቆብ እምላክ የሆነው እግዚአብሔር (ሰው) ወደ እናንተ ልከኛል፤ ስሜም ለዘላለም ይኸው ነው፤ ወደ ፊት በተከታታይ በሚካኑ ትውልድ ሁሉ የምታሰበው በዚህ ስም ነው ብለህ ለአባራኤል ልጆች ገነባቸው አለው" (ዘፀ. 3114-15)። መሆኑን እግዚአብሔርን "ወደ አባራኤል ልጆች ሄጀ፤ 'የአባቶቻችሁ እምላክ ወደ እናንተ ልከኛል ሰጠቸው' ስሙ ግን ነው? ብለው ቢጠይቁኝ ምን አላቸዋለሁ?" ብሎ ጠይቆ ነበር። እግዚአብሔርም እንደሚከተለው መልሷል፡- "ያለና የምናር [ያህዌ ስማት ነው] ... ልከኛል"፤ ያህዌ የሚለው ስም ዋነኛ ትርጉም "በራሱ የምናር" - "ያለና የነበረ፤ ለዘላለምም የምናር" ማለት ነው።

"እኔ" - "ያለና የምናር ሃኝ"፤ እኔ የዚህን ስም ከቡርነት ተረድተው ይሆን? በእውነት ይህን "እግዚአብሔር" ነው የምናውቀው? እርሱ የተናገረው ትልቅ ነገር ነው፤ የዚያን ያህል ባይናገር የተወውም ትልቅ ነገር ነው። እርሱ በግልጽም ሆነ በከፊል ሲናገር ያስደንቃል። እርሱ በግልጽ ሲያውጅም ሆነ ለመግለጽ ሲዘገይ ግሩም ነው። በዚህ ስፍራ ማንነቱን በሙላት አልገለጸም፤ እንዲሁ "እኔ ..." አለ። ምክንያቱም ትርጉሙ የተሟላ አይደለምና። "ያለና የምናር" ልከኛል። ይህ በዚያን ቀን እግዚአብሔር ስለ ራሱ ለሙሴ የሰጠው መገለጥ ነው።

እግዚአብሔር "እኔ" የሚለው ስሙ ላይ "ገደብ" ቢጨምርበት ኖሮ፤ ስሙ ስለ "ፍቅሩ" መናገር ባልቻለ ነበር። እንዲሁም "እኔ" በሚለው ስሙ "ፍቅሩን" ጨምርበት ቢሆን ደግሞ፤ ስሙ ስለ "ገደብ" ወይም ስለ "ጥበብ" ወይም ስለ "ጽድቅ" ወይም ስለ "ቀዳሽነት" ወይም ስለ "አዳኝነት" ወይም ስለ "ምኞት" ወይም ስለ "መጠጋጠሙ" እና ስለ ሌሎችም መናገር ባልቻለ ነበር። ስለዚህም ለሙሴ ማን እንደሆነ ሳይገልጽበት እንዲሁ በቀላሉ "እኔ ..." አለው። ስለዚህ እግዚአብሔር ይህን ስማት ይጨምርበት ዘንድ ትቶታል (ይህ ተራ ቃል ባይሆን ጥልቅ መንፈሳዊ አውነታ እንደ ሆነ መናገር አፈልጋለሁ)። እግዚአብሔር በተወለደ በታ ላይ እንደ እምነታችን ልንጥላበት እንችላለን። እምነትና መሸት ካለን፤ "እኔ" የሚለውን የእግዚአብሔር "ስም" መሸታችን ምንም ይሁን ምን በዚያ ልንጨርሰው እንችላለን፤ እግዚአብሔርም ይህን ልናል። ለምሳሌ፤ መጽናናት አስፈላጊ ከሆነ፤ የእግዚአብሔር ስም መጽናናት ቢሆን ይችላል። መጠጋጠም አስፈላጊ ከሆነ፤ በእምነት እርሱ መሸሸጊያ ዐለታችን ቢሆን ይችላል። ድል አስፈላጊ ከሆነ፤ እርሱ ድላችን ነው። ቅድስና አስፈላጊ ከሆነ፤ ቅድስናችን ቢሆን ይችላል። ብርሃን አስፈላጊ ከሆነ፤ በእምነት ብርሃናችን ነው። የሕይወት እንጂራም ፈልገን ከሆነ፤ እርሱ ይህንንም ጭምር ነው። መሸታችን ምንም ይሁን፤ ያንን ስሙ ውስጥ በማስገባት ልንጥላው እንችላለን። በመሸታችን ላይ ማዳገፍ ስለ መቻላችን ምንም ጥርጣሬ አይኑረን። ይህ በእያንዳንዱ ቅጠል ላይ በባለቤቱ ላይ ተገልጾ ተፈርሞበት እንደ ተሰጠን የቼክ ደብተር ዐይነት አይደለም። በሚያስፈልገን መጠን ልንጥላው እንችላለን፤ መቶም ይሁን ሺ ብር አድርገን። በቀላሉ የምንፈልገውን እንጥላለን፤ ምክንያቱም ፈርማው በጣዩ ላይ ሰፍሯልና። እግዚአብሔር ማን እንደሆነ የማያውቁ፤ ያህዌ ለእነርሱ ምን ቢሆን እንደሚችል ያለውቁ ብዙዎች ለሉ፤ እንዴት ያለ አለመታደል ነው። አሁንም "ያህዌ" የሚለው ስም ስፋት፤ ርዝመት፤ ከፍታና ጥልቀት ይታያል፤ ሁሉንም ነገር የእውነት ይዟል።

እግዚአብሔር መሸሸጊያ ዐለት እንደ ሆነ ዳድቅም ወደዚያ ሩጦ እንደሚደን የሚያውቁ ይህን ስሙን ቢይዙ የሚገርም አይደለም፤ እኛም እንደ ጊዜ ይህን ስም ካወቅን፤ እንደ 'ዳዊት' 'ሰምህን የሚያውቁ ይታመኑበሃል፤ እግዚአብሔር ሆይ፤ የሚሹህን አትተዋቸውምና' (መዝ. 9+10) እንልምን? የቀደመው ኪዳን ቅዱሳን እግዚአብሔርን እንደ ያህዌ ወውቀውታል። ስለዚህ እንዲህ ብለው ጸለዩ፡- "እግዚአብሔር ሆይ፤ ገጠኤ ታላቅ ነውና፤ ስለ ስምህ ይቅር በልልኝ።" (መዝ. 25+11)፤ "እግዚአብሔር ሆይ፤ በስምህ አድነኝ" (መዝ. 54+11)፤ "እንተ ግን ጌታ እግዚአብሔር ሆይ፤ ስለ ስምህ በበጎ ተመልከተኝ" (መዝ. 109+12)። ስለዚህ "በስምህም ባለጋራዎቻችን

ከአገራችን በታች አገረግጣለን (መዝ. 44:5)፤ ስለ ሰውም፤ በጽድቅ መንገድ ይመራል" (መዝ. 23:3)፤ እና "በአገራችን ስም እጃችን እንዳለው" (መዝ. 163:4) በግልጽ ያውጃል። ክር። ስለዚህ "አምላክ ሆይ፤ የሰላምና እንደ ሰው፤ አስከ ምድር ዓርቻ ይዘልቃል" (መዝ. 48:10)፤ እና "የእግዚአብሔር ዘምሩ ለሰውም ተቀኙ - ለሰው እግዚአብሔር [የህዌ] በተባለው ፊት" (መዝ. 68:4) በግልጽ ያመለክታል። ክር። እግዚአብሔር ራሱ እንዲህ ብሏል "ሰዌን ዐውቃለሁና እርዳላለሁ" (መዝ. 91:14 - ቀን 14)።

የእግዚአብሔር ስም ግንኙነት ይገልጻል። ስም የሆነችን መሠረት ነው። በመንፈስ ቅዱስ ገደል ወደ እግዚአብሔር ስም ለውጥ መግባት ከቻልን በእግዚአብሔር ስም በደፍረት ግንዛቤ እንችላለን።

ጌታ ሊያስብ የህዌ ነው

አንዳንዶች የህዌ የእግዚአብሔር በቀደመው ኪዳን ውስጥ መገለጥ እንደ ሆነ ይገምታሉ፤ እናም የሌላ ኪዳን ስም የዚህ ስም ተመሳሳይ ጥቅም ተካፋዮች ይሆኑ ይሆንን? ለያሱ ይገረግሉ። የቀድሞው ኪዳን የህዌ፤ የሌላ ኪዳን ሊያስብ በሆነ እግዚአብሔርን እናመለክታለን፤ እናከብራለን። በአርማ፤ ሊያስብ የሚለው ስም ትርጓሜ "የህዌ አዳኝ" ግለት ነው።

ጌታ ሊያስብ በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ የቀደመው ኪዳን የህዌ አርሶ እንደ ሆነ ለረጋግጣል፡ "እኔ አርሶ ነኝ ስላችሁ እኔ አርሶ እንደ ሆኑ ከላከኝኩ፤ በገጠላታችሁ ትምታላችሁና" (ዮሐ. 8:12)። "ያለና የክብር" አርሶ እንደ ሆነ በዚህ ቦታ ላይ ነገርናል። በተጨማሪ ግንዛቤ ልጅን ከቆ ከቆ ባደረጋችሁት ጊዜ፤ ያ ያልሁት አርሶ እኔ እንደ ሆኑና" (ዱ. 28)፤ እንደገናም "እውነት አላችሁ፤ እነርሱም ከመወለዱ በፊት እኔ፤ እኔ ነኝ ጠፊያዬ (ዱ. 58)። በግልጽ የህዌ እንደ ሆነ ተናግሯል፤ ለሁለቱ ራሳቸው በግልጽ ተረድተውታል። "በዚህ ጊዜ ሊወግሩት ደንጋይ አኑ" የተባለው ከዚህ ቃል የተነሣ ክር (ዱ. 59)። ያለና የክብር ጌታችን ሊያስብ ከርሶተኝ አርሶ ስለ ነበር ይህ ይባላል። አርሶ ነው፤ ስለኝ ስለ፤ አርሶ ነው፤ አርሶ ራሱ ነው፤ እኔ ሕይወት ትንሣኤ፤ የአሁን ብርሃን፤ የሕይወት እንደራ፤ መልካም እርኻ ነኝ ያለው። የሚያስፈልገን ሁሉ በጌታችን በሊያስብ - የህዌ አዳኝ ስም አንተከለን፤ ስም ሲኖረን ሁሉ ነገር አለን። ስምን ስለሰጠን አጅግ ልንክርው ይገባል።

"ሂደና የአሰራሪዎችን አላቶች ስብስቦህ፤ የለባታችሁ የአብርሃም፤ የይሳአቅና የያዕቆብ አምላክ የሆነው እግዚአብሔር (መዝ. 11) ተገለጠልኝና እንዲህ አላኝ፤ ነገሪታችሁን በግብፅ የደረሰባችሁንም ለይቻለሁ። ስለዚህም በግብፅ ከግብፅ ተቀላቅላችሁ መከራ ለውጥ፤ ግርና ወተት ወደምታፈሰው ወደ ከነዓናውያን፤ ። ምድር እንዳችሁለሁ፤ በቅዱስ ስላህ ገራችሁ" (ዘፀ. 3:16-17)። ይህ የህዌ የሚለው ስም በተለየ ሁኔታ ከግብፅ ወጥተው ከነዓን አስከ ዝብት ጊዜ ድረስ ጥቅም ላይ ውሏል። በዚህ ወቅት፤ ይህ ስም በተደጋጋሚ ጥቅም ላይ ውሏል። ከዓንገባት ቀን መንግሥትን አስከምንወርሰበት ቀን ምንም ያህል መንግሥትን አስቸጋሪ ቢሆንም - የህዌ ስላኝ ታላቁ "ያለና የክብር" ነው። ስም አስከ ናንሚው ይመራል። የህዌ የሚለው የእግዚአብሔር ስም ከመፍጠር ጋር የተያያዘ ለይደለም። ነገር ግን ለላማችን በምድረ በዓ የቅርብነት ስም ነውና በምድረ በዓ ዐልፈን ወደ ተስፋው ምድር እንድንገባ ያስችላል።

የላማችን ገላጭ

ከአሰራሪ ልጆች ጋር በተያያዘ ይህ የህዌ የሚለው ስም ያለው ተጽዕኖ ምንድን ነው? በእግዚአብሔር ፊት ገላጊነታቸውን እንዲያዙ ነው። እግዚአብሔር መገት ለይገጥምም፤ በገጥም፤ ግን ሊመልሰበት ይችላል? ለመዘገቡ ጠቅላላ ጊዜ ከምናስበው በላይ ነው፤ አርሶ ራሱ በቂ ምክንያት ስለሆነ። ህይወት ያልነውን በመፍጠሩ ቅዱስ ጥቅሮች እየወሰዱን እናብራራው (ካላተገለጸ በስተቀር ሁሉም ከዘሊዋውያን የተወሰዱ ናቸው)

ሐገን ታዘዙ፤ ሥርዐቱንም በጥንቃቄ ጠብቁ፤ እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ (መዝ. 101:1) ነኝ (ዘፀ. 18:4)

ሥርዐቱን ሐገን ጠብቁ፤ አነዚህን የሚጠብቁ በሕይወት ይኖርባቸዋል፤ እኔ እግዚአብሔር (መዝ. 101:1) ነኝ (ዘፀ. 18:5)

እኔ እግዚአብሔር (መዝ. 101:1) ነኝ (ዘፀ. 18:6)

እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ (መዝ. 101:1) ነኝ (ዘፀ. 18:30)

ለሰላው የአሰራሪ ሕዝብ ጠላት እንዲህ ስላለው ነገራቸው፤ እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ (መዝ. 101:1) ነኝ ለኛትም ቅዱስ ሆኑ (ዘፀ. 19:2)

ወደ ጥያቄት ዘመር እንብራ፤ ወይም ከቀለጠ በረት ለራሳችሁ ለግልነት ለትሥራ፤ እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ (መዝ. 101:1) ነኝ (ዘፀ. 19:4)

የወይንን ለርሻ አትቃርም፤ የወደቀውንም አትልቀም፤ ለደህችና ለመጽተቅ ተውላቸው፤ እኔ እግዚአብሔር እምላካችሁ (ሠጢ) ሆኑ (19፡10)

በሰሜን በሐሰት አትግሉ፤ በዚህም የእምላካችሁን (ሠጢ) ስም ሊታርክሱ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡12)

ደንቁርውን አትርገም፤ በዐይነ ሰውናም ፊት ዐንቅፋት ሊታርኩ ነር ግን እምላካህን (ሠጢ) ፍራ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡14)

በአክብሮት መካከል ሐግጥ አትገዛ፤ የባልንጀራህን ሕይወት ለጋ ላይ የሚጥል ግዢውንም ነር ሊታደርግ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡16)

ግንኙን አትበቀል፤ ወይም ምላሽ አትሁንበት፤ ነር ግን ባልንጀራህን ለንጾ ራሱ ውደድ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡18)

እኔ እግዚአብሔር እምላካችሁ (ሠጢ) ሆኑ (19፡25)

ለሞተ ሰው በውጋታችሁን አትገጩ፤ በሰውጋታችሁም ላይ ገብተ ሊታደርጉ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡25)

በንባታችን ጠብቁ፤ መቅደሴንም አከብሩ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡30)

እንዳትረክሱባቸው ወደ ሙታን ጠሪዎች ዘወር አትበሉ፤ ምናፍብት ጠሪዎችንም አትፈልጉ፤ እኔ እግዚአብሔር እምላካችሁ (ሠጢ) ሆኑ (19፡31)

ዕድሜው ለገፋ ተነሥለት፤ በማግለውን ሰከብር፤ እምላካህንም (ሠጢ) ፍራ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡32)

አብርሶችሁ የሚኖረው መጽተኛ ለንጾዝ ወገኖችሁ ይታይ፤ ለንጾ ራሳችሁም ውደዱት፤ ለናንተም በግብፅ መጽተኞች ነበራችሁና፤ እኔ እግዚአብሔር እምላካችሁ (ሠጢ) ሆኑ (19፡34)

ሥርወጭን ሕጌን ሁሉ ጠብቁ፤ ተከተሏቸውም፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (19፡37)

በኩር በሆኑት በአስራሌላውያን ልጆች ሁሉ ምትክ ሊዋወዱን ለንጹሁም በኩር በሆኑት በአስራሌላውያን ከብቶች ሁሉ ምትክ የሊዋወዱን ከብቶች ለእኔ ለድርጊታቸው፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (ዘኁ. 3፡41)

በአስራሌላውያን በኩሮች ምትክ ሊዋወዱን፤ በከብቶቻቸውም ምትክ የሊዋወዱን ከብቶች ውስጥ፤ ሊዋወዱንም የእኔ ይሁኑ፤ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ (ዘኁ. 4፡43)

የእግዚአብሔር ትእዛዞች ከበለተጓላቸው ምክንያት ላላቸውን ለም፤ ምክንያታቸውም "እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ" ብቻ ነው። ለዚህ ጋር በምናያቸው የተለያዩ የእግዚአብሔር ትእዛዞች ማብራሪያ ከዚህ ሌላ ምንም ምክንያት አልተሰጠም። ለቀጣቸዋልሁ፤ ምክንያቱም እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ። ሊዋወዱንም ለእኔ ይሁኑ። ይህን ያለው አስራሌላውያን በላልጋዝዘት ነውግ አይደለም፤ ነር ግን ምክንያቱ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ ነው። ደንቁርውን አትርገም፤ ምክንያቱም እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ። ለንጹህና ለንጹህ ሊታደርግ ምክንያቱም እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ። ያለማጽረጥ ይህንኑ ነው የሚናገረው፤ ሌላ የተቀመጠ ምንም ምክንያት የለም። እግዚአብሔር "እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ" ስላል ብቻ እግዚአብሔርን የሚታዘዝ ሰው ለንጹህ በጥሩ ነው። ለንጹህ ሰው ከገጠለት ጋር ለማግባባት በባለጣችን ላይ የተተረፈረፉ ምክንያቶች ሌላ ነር ግን ለንጹሁ፤ እግዚአብሔር ያለና የነበረ ስለሆነ ንጠላትን የማያደርግ የተባረከ ነው።

ይበልጥ በግልጽ ለማስቀመጥ፤ በማንኛውም መልኩ፤ "እኔ ያለሁና የነበርኩ" ሆኑ። የሚለው የእግዚአብሔር ስም ስለ ትእዛዙ ቢያንስ ሁለት ምክንያቶችን ያሳያል፡- (1) "ያለሁና የነበርኩ" - ለማለት የተፈለገው፤ እኔ ንጹላ ሆኑ፤ በሰዚህ ለናንተ ምንም ማድረግ አይጠበቅብኩም። እኔ ንጹላችሁ፤ ጠባቂላችሁ፤ ቅድስናችሁ፤ ጽድቃችሁ ለና የሚያስፈልጋችሁን የምሰጣችሁ ሆኑ። ለናንተ ስሜትና ምኞት በውስጣችን ስለ ትላላችሁ፤ ነር ግን እግዚአብሔር (ሠጢ) "እኔ ደሮችና ቅዱስ ነኝ" ብሏል። ለምንከ ንጠላትን ታደርጋላችሁ፤ ገንዘብ የለኝም ትላላችሁ፤ ስለዚህም ብድር ትጠይቃላችሁ፤ ነር ግን እግዚአብሔር (ሠጢ) "እኔ ረዳታችሁ ነኝና ከእንግዲህ ወዲህ ለምን ትበደራላችሁ? ስለዚህ ንጠላትን ቢታደርጉ፤ እኔ ስለማልረዳችሁ ወይም ከንጠላት ስለማልጠበቃችሁ አይደለም። በኦርግጥ ልጠበቃችሁ አቸላለሁ። ነር ግን ንጠላትን ቢታደርጉ ማድረግ ስለ ፈለጋችሁ ነው ይላችኋል። (2) "ያለሁና የነበርኩ" - ለማለት የተፈለገው፤ እኔ በጣም የምወዳችሁና የመረጥኳችሁ ንጹላችሁና ጥበባችሁ ብቻ አይደለሁም፤ እኔ ከፋትን ስታደርጉ የምቀጣችሁ እግዚአብሔር እምላካችሁ (ሠጢ) ሆኑ። ለውነት ነው፤ ያለና የነበረው በመጀመሪያ ንጹላ፤ በመቀጠል ግን ፈራጅም ነው። በመጀመሪያ- ለርሱ ጽድቃችን ለና ቅድስናችን በመሆን ንጹላ ነው፤ ነር ግን ቀጥሎ በጽድቁና በቅድስናው ይፈርድብናል። እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ያለሁና የነበርኩ ሆኑ። የሚለውን ስም ሲጠቀም ስለ ትእዛዙ ለንጹህነትን ለማብራራት ለያስብም። ሐዘቡን ለንጹሁ በቀላሉ "እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ" ይላቸዋል። ወደ ከነዓን የመጣችሁ እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ሆኑ። የምታደርጉት ወይም የማታደርጉትን ነር እኔ እግዚአብሔር (ሠጢ) ስለ ሆነኩ መሆን አለበት።

አኔ የአብርሃም፣ ይሴሐቅ፣ ያሳቅብ አምላክ ነኝ

“ደግሞም እግዚአብሔር (ሉዊ) ሙሴን፣ የአባቶቻችሁ የአብርሃም አምላክ፣ ይሴሐቅ አምላክ፣ ያሳቅብ አምላክ የሆነው እግዚአብሔር (ሥጋ) ወደ ለናንተ ልኮኛል፤ ስሜም ለዘላለም ይኸው ነው፤ ወደ ራት በተከታታይ በሚነሳው ትውልድ ሁሉ የምታሰበው በዚህ ስም ነው ብላህ ለአስራሔል ልጆች ንገራቸው አለው” (ዘፀ. 3:15)።

እዚህ ጋ ተጨማሪ ማብራሪያ ተሰጥቷል። ይህ አምላክህ እግዚአብሔር (ሉዊ) ማነው? የአብርሃም፣ ይሴሐቅ፣ ያሳቅብ አምላክ ነው። እግዚአብሔርን በተመለከተ፣ እርሱ እግዚአብሔር (ሥጋ)፣ ያለና የነበረ ነው። ሰውን በተመለከተ ግን እግዚአብሔር (ሥጋ) የአብርሃም፣ ይሴሐቅ፣ ያሳቅብ አምላክ ነው። በሙሉት ወገን፣ እርሱ እግዚአብሔር (ሥጋ)፣ እግዚአብሔር (ሉዊ) ነው፤ ይህም ነው ሰሰው የተገለጠው። በሰው ወገን፣ እግዚአብሔር ለአብርሃም፣ ለይሴሐቅ እና ለያሳቅብ ራሱን ገልጧል፤ ይህንም ያደረገው በሕይወታችን ምን ዓይነት ገደል ሲገልጥ እንዳለ እንደናይ ለማድረግ ነው፤ ልክ በእነዚህ ሰዎች እንደገለጠው ገደል ።

እግዚአብሔር ለምን ራሱን የአዳም አምላክ ብሎ አልጠራም? አዳም ንጢላት እንደ ሠራ ሁሉ አብርሃምም ንጢላት እንደ ሠራ እናውቃለን። ስለዚህ ለምን ራሱን የአዳም አምላክ ብሎ አልጠራም? ለምንስ የእባል አምላክ ብሎ አልጠራም? ለምን ራሱን የአዳም ዘር ብሎ አልጠራም? ለምን ራሱን የአብርሃም፣ ይሴሐቅ፣ ያሳቅብ አምላክ ብሎ ጠራ? ለምን ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋው ወራት በእዲስ ኪዳን ውስጥ የአብርሃምን ዘር ይዞ እንደ ተወለደ ቀረበ? ከሰው ሁሉ መካከል እግዚአብሔር ራሱን የእነዚህ ሦስት ልዩ ሰዎች አምላክ ብሎ ለምን ጠራ? የእነዚህ ሦስት ሰዎችና ሌሎች ሰዎች ልዩነት የት ነው? የሚያርፈውን ደህና፣ እግዚአብሔር በእነዚህ ሦስት ሰዎች ጋር ቃል ኪዳን በመግባት ሳይወሰን በዓለም ላይ ሦስት ዓይነት ሰዎችን እንዲወክሉ መርጦአቸዋል።

አብርሃም ምን ዓይነት ሰው ነው? የእምነት አባት ነው። ከሌሎቹ ይልቅ የእርሱ ያልተለመደ ነው፤ በእርግጥ እርሱ በጣም ለየት ይለል። የአብርሃም አምላክ ነኝ ቢል፣ እግዚአብሔር ራሱን እንደ ምርጥ ሕዝብ አምላክ አቅርቧል። ሆኖም፣ እግዚአብሔር ይመስገን፤ የምርጦች ብቻ አምላክ አይደለም። በቀላሉ እንዲህ ዓይነት አምላክ ብቻ ሆኖ ቢቀር፣ በተስፋ መቀረጥ ተዘናቀን በቀረን ነበር፤ ምርጥ ሰዎች አይደለንም። ነገር ግን እግዚአብሔር ይሴሐቅም አምላክ ነው። ምን ዓይነት ሰው ነው ይሴሐቅ? መደዴ ዓይነት ሰው

ነው። መብላት ቢቸል ይበላል፤ የሙተኛት ዕድል ካጋጠመው ይተኛል። ለሰደናዊም ሰነፍም ሰው አይደለም። ይህ ሐቅ ሰንቆቻችን ተውጦልን ይሆን? ሆኖም እግዚአብሔር የመደዴ ሰዎች አምላክ ብቻም አይደለም፤ የመጥፎ ሰዎችም - የያሳቅብም አምላክ ነው። ያሳቅብ በብሉይ ኪዳን ውስጥ ከሚገኙ አጅግ መጥፎ ሰዎች አንዱ እንዲሁ ተሰጧልና።

እንግዲህ በእነዚህ ሦስት ሰዎች ውስጥ እግዚአብሔር የምርጡ የአብርሃም አምላክ፣ የመደዴው ይሴሐቅ አምላክ እና የመጥፎው ያሳቅብ አምላክ እንደ ሆኑ እየነገረን ነው። እርሱ ትልቅ እምነት ያላቸው፣ የልማዳዊ ሰዎች እንዲሁም ከሁሉም እንሰው የሚታዩ እንደ ወንበዴዎችና እና የቡና ቤት ቤቶች ያሉ ሰዎችም አምላክ ነው። አንበልና እኔ እንደ አብርሃም ዓይነት ልዩ ሰው ብሆን፤ እርሱ አምላክ ነው። አንበልና እንደ ይሴሐቅ ዓይነት መደዴ ሰው ብሆንም እርሱ አምላክ ነው። ደግሞም አንበልና ልክ እንደ ያሳቅብ ከእናቱ ማሕፀን ጀምሮ ከወንድሜ ጋር የምትናነቅ መጥፎ ሰው ብሆን፤ እንዲህም ሆኖ እርሱ አምላክ ነው። ከምርጡ፣ ከመደዴው፣ እና ከመጥፎውም የሰው ዘር ሁሉ ጋር መንገድ አለው።

ለከራላውያን ከባርነት ከወጡበት ቀን ጀምሮ፣ ያለምንም ለውጥ እግዚአብሔር ሁልጊዜ ራሱን በዚህ ግሩም ስሙ ጠርቷል። ጌታ ኢየሱስ ሞትን ሲጋፈጥ ባለበት ወቅት እንኳን፣ “ባለ ሙታን ትንሣኤ ግን እግዚአብሔር እንዲህ ብሎ የተናገራችሁን አላዘባችሁምን? እኔ የአብርሃም አምላክ፣ ይሴሐቅ አምላክ፣ ያሳቅብ አምላክ ነኝ።” እግዚአብሔር የሕያዋን እንጂ የሙታን አምላክ አይደለም” (ማቴ. 22:31፣ 32) ብሏል። እዚህ ጋ ሰዚያ ሰም ጌታችን እንዴ ትርጉም ጨምሯል። እግዚአብሔር ራሱን በዚህ ዓይነት ስም ሲጠራ፣ የትንሣኤ አምላክነቱንም ለውገታ ጭምር ይገልጻል። አብርሃም ምንም ያህል ምርጥ ሰው ቢሆን፣ ለሞትና መበሰበስ ሥርዐት ተገዢ ነው፤ ነገር ግን እግዚአብሔር አንደኛና ከሙታን መካከል እንዲነሳ ያደርገዋል። ይሴሐቅም መደዴ እንደ ሆነ ይሞታል ይበሰብሳልም፤ ሆኖም እርሱንም እግዚአብሔር ያስነሣዋል። ያሳቅብም መጥፎ ሰው እንደ ሆነ ይሞታል ይበሰብሳልም፤ ዳሩ ግን፣ እግዚአብሔር እርሱንም ከሞት ያስነሣዋል። በትንሣኤ ጊዜ፣ ተፈጥሮአዊ የሆነው ሁሉ ጠፊ ነው። እግዚአብሔር የሕያዋን እንጂ የሙታን አምላክ አይደለም። ስለዚህ በትንሣኤ ጊዜ፣ እግዚአብሔር የእነዚህ ሦስት ሰዎች አምላክ ይሆናል። ይህ እኛ ክርስቲያኖችም - በጣም ምርጥ፣ መደዴ ወይም መጣፎ ብንሆንም - ሁላችንም የምንበሰብስ ብንሆንም፣ አምላካችን በእርሱ እዲስ ፋጥረት ያደርገናል። ምንም እንኳ በተፈጥሮ የተለያየ ብንሆንም፣ እግዚአብሔር ልዩነታችንን ሁሉ ያሰወግድና በአንድ ላይ የሁላችን አምላክ

ይሆናል። እርሱ የሚመለከተው ተፈጥሮአዊ ስጦታን ሳይሆን የሰጠንን ሕይወት ነውና። በተፈጥሮ በአብርሃም፣ በደሴሐቅና በያዕቆብ መካከል ሰፊ ልዩነት አለ፤ ነገር ግን በትንሣኤው ሁሉም እንደ ዐይነት ሕይወት ይቀበላሉ። አግዚአብሔር ተፈጥሮአዊውን ማየት ይተውና የጸጋውን ሥራ ብቻ ይመለከታል። ፍጹም ለተለያዩ ሰዎች ጸጋን እድሉ እንደ እስኪመስሉ ድረስ ማድረግ ይችላል።

ትንሣኤ ማለት ምን ማለት ነው? ተፈጥሮአዊው ዐልፎ መለኮታዊው መጥቶአል ማለት ነው። እንዳንዶች በጣም ብቁ፤ እንዳንዶቹ መደዱ እና እንዳንዶቹ አታላይና መጥፎ ሰው የመሆናቸው አውነታ እንዳለ ሆኖ፤ አግዚአብሔር በልጁ በኩል ሁሉን እዳስ ያደርጋል። የአግዚአብሔር ዐይኖች በትንሣኤ ላይ ናቸውና፤ መለኮታዊው ብቻ ትርፍ ሲኖረው፤ ተፈጥሮአዊው እጅግ ከጉዳት ነው። ከዚያም በኋላ እርሱ የአብርሃም፣ የደሴሐቅ እና የያዕቆብ እምላክ ይሆናል።

ለዘላለም የምታሰበው

“ሰሜም ለዘላለም ይኸው ነው፤ ወደፊትም በተከታታይ በሚገኘው ትውልድ ሁሉ የምታሰበው በዚህ ስም ነው” (ዘፀ. 3፡15)። ይህ “እኔ ለዘላለም ያለሁና የነበርኩ” ይህም “ሁሉ በእኔ ያለ” ማለት ነው። እዚህ ጋ አግዚአብሔር (መገ) የሚለው ስም ሁለት ልብ ልጎቻቸው የሚገቡ ነገሮችን ያሳያል። (1) እኔ ሁል ጊዜ አግዚአብሔር (መገ) ነኝ። እንደ ሰሜ እኔም ዘላለማዊ ነኝ። (2) መታሰቢያዬ። በትውልድ ሁሉ የምታሰበው አግዚአብሔር (መገ) ተብሎ ነው። እኔም ሁልጊዜ እኔ አግዚአብሔር (መገ) እንደ ሆኑ ለሕይወቴዎ አግዚአብሔር ወይም እኛ እርሱ አግዚአብሔር (መገ) እንደ ሆነ ካልፈሳን በስተቀር፤ አግዚአብሔር ለዘላለም ለእኛ እንዲሁ ይቆማል፤ የሚያስፈልገንንም ይሞላብናል። ሃሌሉያ!

ምዕራፍ 2

የሰው ብቸኛ ንግግር

ነገር ግን መልካምና ከፋን ከሚያሳውቀው ዛፍ አትብሉ፤ ምክንያቱም ከእርሱ በበላህ ቀን በእርግጥ ትምታለህ (ዘፍ. 2፡17)።

እዳምም፤ “ይህች ክላኔ ጋር እንድትኖር የሰጠኸኝ ሲት፤ እርሷ ከዛፉ ፍሬ ሰጠችኝና በላሁ” አለ (ዘፍ. 3፡12)።

ዳሳውም ያዕቆብን “ግሉ በል፤ በጣም ርኞልና ከዚህ ቀደ ወጥ አብላኝ” አለው። ስለዚህም ስሙ እዳም ተባለ (ዘፍ. 25፡30)።

ተነሥቼ ወደ አባቴ ልሂድና፤ እንዲህ ልበለው፤ “አባቴ ሆይ፤ በስማይና በእግዛት ፊት በድያለሁ” (ሉቃ. 15፡18)።

በእርሱ የሚያምን ሁሉ እይረድስታለሁ፤ በእርሱ የማያምን ግን በእጁ በአግዚአብሔር ልጅ ስም በላላማ፤ ለሁኑት ተፈርዶበታል (ዮሐ. 3፡18)።

ስለ ንግግሩ ሲባል፤ ሰዎች በእኔ ስለማያምኑ ነው (ዮሐ. 16፡9)።

“እንግዲህ፤ አግዚአብሔር ይህን እናነተ የሰጠችሁትን ሊያስተን፤ ጌታም ክርስቶስም እንዳደረገው የአሰራሪል ወገን ሁሉ ደረዳኝ ሕዝቡም ይህን በሰሙ ጊዜ ልባቸው እጅግ ተነካ፤ ዲጥርስን ሌሎችም ሐዋርያት፤ “ወንድሞች ሆይ፤ ታላቁ ምን እናድርግ?” አሏቸው። ዲጥርስም እንዲህ አላቸው፤ “እኔሁ ግብ፤ ንግግራችሁም እንዲሰረዳላችሁ፤ እናንዳንዳችሁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ፤ የሚገረስ ትዳላችሁ ስጦታ ትቀበላላችሁ” (ሉኡ. 2፡35-38)።

አግዚአብሔርን ቢያውቁም እገሁ፤ እንደ እምላክነቱ ለላከበሩትም፤ ምስጋና እጠቅሳለሁ፤ ነገር ግን ሐሳባቸው ፍሬ ቢለ ሆነ፤ የማያስተውል ልባቸው ጫለ። (ሮሜ 1፡21)።

ስለዚህም አግዚአብሔር በንግግሩ በተሞላው የልባቸው ምቹት እርሷ በርሳቸው የዝ እካላቸውን እንዲያስነውሩ ቅድስና ለሌለው ሩክቢ ሥጋ ለሳልፎ ሰጣቸው (ሮሜ 1፡24)።

በዚህም ምክንያት አግዚአብሔር ለሳፋሪ ለሆነ ምቹት ለሳልፎ ሰጣቸው፤ ሲታቸውም እንኳ ለባሕርያቸው የሚገባውን

ግንኙነት ባሕርያቸው ላልሆነው ግንኙነት ለወጡ (ሮሜ 11:26)።

ከዚህም በላይ በሐሳባቸው እግዚአብሔርን ማወቅ ለይጠቅምም በማለታቸው፤ መደረግ የማይገባውን እንዲያደርጉ እግዚአብሔር ለማድረግ እነሆኖ ላላልፎ ሰጣቸው (ሮሜ 11:28)።

እንዲህ ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ “ጸድቆ ማንም የለም፤ እንደም እንኳ” (ሮሜ 3:10)።

ምክንያቱም ሁሉም ኅጢአትን ሠርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሏቸዋል (ሮሜ 3:12)።

ትኩረት ሰጥቼ መናገር የፈለግሁት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ስለሚገኝ ብቸኛ ኅጢአት ነው። ሰው ኅጢአትን የሚመለከትበት መንገድ እግዚአብሔር ኅጢአትን ከሚመለከትበት መንገድ ፍጹም የተለየ ሆኖ ነው የሚታየው። በአሁኑ ወቅት፤ ሰዎች ወንጌልን ሲሰብኩ ብዙ ጊዜ የኅጢአትን መርሐ አዛብተው ማቅረባቸው ያሳዝናል። ሰው ኅጢአትን ሠርቷልና አዳኝ ያስፈልገዋል። ኅጢአት ባይኖር ኖሮ አዳኝ ባላስፈለገም ነበር። ታዲያ ሰው የሠራው ይህ ኅጢአት ምንድን ነው? ኅጢአት የሚለው ቃል ጥቅል ሐሳብ የያዘ ቃል ነው። ለኖንተ የራሳችሁ ኅጢአት ለሰጣችሁ እኔም እንደዚያው። ስለዚህ እንድ ዐይነት ኅጢአት ካልሠራን፤ ለምን ታዲያ እንድ ዐይነት አዳኝ አስፈለገን?

መጽሐፍ ቅዱስ ከመጀመሪያ ለሰከ መጨረሻ ትኩረቱን በእንደና እንድ ኅጢአት ላይ ያሳርፋል። እንድ ሰው በዚህ እንድ ኅጢአት ላይ ካለው ለመለካከት የተነሳ ወይ የዘለዓለም ሕይወትን ያገኛል ወይም ይጠፋል። በእግዚአብሔርም ፊት የመቆመ ፅግ ለዚህ ኅጢአቱ ባገኘው መፍትሔ ላይ ይመሠረታል። መጽሐፍ ቅዱስ በሌሎች አልፎ ኅጢአቶች ላይ ትኩረቱን ለላይረገም። በሕይወታችሁ ያሉ አኒያ አልፎ ኅጢአቶች መፍትሔ ቢያገኙም እንኳ፤ ለዚህ ብቸኛ ኅጢአት መፍትሔ ካልተገኘ፤ እሁንም ድረስ ኅጢአተኛ እንደ ሆናችሁ ናችሁ። ታዲያ ይህ ኅጢአት ምንድን ነው? በሰውና በእግዚአብሔር መካከል ያለ አለመስማማት ነው። ይህም ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ማግኘቱ ነው። ምንም እንኳ ውበት፤ ትዕቢት እና ቅንዓት ኅጢአት ቢሆንም፤ የእንዳ ትልቅ ኅጢአት ጥቃቅንና ቁርጥራጭ ከፍሎች ናቸው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚገልጸን ሰውን የሚያጠፋው እንደና እንድ ኅጢአት ነው። ሌሎች ብዙ ኅጢአቶችን ላትሠሩ ትችላላችሁ፤ ነገር ግን ይህን ኅጢአት ከሠራችሁ፤ በእርግጥ ወደ ሲኦል ለመውረድ ብቁ ናችሁ።

ዝሙት ላናደርግ ወይም ለጥቅም እንችላለን፤ ነገር ግን ያስጥርጥር ይህን ኅጢአት ለድርገናል - እርሱም ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት

ማጣታችን ነው። ገጹሐ የሆነ ሰው ወይም የሆነች ሴት ይኖሩ ይሆናል፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር ጋር ባለመግባባት ኅጢአትን ሠርተዋል። ሁላችንም ይህን ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት የማጣት ተመላሳይ ኅጢአት ሠርተናል። ውሉድ ኅጥሉን ነን።

የኅጢአት ዝርዝር እጅግ ብዙ ያም ከቆጥር በላይ ነው። በምድር ላይ ከሚገኙ አልቆ መሳፍርት የለሽ ኅጢአቶች እንዲሁም ያልፈጸማችሁ ሆናችሁ ልትገኙ ትችላላችሁ፤ ሆኖም መሥራታችሁን የማትከዱት እንድ ኅጢአት አለ - እርሱም፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያላችሁን ኅብረት ለፍርሳችሁል። ከክርስቶስ ውጭ ዛሬ፤ በእርግጥ ኅጢአተኛ ናችሁ። ኅጢአት ምንድን ነው? ኅጢአት፤ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ማድረግ ከማትችሉበት ስፍራ ላይ መቆም ነው ከማለት ያነሰ ለይደለም። ኅጢአት ማድረግ በዋናነት ከእግዚአብሔር ጋር በተቃርኖ መቆም ነው። ኅጢአት ከመግደል ወይም ከትዕቢት ወይም ከቅንዓት ያለፈ ነው - ከእግዚአብሔር ጋር መጣላት ነው።

ይህ ኅጢአት ምን ያህል ጉልህ እንደ ሆነ ለማሰራዳት ማብራሪያ ልጠቀም። እንበልና እንድ ትዳር የመሠረተና ልጆች ያሉት ሰው አለ። ይህ ሰው ትልቅ ቤተ ሰብ ማለትም ወላጆች፤ ወንድሞችና፤ እገቶችም አሉት። ሠራተኛ ነው፤ በሚሠራበት ቦታ ብዙ የሥራ ባልደረቦች አሉት። በተጨማሪም ብዙ ዘመዶችና ጓደኞች አሉት። በቤቱ ጥሩ ባልና ለባት፤ በሥራ ቦታው ትጉና የሚታመን፤ ሰዳዶቹ ታማኝ እና ለዘመዶቹ መልካም የሚያደርግ ሊሆን ይችላል። በእርግጥ፤ በየትኛውም አቅጣጫ ጥሩ ነው እንበል። እያጨሰም ወይም ለይጠጣም፤ ውሸት ለይናገርም፤ ቀናተኛም ለይደለም። በሥነ ምግባር የታነጸ ሰው ነው። የእውነት ትሑት ሰው ነው። ዳሩ ግን እንድ እንግዳ ጥላቻ አለበት፤ ወላጆቹን ይጠላቸዋል። ከቤተ ሰባቹ በስተቀር ከማንም ጋር መስማማት የሚችል ሰው ነው። ወላጆቹን እናቆያቸውና ለሁሉም ሰው ትሑት ነው። ለወላጆቹ ካልሆነ በስተቀር ለማንም ሰው የማይከብድ ነው። ለማንኛውም ሰው ግብረ ገባዊና መልካም ሰው ነው ማለት ይቻላል፤ ብዙ ሰዎች ከሚያደርጓቸው ጾታዊ ኅጢአቶች ሁሉ እንዳቸውንም ለላይረገም። ቢሆንም ከባድ ኅጢአት ሠርቷል - ይህም ከወላጆች ጋር ትክክለኛ ኅብረት የለውም። የተለመዱ ኅጢአቶችን ለልሠራም፤ ሆኖም ከወላጆቹ ጋር ያለመስማማት ትልቅ ኅጢአት ሠርቷል።

ይህ የዓለማችን ሰዎች ሆኔታ እንደሆነ መናገር አቸሰሁ። ኅጢአት ሠርተው እንደ ሆነ ሲጠየቁ፤ ብዙዎች እንዲህ ብለው ይመልሳሉ፤ “እንዴት ነው የሠራሁት?” ከሰው አተያይ እንጸር፤ በዚህ መልኩ የሚመልሱ ሰዎች ያስጥርጥር ጨዋ፤ ግብረ ገባዊና ትሑት ናቸው። ለኅሊናቸውም ያደሩ

ይመስላሉ። የሆነ ሆኖ፣ እያንዳንዳቸው “በእናንተና በእግዚአብሔር መካከል የተፈጠረ ጥል አለን?” ተብለው መጠየቅ አለባቸው። እውነት ነው፤ ከዓደ ጃቻችሁ እና ከዘመዶቻችሁ ጋር ጥሩ ግንኙነት አላችሁ፤ ግብረ ገባዊና ትሐት ናችሁ፤ ነገር ግን ከሰማዩ እባታችሁ ጋር ያላችሁ ኅብረትስ? እንደ ነገር አስተውሉ፤ ከሚሰታችሁ፣ ከልጆቻችሁ፣ ከዓደጃቻችሁ እና ከዘመዶቻችሁ የበለጠ ኅብረት ታደርጉ ዘንድ የግድ የሚያስፈልጋችሁ እግዚአብሔርም አለ።

ከዚህ በኋላ ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ከማጣት ውጭ ሌላ ተጨማሪ ምክንያት ሳያስፈልገን በትክክል ሰው ኅጢአተኛ ነው ማለት እንችላለን። ብዙ ሰው ስለ ገደለ ወይም ኅሊናው ስለ ጠለቆም አይደለም፤ በዋናነት ኅጢአተኛ የሆነው በእግዚአብሔር ጠላኢነቱ ነው። ከእግዚአብሔር ጋር መጫወቱ ግንኙነት ስለሌለው ኅጢአተኛ ነው። ሰው ይህንና ያንን ካለማድረግ የተነሣ ኅጢአተኛ አይደለምም በማለት ማስተባበሪያ ሊያቀርብ ይችላል፤ ነገር ግን በእርግጠኛነት እንደ ኅጢአት ሠርቷል። እያንዳንዳችን ብዙ ኅጢአተኛ ሳለመሥራታችን ማስተባበሪያ ልናቀርብ እንችላለን፤ በእርግጥ ይህን እንደ ኅጢአት መሥራታችንን ግን መከድ አንችልም። ይህ ኅጢአት ነው እኔንና እናንተን ኅጢአተኛ የሚያደርገን።

ዛሬ በቤታችሁ ምን ዐይነት ባሕርይ እንዳላችሁ አልጠይቅም። ጥሩ የቤተ ሰብ አባል ልትሆኑ ትችላላችሁ። ከወንድሞቻችሁም ጋር በሰላም እየኖራችሁ መሆን አለመሆኑን አልጠይቅም። ምናልባት በውርስ ምክንያት አሰጥ እገባ ከእንዳቸውም ጋር አልገጠማችሁ ይሆናል። ከሥራ ባልደረቦቻችሁ ጋር እንዴት እንደምትኖሩም አልጠይቅም። የሥራ ባልደረቦቻችሁም በእርግጥ ያከብሯችሁና ትልቅ ሰፍራን ይሰጧችሁ ይሆናል። ጥሩ ዜጋ ስለ መሆናችሁም አልጠይቅም። ታማኝ፣ ለገዢዎቻችሁ የምትታዘዙ፣ ግብር ቢታማኝነት የምትከፍሉ ጥሩ ዜጋ ልትሆኑ ትችላላችሁና። ነገር ግን ዛሬ በእናንተና በእግዚአብሔር መካከል ባለው ኅብረት ላይ ችግር ተፈጥሮ እንደሆነ አጠይቃችኋለሁ። ከእርሱ ጋር ያላችሁ ኅብረት ምንድን ይመስላል? ለሚሰታችሁ፣ ለዓደጃቻችሁ እና ለሥራ ባልደረቦቻችሁ እንዴት ያለ ጠባይ እንደምታሳዩ አልጠይቅም። ሰው ገድላችሁ ወይም የሰው ቤት አቃጥላችሁ እንደሆነ አንኳ አልጠይቃችሁም። ከእርሱ ጋር ስላላችሁ ኅብረት ብቻ ነው የምጠይቃችሁ። በዓለም ላይ ካሉ ችግሮች ነጻ ትሆኑ ይሆናል፤ ነገር ግን ይህ ሁሉን አቀፋዊ የሰውና የእግዚአብሔር ኅብረት ችግር ከልተፈታላችሁ፤ ኅጢአተኛ ናችሁ።

መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ ኅጢአት በግልጽ ያስተምራል። ኅጢአት በመጀመሪያ ወደዚህ ምድር እንዴት እንደ ገባ በትክክል ግልጽ ሊሆንልን

ያስፈልጋል። በግድያ መልክ፣ እልያም እንደ ሰው ሚስቱን ለጎቴ ብሎ ሲጠራ በተነገረ ውሸት ምክንያት አይደለም ኅጢአት ወደ ምድር የገባው። ሰው የሌላን ሰው ሚስት ስለ ቀማ ወይም ተቀናቃኙ ለንዲሞት ወደ ጦር ሚዳ ስለላከውም አይደለም። በምንዝር፣ ወይም በቆማር፣ ወይም በትዕቢት፣ ወይም በቅንጥት ምክንያት አልገባም። በዚህ መልኩ አይደለም፤ በመጀመሪያ ኅጢአት ወደ ዓለም የገባው ሰው እንደን ፍሬ በሙባላቱ ብቻ ነው።

“ነገር ግን መልካምና ከፋን ከሚያሳውቀው ዛፍ ፍሬ አትበላ፤ ምክንያቱም ከእርሱ በበላህ ቀን በእርግጥ ትሞታለህ” (ዘፍ. 2:17)። ከእግዚአብሔር ትእዛዝ በስተጀርባ ያለውን ምክንያት እናውቅም። እንዲሁ ሰው እግዚአብሔር ለሰጠው ትእዛዝ ጆሮ ዳባ ልበስ ብሎ መሄዱን እንመለከታለን። ፈጣሪው እግዚአብሔር እንዳልበላ ካዘዘኝ መብላት የለብኝም፤ ያለበለዚያ እግዚአብሔርን አዳራሳሁ ወይም እቃወማለሁ። ልክ እዳም የተከለከለውን ፍሬ መብላት፤ እግዚአብሔርን ለማየት እንዲፈራ ሰላደረገው በገነት በሚገኙት ዛፎች መካከል ፈጥኖ ተደበቀ። ኅጢአት ምንድን ነው ታዲያ? በቀላሉ ለመመለስ፣ ኅጢአት ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ማጣት ነው። ኅጢአት፣ በእግዚአብሔር ፊት ትክክለኛ ባልሆነ ሰፍራ መቆም ነው።

ቃየን አቤልን መግደሉ ያለጥርጥር ኅጢአት ነው፤ ነገር ግን አቤልን ስለ መግደል ከማለቡም በፊት፣ ኅጢአት ቀድሞውኑ ተገልጿል። ቃየን ወንድሙን ከገደለ በኋላ አይደለም እግዚአብሔር ያልተቀበለው፤ አስቀድሞ አልተቀበለውም - ገና ከምድር ፍሬ መሥዋዕትን ሲያቀርብ። ቀድሞውኑ ቃየን ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ስላልነበረው ተቀባይነት አጥቷል። ከምድር ፍሬ ለእግዚአብሔር መስጠት ለማቅረብ ሲወስን በእውነት እግዚአብሔርን ደስ እንደሚያሰኝ አሰቧል። በእሁኑ ወቅት በሃይማኖታቸው በሚታወቁ ሰዎች ለመሰል ይችላል። ቃየን እግዚአብሔርን ደስ ለማለት የለጆችን ጥረት አቀረበ። ነገር ግን ኅጢአት ወደ ዓለም ከመግባቱ የተነሣ ሊቆምበት የሚገባው ሰፍራ ደምን መሠረት ያደረገ ብቻ መሆኑን ማየት አልቻለም። ስለዚህ ተቀባይነት ያጣው በደም መሠረት ላይ ለመቆም በላልፈለገ ነው። በሌላ አባባል የቃየን ሰፍራ ትክክለኛ አልነበረም።

ሁላችንም በሉቃስ 15 ላይ ያለውን የጠፋውን ልጅ ታሪክ እናውቃለን። ምን ነበር የሠራው ኅጢአት? ብዙዎች፣ “ተመልከቱ፤ ወጣቱ ልጅ ድርሻውን ሁሉ ከአባቱ ወሰደ ለባከነና ከዚያም ባካኝ ሆኖ ይላሉ። ነገር ግን ምንም እንኳ በወቅቱ ባለ ጸጋ ቢሆንም፣ ድርሻውን በእጁ ተቀብሎ የገደ ቀን ነው ለባካኝ የሆነው። ለባካኝ የሆነው ስለ ወደቀ፣ ድርሻውን ስለ ጨረሰ፣

አሳማዎችን ስለመገበም አይደለም። አባቱን ትቶ ወደ ሩቅ አገር በሄደበት ቅጽበት ነው አባካኝ የሆነው፤ የአባቱን ቀዬ ለቆ ሲሄድ፤ ያኒ ነው አባካኝ የሆነው። አባካኝ ያለባለው አንድ ስሕተት አባቱን ትቶ መሄዱ ነው። እስቲ ይህ ወጣት ልጅ በሄደበት አገር ድኻ ከመሆን ይልቅ በጣም ባለ ጸጋ ሆነ፤ በአምስት ሺህ ብር ፋንታ፤ አሁን አሥር ሺህ ብር ኖረው እንበል። አባቱ “አበጀህ፤ አንተ በጎና ታማኝ ልጅ” ሊለው አይችልም። ምንም እንኳን ዐሥር አጥፋ ባለ ጸጋ ቢሆን፤ ወጣቱ ልጅ አባካኝ እንደ ሆነ ይቀራል።

በአሁኑ ዘመን ያለውም ችግር አንድ ሰው ያለውን ሁሉ ማጥፋቱ፤ ወይም ለመኖር እንደ መጨረሻ አማራጭ አሳማዎችን መመገብ፤ ወይም መራብና በበትቶ መቅረቱ አይደለም። አውነተኛው ችግር፤ “የት ነው ያለኸው?” ነው። ከሰማዩ አባት ጋር ባለህ ኅብረት ላይ ትክክል ያልሆነ ነገር አለ? ሩቅ አገር ከሆነ ያለኸው፤ በእርግጥ አባካኝ ልጅም ጭምር ሆነኸል። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚገልጸን አባካኝ ልጅ ልብ በገዛ ጊዜ፤ ከልመና ወጥቶ ባለጸጋ ለመሆን ተግባሩ ስለ መሥራትና ብር ስለ ማጠራቀም አላቀደም። በውስጡ ሲጎቃ ለራሱ ምን ነበር ያለው? “ተነሥኼ ወደ አባቴ ልሂድና፤ እንዲህ ልበለው፤ ‘አባቴ ሆይ፤ በሰማይና በእንተ ፊት በድያለሁ’” (ሉቃ. 15:18)። ሆኖን የሚሞላበትን ምግብ ወይም የሚለብሰውን ልብስ ፍለጋ አልዞረም። “ተነሥኼ ወደ አባቴ ልሂድና” ነው ያለው።

መዳን ማለት ምን ማለት ነው? ከእግዚአብሔር ጋር ወዳለው ትክክለኛ ኅብረት መመለስ ማለት ነው። የዘለዓለም ሕይወት ምንድን ነው? የዘለዓለም ሕይወት ማግኘት ከእግዚአብሔር ከአባታችን ጋር ትክክለኛ ኅብረት ማግኘት ማለት ነው። “የዘለዓለም ሕይወት ማለትም፤ አውነተኛ አምላክ የሆነከውን እንተን ብቻና፤ የላከኸውን ኢየሱስ ክርስቶስን ማወቅ ማለት ነው” (ዮሐ. 17:3 - ሕያው ቃል)።

ወጣቱ ልጅ ከአባቱ ጋር ትክክለኛ ኅብረት ቢኖረው፤ እስከ ጭራሹ ባልከበለለ ነበር። ለማያዊ ቤቱን ለቆ የሚሄድ ሁሉ ከብላይ ልጅ ነው። ማንም በሰማይ ያለ አባቱን የሚተው እርሱ ከብላይ ነው። ነገር ግን በታሪኩ ውስጥ ከብላይ ልጅ ሲመለስ፤ ለአባቱ ቀድሞ ሞቶ ነበር፤ አሁን ግን ሕያው ነው። ቀድሞ ጠፍቶ ነበር አሁን ግን ተገኝቷል። በመንፈሳዊው ዓለምም እንደዚሁ ነው።

ከዚህም የተነሣ፤ እኔና እናንተ ኅጥእን የሆነው ልዩ ልዩ ኅጢአቶችን ስለ ፈጸምን ባይሆን፤ የእግዚአብሔርን ፊት ማየት ባለመቻላችን ምክንያት መሆኑን እናስተውል። እነዚያ ሁሉ ኅጢአቶች ልንሸታው የሚገቡ ኅጢአቶች

አይደሉም አላልኩም፤ ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ማጣት ነው ምንኛው ኅጢአት እያልኩ ብቻ እንጂ።

በመጀመሪያዎቹ ሦስት የርሜ ምዕራፎች ላይ፤ ሐዋርያው ጳውሎስ አንድ ሰው ኅጢአተኛ ለመሆን ብቁ የሚያደርገውን ነገር በግልጽ ያስቀምጣል። አንድን ሰው ኅጢአተኛ የሚያሰብላው ምንድን ነው? አንዴት “ሹመቱን ሊያገኝ ይችላል?” የነጠላተኛው ኅጢአት ከእግዚአብሔር ጋር በጥል ከመኖር በሻገር ሌላ አይደለም። በርሜ የመጀመሪያው ምዕራፍ ውስጥ ጳውሎስ “አሳልፎ ሰጣቸው” በማለት ሦስት ጊዜ ጠቅሷል። እስቲ አያንዳንዱን ሁኔታ እንመልከት።

“እግዚአብሔርን ቢያውቁም እንኳ፤ አንደ አምላክነቱ እሳከበሩትም፤ ምስጋናም አላቀረቡለትም፤ ነገር ግን ሐሳባቸው ፍሬ ቢሰ ሆነ፤ የማያሰተውል ልባቸው ጨለመ” (1:21)። ለምሳሌ እግዚአብሔር አምላክ እንደ ሆነ ያውቃሉ፤ ሆኖም አንደ አምላክነቱ እሳከበሩትም። እግዚአብሔር አምላክ እንደሆነ ያውቃሉ፤ ነገር ግን ምስጋና አላቀረቡለትም። የተጠቀሱት የተሰዩ ኅጢአቶች ሁሉ የኅጢአት ሥር አይደሉም፤ ለምሳሌ እግዚአብሔርን እንደ አምላክነቱ ካለማከበራቸው የመነጨ ናቸው። ስለዚህም ሐሳባቸው ፍሬ ቢሰ ሆነ፤ ኅጢአትን ሁሉ ለማድረግ የማያሰተውል ልባቸውም ጨለመ።

“ስለዚህም እግዚአብሔር በኅጢአት በተሞላው የልባቸው ምኞት እርሶ በርሳቸው የዝ አካላቸውን እንዲያስነውሩ ቅድስና ለሌለው ሩካቤ ሥጋ አሳልፎ ሰጣቸው” (1:24)። “ስለዚህም ቀድሞ የመጣውን ሐሳብ የተከተለ ነው። ለምሳሌ የእግዚአብሔርን ክብር በፍጥረት መልክ መስለው ስለ ለወጡ፤ እግዚአብሔር አሳልፎ ሰጣቸው። ልባቸውን በሞላው የኅጢአት ምኞት መሠረት ቅድስና የሌለው ሩካቤ ፈጸመ። የሰዎች የመጀመሪያው ኅጢአት በልባቸው ካለው የፍትወት ምኞት መንጸት አለመቻላቸው ወይም ሰውነታቸውን ማርከላቸው እንዳልሆነ እንወቅ። ለው የሠራው የመጀመሪያ ኅጢአት ለእግዚአብሔር ተጻራሪ መሆን ነው። ይህ ጥል አስከልተውንደ ድረስ፤ ሰው የኋላ ኋላ ሌሎችን ኅጢአቶች መፈጸሙ የማይቀር ነው። ዛሬ ውሸት፤ ትዕቢት፤ ቅንላት፤ ምንክር፤ ግድያ እና ሌሎች እንደ አስቃቂ ኅጢአቶች ይቆጠራሉ። እነዚህ በትክክል ከምልክትነት አይዘሉም፤ በሽታው አነሱ አይደሉም። በቀላሉ ራሳቸው ምታት ሲፈጠር ራሳቸው፤ አግርን ሲያም አግርን ማከም የጥሩ ሐኪም መላዩ አይደሉም። ጥሩ ሐኪም የበሽታውን ምልክቶች ባይሆን የበሽታውን ሞት መነሻ (የምልክቶችን መንሥኤ) መርምሮ ካገኘ በኋላ ነው መድኃኒት የሚያዘው። በመንፈሳዊው ዓለምም ይኸው ነው፤ የሰዎች ሞት ኅጢአት ከራሱ ከእግዚአብሔር ጋር ያላቸው ኅብረት ችግር ያለበት መሆኑ ነው።

“የእግዚአብሔርን አውነት በሐሰት ለወጡ በፈጣሪ ፈንታ ፍጡር ለመልክቱ አገልግሎት ፈጣሪም ለዘላለም የተመሰገነ ነው፤ ለሚን” (ዘ፩)። ይህ እንደሚታየን ማንም ከእግዚአብሔር በራቀ ቁጥር ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ጎበዝ እጅግ የተበላሸ ይሆናል።

“በዚህም ምክንያት እግዚአብሔር ለሳፋሪ ለሆነ ምዕት ለሳልፎ ሰጣቸው ሲታዩት ለገዢ ለባሕርያቸው የሚገባውን ግንኙነት ባሕርያቸው ላልሆነው ግንኙነት ሰጠው” (ዘ፩)። እሁንም “በዚህም ምክንያት” የሚለው ሐረግ ከዚህ በፊት ካለው ሐሳብ የሚቀጥል ሐሳብ መሆኑን ይገልጻል። ቅዱስ ጳውሎስ “አሳልፎ ሰጣቸው” የሚለውን ንዑስ ሐረግ ሁለት ጊዜ ተጠቅሞ ታል። ስብዓውያን የሚያደርጓቸውን ጎጠላቶች ጨመሩ፤ “እግዚአብሔር ለሳፋሪ ለሆነ ምዕት አሳልፎ ሰጣቸው”። ይህ ሁሉ የሆነባቸው ፈጣሪን ካለማከበራቸው የተነሣ ነው። እነዚህ ጎጠላቶች ፍሬዎቹ እንጂ ምንጮቹ አይደሉም።

“ከዚህም በላይ በሐሳባቸው እግዚአብሔርን ማወቅ አይጠቅምም በማለታቸው፤ መደረግ የማይገባውን እንዲያደርጉ እግዚአብሔር ለማደረግ አለም። አሳልፎ ሰጣቸው” (ዘ፩)። ይህ “አሳልፎ ሰጣቸው” የሚለው ሁለት ቃላት ለሦስተኛ ጊዜ ተቀምጦ ላይ የሞሉበት ነው። እንደሚቀጥሉት ቁጥሮች ለማንነት ከሆነ፤ ተጨማሪ ጎጠላቶችም እንኳ ሊደረጉ ነው።

“በሁሉም ዐይነት ዐመ፤ ከፋት፤ ሰጥባጥነትና ምግባረ ጭቆና፤ ተዋልተዋል፤ ቅናትን፤ ነፍስ ንጃይነትን፤ ጥልን፤ አታላይነትንና ተንኮልን የተሞሉ ናቸው፤ ሐግተኞች፤ ሰዎች ለጥፈኞች፤ እምላክን የሚጠሉ፤ ተሳባቢዎች፤ ትዕቢተኞችና ትምክሕተኞች ናቸው፤ ከፋትን የሚሠሩበትን መንገድ ያውጠጥሩሉ፤ ለወላጆቻቸው አይታዘዙም። የማያስተውሉ፤ ውል የሚፈርሱ፤ ርኅራኄ የሌላቸውና ጨካኝ ናቸው። ይህን የሚያደርጉ ሁሉ ሞት ይገባቸዋል። የሚለውን ትክክለኛ የሆነውን የእግዚአብሔርን ሕግ ቢያውቁም፤ እነዚህን ነገሮች ማድረግ ቢቻ ሳይሆን፤ እንዲህ የሚያደርጉትንም ያበረታታሉ” (ዘ፩-፳፭)።

እነዚህ ሁሉ ጎጠላቶች እንዴት ሊከሰቱ ቻሉ? ሁሉም ጎጠላቶች ሰዎች “በዕውቀታቸው እግዚአብሔር እንዲኖር ካለመፈለጋቸው” የተነሣ የሆኑ ናቸው። ሰዎች እግዚአብሔርን ሊያውቁ ባለመፈለጋቸው ምክንያት ጎጠላት አደረጉ። ሰዎች ከራሱ ከእግዚአብሔር ጋር ጥል ስላላቸው ጎጠላት አደረጉ። በሰውና በእግዚአብሔር መካከል ያለው ግንኙነት (ጎበዝ) እንደ ጊዜ ከተበላሸ ሁሉም ዐይነት ጎጠላቶች በቀጥታ ይከተላሉ።

የሰው አንዱና ባቶኖው ጎጠላት ከእግዚአብሔር ጋር ችግር ስላለበት መሆኑን ተመልክተናል። ዛሬ ትልቁ ጥያቄ ሊሆን የሚገባው የእንደ ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ጎበዝ ትክክል ነው ወይስ አይደለም የሚለው ነው። ሰው የሠራው የመጀመሪያ ጎጠላት ፍሬ መብላቅ ነው። መግደል፤ መጥሸት፤ መታባይ፤ ማመንገር፤ ወይም መቅናት አልነበረም። ከእነዚህ ጎጠላቶች አንዱም አልነበረም። እንደ ጎጠላት ቢቻ ተሠርዷል - ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ጎበዝ የማለት። ከዚህም የተነሣ እግዚአብሔር ሰውን “የት ነህ?” (ዘ፩. 3፡9) ብሎ መጠየቅ ነበረበት። ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ጎበዝ ተበላሽቷልና ዛሬ የቆምነው በመጀመሪያው ስፍራችን ላይ ሳይሆን ትክክለኛ ባልሆነ ስፍራ ነው። ከዚህም የተነሣ ማለቂያ የሌላቸው ጎጠላቶች እየተሠሩ ይገኛሉ። በምንም ዐይነት መልኩ ከእንደገና ጥቃትን ጎጠላቶች ጋር ጣጣችንን ስለ ጨረስን በመጠኑም ቢሆን ደኅ ነን ብለን እንደምንደም። በፍጹም ደኅና አይደለንምና።

ጎጠላቶች እንዳልሆኑትም የምታሰቡ ከሆነ እንደ ጥያቄ ልጠይቃችሁ፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያላችሁ ግንኙነት ምንድን ነው? ከወንጀላዊነት ከትላቁ ጻደቃችሁ፤ ከልጆችሁ፤ ከዓደቃችሁ ወይም ከሥራ ባልደረባችሁ ጋር ያላችሁን ግንኙነት ልጠይቅም። በቀላሉ ከላባችሁ ጋር ያላችሁን ግንኙነት ነው የምጠይቃችሁ። ቃሪን በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ያጣው ቀድሞ ነገር በትክክለኛው ቦታው ስላልቆመ ነው። ወንጀሉን ከገደለ በኋላ አይደለም ተቀባይነት ያጣው፤ በተቃራኒው መጀመሪያው፤ በእግዚአብሔር ተቀባይነት ስላላገኘ ወንጀሉን ገደሏል። በሌላ በኩል፤ አባል በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ስላገኘ ቃሪን አልገደለም። በእግዚአብሔር ተቀባይነትን ያገኙ ቢቻ ናቸው ጎጠላትን የማይሠሩት።

መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚገባረን በእንደ ወቅት ከወንጀሉ ጋር ያውም በላናቱ ግልፅን ሳለ እንኳ የተፈለሙ እንደ ሰው ነበር። ይህ ሰው ጋላ ላይ በጣም ብልጥ ሆኗል። ለተግባሩ ለጥኑን አታልል። ጥቅም የሚሰጠው መስሎ ከታየው ያለምንም ግመረት ምንም ነገር ያደርጋል። ግብረ ነግዴቱ ለላቅ የወረደ ነው። ይኼ ሰው ማጣቂያ የሆነ ጥያቄ የለውም፤ ይህ ሰው ያዕቆብ ነው። ከእርሱ ይልቅ ወንጀሉ ግላው ቅን ነበር። ግላው ምንም እንኳን ወንጀሉን ለመገደል የገለ በሆነም፤ የወንጀሉን ትልቅና ሲመሰክት ግን እንዲሁ ለማስተውል በእርግጥ ከሁለቱ ግላው የተሻለ ነበር፤ ሆኖም ግን እግዚአብሔር በእርሱ ደስተኛ አልነበረም። ላላ ግን ያዕቆብ እንደነው መጥፎ እንደ ሆነ ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ጎበዝ ነበረው። ምንም እንኳ ለካሄዱ የሁሉም ቢሆንም፤ ዐላግው ግን መልካም ነበር። እግዚአብሔር

ከአብርሃምና ከይሱህስ ጋር የገባውን ቃል ከዳን ይሻ ነበርና። የብኩርና መብትን አክብሯል። አብርሃምና ይሱህስ ከአግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ጥበብ ነበራቸው፤ ምክሮቻቸውም አግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር ቃል ከዳን ነበረዋል። ያዕቆብም ያንን ፈልጋታል። በሌላ ጎደ፤ ዓለሙ ሁሉንም ዝም ብሎ የሚያልፍ የጥህ ሰው ነበር፤ ነገር ግን ከአግዚአብሔር ጋር ያለውን ጥበብ አጥቶአል። ከአግዚአብሔር ጋር ያለውን ጥበብ ገብቶታል። በአግዚአብሔር ፊት ያለውን ሰፍራ አላከበረም ስለዚህም ርስቱን (የመንግሥት ምሳሌ) ለመቀበል አልቻለም። ያዕቆብ ግን፤ ምንም ያህል አታላይ ቢሆን፤ ከአግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ጥበብ ነበረው።

እዚህ ጋር ለአንድ ነገር በግልጽ ዕውቅና ልብ፤ አርሱም፤ በዓለም ካሉ ሰዎች ይልቅ በሥነ-ምግባራቸው ጥፋ ያልሆኑ ሰዎች አሉ። ሆኖም እንደዚህ ዐይነት ሰዎች አንኳ ከአግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ጥበብ ሊኖራቸው እንደሚችል መመስከር አቸላለሁ። እስካሁን ሰዎች ካልሆናችሁ፤ ሁሉም ሰው የሚያመለካግናችሁ፤ በሥነ-ምግባር የታነጻችሁ እና ትጉ ናችሁ እንበል፤ ነገር ግን አንድ ጥያቄ ልጠይቃችሁ። ከአግዚአብሔር ጋር ያላችሁ ግንኙነት ምን ይመስላል? አንዳንድ ሰዎች የእናንተን ያህል በሥነ-ምግባር የታነጹ ላይሆኑ ይችላሉ፤ ሆኖም በአንድ በጣም አሰራር በሆነ ነገር ይበልጧቸዋል፤ ከአግዚአብሔር ጋር ያላቸው ግንኙነት ትክክለኛ ነው። እኛ ሰዎች በድፍረትና ያለ አንዳች የገሊና ከሰ አግዚአብሔርን መቅረብ አንችላለን። ይህ እጅግ በጣም ከቦር ስጦታ ነው። ነገር ግን እስካሁን ያላመናችሁ እናጥቶ ይሄ ተመሳሳይ ስጦታ ይገኛል ማለት ትችላላችሁን? አሁንም ድልሰ ንጠላተኛ የሆናችሁ፤ ራሳችሁን ይህን ጥያቄ ጠይቁ። “ከአግዚአብሔር ጋር ትግር አለብኝን? የአግዚአብሔርን ፊት ማየት አቸላለሁን? ከእርሱ ጋር ያለኝ ግንኙነት ምንድን ነው? አጠፋ ይሆን?” ራሳችሁን በጣም ጤኞች እንደሆናችሁ ለድርጊታችሁ ትቆጥሩ ይሆናል፤ በእዚህ እንዴት ልጠፋ አቸላለሁ? ትላላችሁ። ነገር ግን ይሄ አካላዊ ሁኔታችሁ ብቻ መሆኑን ሳስታውሳችሁ። ከዚህ ይልቅ በአግዚአብሔር ፊት ስላላችሁ ሁኔታ ብታሰቡ ይሻላል። መጽሐፍ ቅዱስ ሁላችንንም ስለተጣጣንና መፍትሔ ለሰሚያስፈልገው አንድ ንጠላት ትኩረት ሰጥቷል - ከአግዚአብሔር ጋር ያለን ጥበብ የግድ ሊሰተካከል ይገባዋል።

በመጽሐፍ ቅዱስ መስረፊያ “ደቂቅ ማንም የለም፤ አንድም እንኳ” (ሮሜ 3:10)። ሁላችንም ንጠላተኞች ነን፤ ምክንያቱም ማናችንም አግዚአብሔርን የምንሻ ለይደለንም። ነገር ግን ሁላችንም ተሳታፊን አንዲሁ የማንጠቅም ሆናል። የንጠላታችን ምንጭ አግዚአብሔርን አለመፈለጋችንና አለማወቃችን ነው። “ሁሉም ንጠላትን ሠርተዋል፤ የአግዚአብሔርም ከብር ጉድለት አቸዋል” (ሮሜ 3:23)።

ነገር ግን አግዚአብሔር ወደዚህ ምድር መጣ። ቃል ሥጋ ሆነ፤ በመካከላችንም አደረ። በናዝሬት ሊየሱስ በኩል አግዚአብሔር ራሱን ለዓለም ገለጠ። ከሁለት ሺህ ዓመታት በፊት አግዚአብሔር በመካከላችን ተገኘ። ተሰባስቧል። ዛሬ አግዚአብሔር የሚጠይቀው ጥያቄ ይህ ነው። ከዚህ የናዝሬት ሊየሱስ ጋር ያላችሁ ጥበብ ምንድን ነው? አስቀድመን አግዚአብሔር ምን ዐይነት ለምላክ እንደ ሆነ እናውቅም፤ ያልጠራ ሥዕል ነበር ያለን። ዛሬ ግን አግዚአብሔር ይመስገን፤ እርሱ ወደ ዓለም መጣ በመካከላችንም አደረ። እርሱ ለምላክ ብቻ አይደለም፤ ሰውም እንጂ። እርሱ ሥጋ የሆነው ቃል ነው። እርሱ ንጠላታችንን ሊያስተሰርይ ተሰቀለ። ዛሬ ይህ የናዝሬት ሊየሱስ ከአግዚአብሔር ጋር ያላችሁ ግንኙነት ምን እንደ ሆነ፤ ስለ እርሱ ምን እንደምታሰቡ ይጠይቃችኋል። እናም በናዝሬት ሊየሱስ ያላችሁ ግንዛቤ፤ በአግዚአብሔር ያላችሁ ግንዛቤ ነው። ይህ የናዝሬት ሊየሱስ ሥጋ የሆነው ቃል ነው። እርሱ አግዚአብሔር ነው፤ ሆኖም በሰዎች መካከል ያድር ዘንድ ሥጋ ሆነ።

የተሳሳተ ግንዛቤ እትያዙ። ከእንግዲህ፤ ማንም በተለያዩ ንጠላቶች ምክንያት ወደ ሲኦል አይገባም። ወደ ሲኦል የሚገቡ ሁሉ ግን በአንድ ንጠላት ምክንያት ብቻ ወደ ሲኦል ይገባሉ - በአግዚአብሔር ልጅ ባለማመናቸው። “በእርሱ የሚያምን ሁሉ አይፈረድበትም፤ በእርሱ የማያምን ግን በአንዱ በአግዚአብሔር ልጅ ስም ያላመነ፤ አሁኑኑ ተፈርዶበታል” (ዮሐ 3:18)። ሰዎች ሰው ስለ ገደሉ ወይም የሰው ቤት ሰላቃጠሉ ለይደለም የሚፈረድባቸው፤ ነገር ግን በአንድ ምክንያት ይፈረድባቸዋል - በአግዚአብሔር ልጅ ስም አለመጥምና። በአግዚአብሔር ልጅ በሊየሱስ አለማመን ከአግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ጥበብ ከማጣት ጋር አንድ ዐይነት ናቸው። መጽሐፍ ቅዱሳዊው አመከንዮ የማያምኑ ሰዎች ስለ አለማመናቸው ይፈረድባቸዋል የሚል ነው። አግዚአብሔር በተለየ ሁኔታ ይህንን ንጠላት ይመለከታልና።

ዛሬ ለክርስቶስ ያላችሁ አመለካከት ምንድን ነው? አግዚአብሔር ከግምት ውስጥ የሚያስገባው ይህን ነው፤ በሰውና በአግዚአብሔር መካከል ባለው ከፍተኛ ላይ ድልድይ ሠርቶ ርቀቱን የሚያስወግደው ከክርስቶስ ነውና። እርሱ ፍጹም ሰው፤ ፍጹም ለምላክ ነው። ዛሬ አግዚአብሔር በክርስቶስ በኩል በመካከላችን ያድራል። ሰዎች ለክርስቶስ ያላቸው አመለካከት በአግዚአብሔር ምን ያላቸው አመለካከት ነው። በአንድ ወቅት ከዳዊት ጋር ሰጪባበጥ እንደዚህ አለኝ፡- “መጀመሪያ ዳንቴን ላውልቅ” አለኝ። እኔም “በእውነት ዳንትህን ሳይሆን እጅህን ሰለም። ጨብጥ፤ ማውለቅ እያስፈለግህም” አልኩት። እንደዚሁም ከክርስቶስ በሥጋ የተገለጠ ለምላክ ነው። ጌታ “እኔን ያየ አብን ለይቶአል፤ ... እኔ በአብ እንዳለሁ፤ አብም በእኔ” (ዮሐ. 14:9-10) በማለት

አሳይቷል። አሁን በተወሰነ ሰዓት አብራርቷል። “እኔና አብ አንድ ነን” (ዮሐ. 10፡30)።

ከዚህ ቀስጥም (ከቃል ሥጋ መሆን) በኋላ መንፈስ ቅዱስ ሰዎችን የሚወቅስበት አንድና ብቸኛ ኅጢአት አለማመን መሆኑን ነው መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረን። “መንፈስ ቅዱስ በሚመጣበትም ጊዜ ዓለምን ስለ ኅጢአት፣ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ ይወቅሳል። ስለ ኅጢአት ሲባል፣ ሰዎች በእኔ [በክርስቶስ] ስለሚያምኑ ነው” (ዮሐ. 16፡8)። ስለ ኅጢአት ሲባል በክርስቶስ ስለሚያምኑ ነው፤ ምክንያቱም ከክርስቶስ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት የላቸውም። መንፈስ ቅዱስ ሰዎችን የሚወቅሰው ስለ መግደላቸው፣ የሰው ቤት የማቃጠል ወንጀል ስለ መፈጸማቸው፣ ትዕቢት ወይም ቅንሳት ስለ ማብዛታቸው አይደለም፤ ከክርስቶስ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ስለሌላቸው አንጂ።

እዚህ ጋ ስለሚቻል አንድ ነገር መጥቀስ ግድ ይለኛል። ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ምስባኮችን ላይ የሚቀርቡ ሰብከቶች በሐት ናቸው። ሰዎች ስለ አባቱ፣ ስለ ትደግናው እና ስለ ጽኑነት ብቻ አይደለም በሰላምተት የሚሰበኩት፣ ለኅጢአትም ያነጉ ነው ያደረጉት። ኅጢአት እጅግ በተሳሳተ መንገድ ቀርቧል፤ ይህም፣ ሰዎች ከብዙ ኅጢአታቸው የተነሣ ወደ ሲኦል እንዲሄዱ ተደርጎ ነው የሚለበከው። ሰዎች ወደ ሲኦል እንዲወርዱ የሚያደርጋቸው ኅጢአት ግን አንድ ኅጢአት ነው - ከክርስቶስ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት የሌላቸው መሆኑ።

የሰው ቤት ማቃጠልን፣ መግደልን፣ ማመንዘርን፣ ትዕቢትን፣ ውሸትን፣ ቅናትን እና ሌሎችንም በመጥቀስ ወንጌላውያን የሰዎችን ኅጢአተኝነት ለማረጋገጥ አብዛተው ይጣጣራሉ፤ እርግጥ ነው፤ ሰዎች እነዚህ ኅጢአታቸው ፈውስ ማጥገን አላባቸው፤ ኅጢአታቸውን ለእግዚአብሔር በመናዘዝ ይቅርታን መቀበል ያስፈልጋቸዋል። ሆኖም እነዚህን ኅጢአቶች ሁሉ ተናዝዘው የእግዚአብሔርን ይቅርታ በፈልጉም፣ አንዱ ኅጢአት ይቅር ካልተባለ ሰዎች አይደሉም። መጽሐፍ ቅዱስ ለሚያሳለው አንድ ኅጢአት፣ መንፈስ ቅዱስ ዓለምን ለሚወቅስበት ብቸኛ ኅጢአት ትኩረት አለመስጠታችን እንዴት የሚያሳዝን ነው። መግደል፣ የሰውን ቤት ማቃጠል፣ ትዕቢት፣ ቅናት እና ሌሎችን በትክክል ኅጢአት ስለ መሆናቸው ምንም ጥርጥር የለውም፤ የኅጢአት ሁሉ ሥር ግን አለማመን ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ እገላለጽ መሠረት፣ ዋናው ኅጢአት አለማመን ነው።

ስለዚህ ወንጌል ልንመሰክር ሰንወጣ ሰዎች መግደል፣ ማቃጠል፣ መናቅ፣ ወይም መቅናት እንዲያቆሙ ማግባባት የለብንም፤ ማቆም ቤቶችም እንኳ ይጠፋሉ እንጂ የዘላለም ሕይወት አያገኙም። በሲኦል እንደዚህ

ዐይነት አልቆ መሳፍርት የሰሸ ሰዎች አሉ። ወንጌልን ሰንሰብክ ሰዎችን ልንጠይቅ የሚገባው። “ከክርስቶስ ጋር ባላቸው ግንኙነት የተፈጠረ ቸግር አለ?” የሚለው መሆን አለበት። ሰዎች ከእርሱ ጋር ትክክለኛ ኅብረት አስከላላቸው ድረስ፣ በእግዚአብሔር ፊት ኅጢአተኛ እንደ ሆኑ ይቀራሉ።

እስከ አሁን ስናገር የነበረውን ዐውቀዋለሁ። ሰይጣን እንዴት መጽሐፍ ቅዱስ በኅጢአት ላይ ያለውን ትኩረት በማሻሻል ለማጥፋት እንደሞከረ ይገባኛል። ዛሬ ሰዎች የኅጢአትን ሥር ከመመልከት ይልቅ በእነዚህ በጥስጣሽ ኅጢአቶች ላይ ያተኩራሉ። ይህን ሲያደርጉ የክርስቶስን ሥራ ከድነው ሥነ ልቦናዊ ደግንነት ይፈልጋሉ፤ እርሱም ሥነ-ምግብራዊ መሻሻል እና የሕይወት ዘይቤ ለውጥ ነው። ራሱን ሕይወትን መቀበል ግን አይደለም። በኅጢአት ላይ የተሳሳተ ትኩረት ማድረግ ነፍሳትን አያድናቸውም። ኅጢአት ሰዎች ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ማግታቸው ነው። ወጣቱ ልጅ አባካን የሆነው ከአባቱ ጋር ካለው አመግባባት የተነሣ ነበር። በተመሳሳይ መልኩ፣ ከእግታችሁ ከእግዚአብሔር ጋር ቸግር ካለባችሁ፣ ይህ ነው ኅጢአታችሁ። ሁላችን ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት እንዳለን ከልቤ ተስፋ አደርጋለሁ።

እንግዲህ፣ እግዚአብሔር ይህን እናንተ የሰቀላችሁትን ኢየሱስን፣ ጌታም ክርስቶስንም እንዳደረገው የሰራሐል ወገን ሁሉ ይረዳ፤ ሕዝቡም ይህን በሰሙ ጊዜ ልባቸው እጅግ ተነክ፤ ጴጥሮስንና ሌሎችንም ሐዋርያት፣ ወንጌላቸውን ሆይ፤ ታዲያ ምን አባድርግ? አሏቸው። ጴጥሮስም እንዲህ አላቸው “ንስሐ ግብ፤ ኅጢአታችሁም እንዲሰረዳላችሁ፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ፤ የመንፈስ ቅዱስንም ስጦታ ትቀበላላችሁ” (ዮሐ. 14፡26-27)። በእግዚአብሔር ቀን የመንፈስ ቅዱስ የመጀመሪያው ሥራ የሰሙትን ሰዎች ልብ መንካት ነበር። ምንድን ነው የሰሙት? “እግዚአብሔር ይህን እናንተ የሰቀላችሁትን ኢየሱስን፣ ጌታም ክርስቶስንም አደረገው”። ይህ ማለት በእነርሱና በክርስቶስ መካከል አንድ ቸግር አለ እናም ከእርሱ ጋር ትክክለኛ ኅብረት የላቸውም። እነርሱና እግዚአብሔር በተቃራኒ የተሰለፉ ነበሩ። ሆኖም እግዚአብሔር ለላኞች ክርስቶስን አዘጋጀላቸው፤ እነርሱ ግን ገደሉት። ነገር ግን ይህንን ሲሰሙ፣ ልባቸው ተነክ። ከወንድሞቻቸው ጋር በነበረ ጥልቀት በቁማርተኛ ነታቸው፣ በመተማመንታቸው፣ በመገዳደላቸው፣ ወይም ቤት በማቃጠላቸው አይደለም ሐዋርያው ጴጥሮስ የገለጸቸው፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ስላልነበራቸው ነው።

ስለዚህ “ታዲያ ምን እናድርግ?” በማለት ጴጥሮስንና የቀሩትን ሐዋርያት ጠየቋቸው። እዚህ ጋ የጴጥሮስን መልስ እናስተውል። “ንስሐ ግብ፤ ኅጢአታችሁም እንዲሰረዳላችሁ፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ”። መጀመሪያ ንስሐ እንዲገቡ፣ ቀጥሎም እንዲጠመቁ ጠራቸው።

ንስሐ መግባት ምንድን ነው? በእውነት ንስሐ መግባት ያስፈልጋቸዋል። ሆኖም እነዚህ ልጣይቅ፣ ስለ ምንድን ነው ንስሐ የሚገቡት? ንስሐ መግባት አንድ ቀድሞው ዛሬ አለመግደላችንን፣ አንድ ቀድሞው ዛሬ በትኩረት አለማቃጠላችንን፣ አንድ ቀድሞው ዛሬ አለመጥበቃችንን፣ አንድ ቀድሞው ዛሬ አለመታበያችንን የሚያመለክት ነውን? ንስሐ መግባት እነዚህን ብቻ የሚያመለክት ነው? አይደለም፤ ንስሐ መግባት ወዳጣነው ከአግዚአብሔር ጋር ወዳለው ትክክለኛ ኅብረት መመለስ ነው። ንስሐ መግባት ከአንድ ነገር ብቻ መመለስ ነው። እርሱም ቀድሞ ከአግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት አልነበረኝም፤ አሁን ግን ተመልሻለሁ። ስለዚህ ሐዋርያው ጳውሎስ “በንስሐ ወደ አግዚአብሔር እንዲመለሱ” በማለት ለአይሁድና ለእስላሞች ሲገልጽ እናገኘዋለን (የሐ.ሥ. 20፥21)።

መጠመቅ ማለት ከእነዚህ ነገሮች ሁሉ መውጣት - ከዓለማዊና ከአዳማዊ ማኅበራት መውጣት ነው። ሆኖም አንዴት ከዓለማዊና አዳማዊ ማኅበራት አንድነትን በቸኛው መንገድ መጥፋት ነው። አንዴ ከጥንት ሁሉም ያከትማል። የተወሰደበት ዜግነት ተመልሶ አንዲሰጠው ስለ ጠየቀ አንድ ሰው አንብቤአለሁ። ያለበት ሁኔታ ከመሰረዙ በፊት ከእነዚህ ውስጥ ሚኒስቴር ፈቃድ ማግኘት አለበት። ነገር ግን ሰው ሲሞት፣ ከዚህ ጥንት መብት ጋር ከተያያዙ ነገሮች ሁሉ ነጻ ነው - ከውትድርና ግዴታ፣ ከግብር፣ ከቆጠራ እና ከሌሎችም ነገሮች ነጻ ነው። በተመሳሳይ መልኩ፣ ጥምቀት የቀድሞ ስፍራችንን ይገለብጠዋል። መጠመቅ ከርስቶስ ሲሞት ከእርሱ ጋር ወደ መስቀሉ አንደወሰደኝና አንደተሰቀልኩም ጭምር መቀበል ነው። መስቀል የክርስቶስ ሥራ ነው፤ መጠመቅ ደግሞ የዚያ ሥራ ምስክር መሆን ነው። በጥምቀት ጊዜ ወደ ውጭው ውስጥ መግባት በሰው አርጌ ግለ-ታሪክ ላይ የመጨረሻውን ገጽ መጻፍ ነው። ሞት የመጨረሻው ነገር አይደለም፤ ነገር ግን በጥምቀት ምሳሌ መቀበር የመጨረሻው ድርጊት ነው፤ የአዳማዊው ማኅበራት ሁሉ መቋቋሚያ።

አንድ ነገር ሁልጊዜ በእስያኦሎች ላይ ይህም መጽሐፍ ቅዱስ የሚያተኩርበት ብቸኛው ኅጢአት በክርስቶስ አለማመን ነው። ክርስቶስን አዳኝቶህ አድርጋቸው በመቀበል ለዚህ ኅጢአት መፍትሔ ካለገኛችሁ ተፈርዶባችኋል። ነገር ግን ይህ ኅጢአት መፍትሔ ካገኘ፣ ሌሎች በጥበቃ ገጠላቸው ሁሉ በቀላሉ ይፈታሉ። ይህ ኅጢአት መፍትሔ ሳያገኝ፣ እነዚያ ሁሉ ኅጢአቶች በፊት አንኳ፣ ወደ ሲኦል መሄድ አይቀርላችሁም። ሁላችንም አግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ትክክለኛ ኅብረት ይሰጠን። እርሱ ለኅጢአት ያለው አተያይ ከእኛ ፍጹም የተለየ ነውና፤ አግዚአብሔርን እናመሰግናለን። አኛም፣ ልክ እንደ እርሱ፣ ስለ ኅጢአት ትክክለኛ ትኩረት ይኑረን።

ምዕራፍ 3

ይቅርታና ኑዛዜ

ይቅርታ ማድረግ የአግዚአብሔር የልቡ መሻት ነው። ሰዎችን ይወዳልና ኅጢአታቸውን ይቅር በማለት ደስ ይለዋል። አግዚአብሔር ሰው ከወደቀበት ጊዜ ጀምሮ ለኅጢአቱ የሰርየት መንገዶችን ሲያዘጋጅ ነበር።

በብሉይ ኪዳን ዘመን ለሰዎች ኅጢአት ስርየት አግዚአብሔር ኮርማዎችንና በጎችን ተጠቅሞአል። በአዲስ ኪዳን ግን ጌታ ኢየሱስን - የአግዚአብሔር በግ - ሾሟል፤ አንድ ኅጢአት መሥዋዕት፤ ለሰው ልጆች ዘላለማዊ ድነት ራሱን ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ መሥዋዕት አድርጓል። በአግዚአብሔር አተያይ፣ በመስቀል ላይ የፈሰሰው የጌታ የኢየሱስ ደም የዓለምን ኅጢአት እንቅፅልሽ ፈጽሞ አስወግዶታል። ነገር ግን ከሰው አንጻር አንድ የሚያስፈልገው ነገር አለ - አምነት። ማንም የጌታ ኢየሱስ ደም ስለ እርሱ ኅጢአት አንድ ፈሰሰ ቢያምን፣ ያ ሰው ነጻ ወጥቷል፤ መተላለፉም ይቅር ተብሏል። ይህን የማያምን ማንኛውም ሰው ግን ይጠቀል፤ ወደ ሲኦልም ይወርዳል። ስርየትን በተመለከተ ግን ሥራው ቀድሞውኑ ተሠርቷል። ስርየት የአግዚአብሔር ከአግዚአብሔር እና አግዚአብሔር ማድረግ የሚፈልገው ነው። አንድያ ልጁን በመስጠትም አድርጎታል፤ የከፈለውም ዋጋ እጅግ ትልቅ ነው። ከዚህም በኋላ አግዚአብሔር ኅጢአትን ይቅር ለማለት መፈለጉና ለሰዎች ኅጢአት ማስተሰርያ መንገድ መስጠቱ በጭራሽ እያጠያይቅም። አሁንም ኅጢአታቸው ይቅር አንደማይባልላቸው የሚፈሩ ሰዎች ይኖሩ ይሆን? አግዚአብሔር እንደ እነዚህ ዐይነት ሰዎችን ይቅር ማለት ይፈልጋል። እነርሱን ይቅር በማለቱ ይደስታል፤ ይቅር ሊላቸውም ትልቁን ዋጋ አስቀድሞ ከፍሏል።

አግዚአብሔር ሁሉንም ኅጢአት ይቅር ማለት ይችላል

ምንጊዜም አንድ ኅጢአተኛ ጌታ ኢየሱስ ለእርሱ ኅጢአት ደሙን በመስቀል ላይ አንዳፈሰሰ ቢያምን፣ ያ ሰው በዚያ ቅጽበት ይቅር ተብሏል። አንድ አማኝ የአግዚአብሔርን ትእዛዝ ተላልፎ በኅጢአት ቢገኝ፣ በእውነት ንስሐ ቢገባና ኅጢአቱን በአግዚአብሔር ፊት ቢያዝዝ ይቅር ይባላል (ዮሐ. 1፥9)። ክርስቶስ ኢየሱስ የከፈለው የደም ዋጋ ኅጢአትን ሁሉ ይቅር ለማለት፤

ዐመገኛም ሁሉ ለማንኛት በቂ ነው። ስለዚህ የይቅርታ መንገድ ለጸድቆም ለንጥሉም ከፍት ነው።

ለግዚአብሔር ለዘላለም ይቅር ይላል

በአንድ ሕጋዊ ሊየሱስ ከርስቶስ ለጴጥሮስ ሰባ ጊዜ ሰባት ይቅር ማለት ለንግሥት ነገረው፤ ይህ ማለት ወንድሙ ከጥፋቱ አስከተመለሰ ድረስ ለዘላለም ይቅር በማለት መቀጠል አለበት ማለት ነው። ጴጥሮስን አንደዚህ ዐይነት ደስ የሚሉ ትእዛዛትን ያስተማረ በፋኩ ጌታ አርሱ ራሱ የራሱን ቃል በተግባር አያውልምን? በእርግጥ ለግዚአብሔር በጎጠላታቸው ያዙና የእውነት ንስሐ የሚገቡትን ሁሉ ይቅር ይላል። ለዘላለም ይቅር ይላቸዋል።

የእግዚአብሔር ይቅርታ ጠባባ አይተውም

በዙ ሰዎች ጎጠላት መሥራትን ጽሑፍ ሲጽፉ አንደ መላሳት፤ ይቅርታን ደግሞ ሲከተቱን አንደ መሰረዝ ይቆጥሩታል። ይህም የማይወፋ ምልክትን አንደሚተው አድርገው ይቆጥሩታል ማለት ነው። ይህ በእግዚአብሔር ይቅርታ ውስጥ ፍጹም ከእውነት የራቀ አንደ ሆነ አላስተዋለም። የጌታ ሊየሱስ ደም የሰዎችን ጎጠላት ያነጻል። ማንኛት ምንድን ነው? ማንኛት ፍጹም ለዝን የለሽ ምንም ዐይነት ጥቁር ነጥብ የማይተው ሂደት ነው። ጎጠላታችን ከዚህ በፊት ጎጠላት ያልሠራንና አንደ ከርስቶስ ቅዱስ የሆነን አስከመስል ድረስ ከእኛ ተወግዷል፤ “ኑና አንጥቀስ” ይላል ለግዚአብሔር፤ ጎጠላታችሁ አንደ ዐላ በቀላ አንደ በረዶ ይነጣል፤ አንደ ደም በቀላም አንደ ባዙፋ ነጭ ይሆናል” (ኢሳ. 1፡18)። በረዶ እና ባዙፋ አንደት ነጭ አንደ ሆኑ ተመልከቱ፤ አንደም የቀይ ጠቢታ የላቸውም። በዚህ መሠረት፤ ለግዚአብሔር ጎጠላትን ሲያስወግድ፤ ምልክት አይተውም፤ አንደም ለዝን ሳይቀር ያነጻል።

የእግዚአብሔር ልብ ይቅር ባይነት ከእኛ ልብ ይቅርታ ፈላጊነት ይፈቃል

በሉቃስ 15 ያለው አባት ለአባዛ፣ ልጁ ያደረገው ይቅርታ የሰማዩ አባታችን ለጎጠላታችን ያለውን የይቅርታ ልብ ማወቅ አንድንቸል ይረዳናል። አባዛ፣ ልጁ ወደ ቤቱ ሲመጣ ገና መንገድ ላይ እያለ፤ አባቱ በፋቅ እይቶት ሲገናኘው ርጠ። ሽማግሌው ለው በቀስታ ለላዘንመም፤ ርጠ። በጣም አያዘንም የሚመጣውን ልጁን፤ ልቡ፤ እጅግ ፍፍቆ ነበርና፤ እግሮቹ በፍጥነት መንቀሳቀስ ነበረባቸው። ዛሬ የእግዚአብሔር የይቅርታ እግሮችም በንስሐ ወደሚመለሱ ነጥሉን እየርጡ ነው። ሰዎች ተመልሰው ጎጠላታቸውን በቶሎ ይቅር ለማለት

እጅግ ይፍፍቃል። አባዛ፣ ልጁ ወደ አባቱ ርጠል? የለም፤ ለላደረገውም። ከሁለቱም ለንቅሲቃሲ ተነሥተን ስንደመድም፤ የአባቱ ይቅር ባይ ልብ ከልጁ ይቅርታ ፈላጊ ልብ እጅግ አንደሚልቅ በቀላሉ አንመለከታለን። አባቱ አንደት ዐንገቱን አንፃቀረውና በተደጋጋሚ አንደ ሳመው ብንመለከት፤ ለግዚአብሔር አባት ከጥፋት በሚመለሱ ነጥሉን ምን ዐይነት ደስታ አንደሚያገኝ አንረዳለን። ልጁ የራሱን ተግባር የጠላ እና በሰማይና በአባቱ ፊት ጎጠላተኝነት የተሰማው፤ ጎጠላቱን ለአባቱ የተናዘዘ ቢሆንም፤ አባትየውም ለልጁ ካለው ጥልቅ ፍቅር የተነሣ፤ ልጁ ተናዘ አንደጨርሰ በመፍቀድ ታግሦታል፤ ስለዚህም በምትኩ ምርጥ የሆነውን ልብሰ አንዲያመጡለት፤ ቀለበት እና ጫማ አንዲያደርጉለት አገልጋዮቹን እዘዘ (በቁጥር 21 ላይ ከቁጥር 18ና 19 ያነሱ የኑዛዜ ቃላት አንደ ተዘገቡ ልብ ይላል፤ ምክንያቱም አባቱ በንግግሩ መካከል ስለገባ ነው)።

የሰማዩ አባታችን ይቅርታን መውደድ ከእኛ ልብ የይቅርታ ፍለጋ አንደሚልቅ ማወቅ አንደት የከበረ ነው። ይቅር ከማለቱ በፊት፤ ሦስት ቀን እና ሦስት ሌሊት ደግመን ደጋግመን አስከንናዘዘ አይቆይም። ይቅር አንዲለን እዘውትረን አናለቅሳለን፤ ልናለቅሳለን፤ እንናዘዛለን፤ እንናዘዛለን፤ እንዲሆና እንዲያ እያልን ራሳችንን አንወቅሳለን። የእግዚአብሔርን ልብ አንደት በተሳሳተ መንገድ ተረድተነዋል፤ ልቡን በእርግጥ አቆስለንዋል። እርሱ በዋጋ የገዛቸውን ሰዎች እኛ ራሳችንን ከምንወደው ይልቅ እጅግ አጠልጦ አንደሚወድ አናስተውል። ይቅር ሊለን ይፍፍቃልና በእርግጥ ይቅር ሊለን “ይርጣል”። ስለሆነም ተናዘን እንኳ ሳንጨርስ፤ እርሱ ይቅር ብሎናል፤

በዙ ጊዜ ከቤተ ሰባችሁ ውስጥ የምትወዱት ሲበድላችሁ፤ ይቅር ለማለት በጣም ትጻጻላችሁ። ሌላው ይቅርና ይቅርታ ሊጠይቅ ፈቃደኛ ከሆነ ወዲያውኑ ይቅር ትሉታላችሁ። በእውነት ፍቅር ባለበት በዚያ ይቅር ባይ ልብ አለ። ይህ በሰዎች ዘንድ የሚገኝ እውነታ ከሆነ፤ የሰዎችን ጎጠላት ለዘላለም እና ፈጽሞ ይቅር ለማለት፤ ምሕረትና ርገራጌ በተሞላው በሰማዩ አባት ዘንድማ አንደት ለበዙቱ አይልቅ፤

ለግዚአብሔር ይቅር ለሰማለት አይቸልም

ለግዚአብሔር የጎጠላት ችግር መፍትሔ ያገኝ ዘንድ ጌታ ሊየሱስ ከርስቶስን ለዓለም ጎጠላት ደሙን በመስቀል ላይ አንዲያፈስ ላከው። ይህ ሁሉ ስለ ለግዚአብሔር የፍቅር ልብ ይናገራል። ጌታ ሊየሱስ ደሙን ካፈሰሰ በኋላ፤ ለግዚአብሔር ራሱ መስከርለታል፤ በእርሱ የሚያምኑ ሁሉ ጎጠላታቸው ይቅር አንዲባል - ጎጠላታቸውንም የሚናዘዙ ሁሉ ዐመገኛው አንዲነጻ

በማለት። ጎጠላተኛ ከሆናችሁ [በጌታ ኢየሱስ] እምነት ይኑራችሁ፤ እማኝ ከሆናችሁ ተናዘዙ፤ እግዚአብሔርም ጎጠላታችሁን ይቅር አለማለት አይችልም። አሊያ፤ እግዚአብሔር ታማኝ ወይም ጻድቅ ሳይሆን ነው። እንዴት ቅዱሱ እግዚአብሔር የማይታመንና ጻድቅ ሳይሆን እንደሚችል በአክብሮት ልጠይቅ? እ፤ ይህ የጎጠላት ይቅርታ እውነታ የሰትና ያለው ነው፤ ጎጠላት በእኛ ላይ ስለማይገዛ፤ በእግዚአብሔር ደስ ይበሰን። ከጎጠላት ነጻ ወጥተናል፤ ይቅርም ተበላሽናል።

የእግዚአብሔር የይቅርታ ጸጋ ወደ ጎሳዩ የሚመራን ነው

የእግዚአብሔር እውነት ሁለት ጉን አለው። አሰከ አሁን የተዘረዘረው በጸጋ ጉን ያተኩራል እርሱም እውነትና የሰትና ያለው ነው። ሰው በእግዚአብሔር ጸጋ ውስጥ አሰከ ሆነ ድረስ፤ “የጎጠላት ይቅርታ”ን በተመለከተ የሚያስፈራው እንዳች ነገር የለም። ሆኖም፤ ማንም ጸጋውን ማከፋፋት እንደሚችል ቢያስብ - ማለትም “ጸጋ እንዲበዛ ጎጠላት እየሠራን እንኑር?” እንደተባለው ማለት ነው (ሮሜ 6:1) - እነዚህን ወሳኝ ቃላት ያንብቡ። “እንግዲህ የእግዚአብሔርን ቸርነትና ጭካኔ ተመልከት፤ ጭካኔውም በወደቁት ላይ ነው፤ ቸርነቱ ግን በቸርነቱ ውስጥ እስካለህ ድረስ ለእንተ ነው፤ ያለዚያ ግን እንተም ትቆረጣለህ” (ሮሜ 11:22)።

እንዳንዶች “በከበረው ደሙ ሥር ተከልዬ በየቀኑ ጎጠላት አሠራለሁ” ወይም “ቀን ጎጠላት አሠራለሁ፤ ማታ ጎጠላቴ ይቅር እንዲባል በእግዚአብሔር ፊት እናዘዛለሁ። በሚቀጥለውም ቀን ጎጠላት መሥራቴን አቀጥላለሁ። ጌታ ኢየሱስ ጴጥሮስን ሰባ ጊዜ ሰባት ይቅር ስለ ማለት ስላስተማረው፤ በእርግጠኛነት ይቅር ይለኛል። በዚያ ላይ በ፤ ያህን ገደብ 19ም፤ እግዚአብሔር ጎጠላቴን ብናዘዝ ይቅር ሊለኝ ታማኝና ጻድቅ እንደ ሆነ ይናገራል፤ ደግሞም ከርስቶስ ለአኔ በመስቀል ላይ ሞቷልና የምናዘዘውን ጎጠላቴን ይቅር አለማለት አይችልም ለማለት ይደፍራሉ።

እንተ ሲነፍ፤ የእግዚአብሔር ጸጋ ወደ ጎሳዩ የሚመራህ እንጂ (ሮሜ 2:14ን ተመልከት) ጎጠላት እንደተሠራ የማያበረታታህ መሆኑን አላወቅህምን? ከቡር ደሙን ማከፋፋት እንደምትችል የምታስብ ከሆንክ፤ “ተናዘዝኩ” ያልካቸውን ጎጠላቶችህን ከቡር ደሙ መቼም አጥባቢ እንደማያውቅ ያሳያል።

አንድ ከርስቶስ ይቅር የሚባልበት ሁኔታ

ይህን ጥያቄ ከእግዚአብሔር ቃል አንመልስ፤ “ነገር ግን እርሱ በብርሃን እንዳለ፤ እኛም በብርሃን ብንመላለስ እርሱ በርሳችን ኅብረት አለን፤ የልጁም የኢየሱስ ከርስቶስ ደም ከጎጠላት ሁሉ ያነጻፍል” (ዮሐ 1:7)።

ከዚህ ክፍል አንድ መንግሥት እና የሚያስከትላቸውን ሁለት ውጤቶች እንማራለን። ከአንዱ መንግሥት ሁለት ውጤቶች ሳይጻደሉ ይከተላሉ። መንግሥቱ ምንድን ነው? “ነገር ግን እርሱ [እግዚአብሔር] በብርሃን እንዳለ፤ እኛም በብርሃን ብንመላለስ” የሚለው ነው። ይህ ማለት እኛ ከርስቲያኖች በብርሃን ብንመላለስ፤ በጨለማ እየተመላለስን አይደለም፤ ስለዚህም የጨለማ ተግባር ሳይሆን የብርሃን ተግባር አለን። ይህ ምን ዐይነት ብርሃን ነው? ወይም የብርሃኑ መጠን ምን ያህል ይሆናል? እዚህ ጋ ያለው ብርሃን፤ “እርሱ [እግዚአብሔር] በብርሃን እንዳለ” ከሚሉት ቃላት ጋር ይመሳሰላል፤ በቁጥር 5 መሠረትም፤ “እግዚአብሔር ብርሃን ነው፤ ጨለማም በእርሱ ዘንድ ከቶ የለም” (ሌሎች ብርሃኖች ሁሉ ከጨለማ ጋር አንደ ተቀየሩ ልብ ይሏል)።

ስለዚህ በእግዚአብሔር ብርሃን ውስጥ መመላለስ ሁለት ውጤቶችን ያስከትላል። በመጀመሪያ “እርሱ በርሳችን ኅብረት አለን” - ማለትም በጌታ ካሉ ወንድሞችና እጎቶች ጋር ኅብረት አለን። ከላይ የጠቀስነው ሁኔታ ሲሟላ እርሱ በርሳችን ኅብረት ማድረግ እንችላለን። ኅብረት ከሌለን ከዚህ ቅድመ ሁኔታ አለመሟላት የተነሣ ነው። ቀጥሎ፤ ሁለተኛው ውጤት፤ “የኢየሱስ ከርስቶስ ደም ከጎጠላት ሁሉ ያነጻፍል”። ይህ ማለት በብርሃን ስንመላለስ ከቡር ደሙ ጎጠላታችንን በማንጸት ፍቱን ሆኖ እናገኛለን። ስለዚህ “እርሱ በርሳችን ኅብረት አለን” እና “የኢየሱስ ከርስቶስ ደም ከጎጠላት ሁሉ ያነጻፍል” የሚሉት ተፈጻሚነት የሚያገኙት “በብርሃን ብንመላለስ” እንደ ሆነ ግልጽ ሆኗልናል። ከርስቲያን በብርሃን ካልተመላለሰ፤ ከ “እርሱ በርሱ ኅብረት” እንዲሁም “በደሙ ከጎጠላት ሁሉ የመንጸት” ጥቅም ይጎድላል። እዙረን ብንመለከተውም፤ እርሱ በርሱ ኅብረት እንዲኖረንና ከጎጠላት ሁሉ ለመንጸት እንድ ሰው በብርሃን መመላለስ አለበት፤ ያለበለዚያ ኅብረትም መንጸትም አይኖርም።

የመጀመሪያው ውጤት - ኅብረት - በግልጽ የሚታይ ነው። በምድር እና በሰው ፊት ልንለማመደው እንችላለን። ሁለተኛው ውጤት - መንጸት - በግልጽ የሚታይ አይደለም፤ ሆኖም በሰማይ በእግዚአብሔር ፊት እውነት ነው። በግልጽ የሚታየው በምድር እውነት እንደ ሆነ፤ በግልጽ የማይታየውም በሰማይ እውነት ነው። በሰው ፊት እውነት እንደ ሆነ፤ በእግዚአብሔርም ፊት

እውነት ነው። በዚህም ምክንያት፤ ጎጠላት የሚሠራ ከርሰቲያን በምድር ካሉ ሌሎች ከርሰቲያኖች ጋር በነጻነት ጎበሬት ማድረግ አይችልም፤ ይልቁንም ሊያርቃቸው ይሞክራል።

በጣም ከበድ አድርጌ ላባጠንቅቃችሁ፤ ጎጠላት አድርጋችሁ በጨለማ ከተመላለሳችሁ፤ ከሌሎች ጋር ያላችሁን ጎበሬት ብቻ አይደለም የምታጠቅፉ ነገር ግን በእግዚአብሔር ፊት በክቡር ደሙ ከጎጠላታችሁ መንጸትንም እንጂ። በብርሃን ባለመመላለሳችሁ የመጀመሪያውን ውጤት እንዳጣችሁ፤ ከሁለተኛው ውጤትም እንዲሁ ትንድላላችሁ። በእንደበታችሁ ጎጠላታችሁን ልትናዘዙ ትችላላችሁ፤ ሆኖም በክቡር ደሙ አትነጹም። ነገር ግን ይህ የሚሆነው ከቡር ደሙ የማንጸት ንጹሕ በማጣቱ አይደለም፤ በብርሃን ባለመመላለስ፤ አካሄዳችሁን ባለማስተካከላችሁ ምክንያት እንጂ። ለመንጸት "በብርሃን መመላለስ" ቅድመ ሁኔታ ሲሆን፤ ነገር ግን ጎጠላት በመሥራትና በጨለማ ውስጥ በመመላለስ ከቀጠላችሁ ግን ከቡር ደሙ አያገጽቷሁም። ከቡር ደሙ በብርሃን የሚመላለሱትን ሰዎች ጎጠላት ብቻ ያነጻል።

ሰለዚህ፤ ራሳችሁን አታቃልሉ። ጎጠላት ሠርታችሁ ከወደቃችሁና በምድር በግልጽ መታየት የሚችለውን ጎበሬት ካጣችሁ፤ በምድር በግልጽ የማይታየውን በሰማይ የሚገኝ በክቡር ደሙ መንጸትንም እንደምታጠቁ አፈራላችኋለሁ። በቅንነት ላባጠንቅቃችሁ፤ ጎጠላታችሁ መፍትሔ እንዲያገኝ በእውነት ያዘነና የሚመለስ ልብ የማይኖራችሁ ከሆነ፤ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ዋጋችሁን ለመቀበል ትቆማላችሁ። ከዚህ በኋላ፤ ተዛማጁ "በብርሃን መመላለስ" የሌለበት የእንደበት ኑዛዜ፤ በእውነት ያዘነና የሚመለስ ልብ (መዝ. 51፡17) የሌለበት ንስሐ መንጸትን እንደማያስከትል ተረዱ።

በተለይ ማንላት የፈለግሁት በ"ብርሃን መመላለስ" ነው፤ ምክንያቱም ይህ አካሄድ ደሙን በከፋፋ ሰዎች (እውነቱ ከቡር ደሙ ፈጽሞ በእነርሱ አይከፋፋም) ችላ የተባለ ነው - ምንም እንኳን የራሳቸው ብቸኛ መዳኛቸው ቢሆንም። ሰዚህ ነው ይህንን ነጥብ ላተኩርበት የፈለግሁት። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚነግረን ለማኝ ጎጠላት ከሠራ በኋላ ይቅርታን እንዲቀበል፤ ቢያንስ አነዚህ ሦስት ሁኔታዎች መኖር አለባቸው፡- (1) የተሰበረና የተዋረደ ልብ (መዝ. 51፡17)፤ (2) ጎጠላትን መናዘዝ (1ዮሐ. 1፡9) እና (3) በብርሃን መመላለስ (1ዮሐ. 1፡7)። ማንም በክቡሩ ደም ተከልሎ በየቀኑ ጎጠላት መሥራት ወይም ቀን ጎጠላት ሠርቶ ማታ መናዘዝ እንደሚችል ቢገምት፤ እንደዚህ ዐይነት ነገር እንደሌለ በጉልህ ዐውጃለሁ። እግዚአብሔር አይዘበትበትም። ምንጊዜም እንደ ሰው በጨለማ ውስጥ ሲመላለስ፤ በዚያን ወቅት እርሱ በክቡሩ ደም አልነጸም፤ ደሙ እንደ እንደ ሰው መደበቂያ ጎፈ

ሆኖ አያገለግልምና። ሰው በክቡር ደሙ መንጸት ከፈለገ፤ በመጀመሪያ የግድ በብርሃን መመላለስ ያስፈልገዋል፤ ዳግመኛ ጎጠላት ለመሥራት ማቀድም የለበትም።

እውነተኛ ኑዛዜ፤ ቅዱስ ጳውሎስ ስለ መታቢያቸውና ስለ ትምክህታቸው ለጻፈላቸው የቅርንታሽ አማኞች (1ቆ. 5፡2፤ 6) ከነበረው አተያይ ጋር በአንድ አግዳሚ ላይ የሚቃመጥ ሊሆን ይገባዋል። ይህም "ሐዘናችሁ ንስሐ ለመግባት ስላበቃችሁ ነው፤ ምክንያቱም ሐዘናችሁ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ... ። እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ሐዘን ወደ ድነት ለሚያደርስ ንስሐ ያበቃል፤ ጸደትም የለበትም" (2ቆ. 7፡9፤ 10)። ከዚህም በላይ፤ እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ፤ እንደዚህ ዐይነት ክልብ የመገጫ ንስሐ በሚከተሉት ሰዓት ባሕርያት ይታወቃል። (1) ትጋት፤ (2) መልስ፤ (3) ቁጣ፤ (4) ፍርሀት፤ (5) ናፍቆት፤ (6) ቅናት እና (7) በቀል (2ቆ. 7፡11ን ይመለከቱ ፈል - ቅጥ)። እነዚህ ሰዓት ባሕርያት የሚታዩበት እርሱ ጎጠላቱን በእውነት ለየተናዘዘ ነው። ያለበለዚያ፤ የአንድ ሰው "ኑዛዜ" እንዲሁ ለማለት ያህል የሚለው እንጂ፤ ክልቡ አይሆንም። እንደበት ጎጠላትን ሊናዘዝ ይችላል፤ ነገር ግን ልብ ጎጠላቱን አልጠለውም። እንደዚህ ከሆነ፤ ደግሜ እናገራለሁ፤ ይህ ከቡር ደም በእንደዚህ ዐይነት ሰው ላይ አይሠራም።

እንዳንዶች ለጎጠላት ይቅርታ ቀመር ሰላውጡ ጎጠላትን በማድረግ ይገፋሉ። ፤ የሐንሴ 1፡9ን ቢቃላቸው ያውቃሉ፤ ይህም "ጎጠላታችንን በንጽዘዝ ጎጠላታችንን ይቅር ሌለን፤ ከዐመግ ሁሉ ሊያነጻን እርሱ ታማኝና ጸደቅ ነው"። ጌታ ሊያስሳ ከቡር ደሙን ለአነርሱ ሲል ስላፈለሰ፤ ይህ ከቡር ደሙ ጎጠላታቸውን ሊያነጻው እንደሚችል ያስባሉ። እንደዚሁም፤ ታማኝና ጸደቅ እግዚአብሔር፤ ሰው ጎጠላቱን በእውነት ከተናዘዘ ያለምንም ችግር ጎጠላቱን ሁሉ ይቅር ይለዋል፤ ከዐመግም ሁሉ ያነጻዋል ብለው ያስባሉ። ታዲያ ይህን "ታምራዊ ደስታ" እንዳለ የያዘ ሰው፤ የይቅርታን መንገድ ለላወቀምና ግድ የለሽ መሆን ይችላል? አምን፤ ጎጠላቱን መናዘዝ እስከቻለ ድረስ ጎጠላትንም መሥራት ይችላል። ሆኖም እንዲህ ዓይነቱ ሰው ያለበት ሥፍራ እንዴት አይገኝ ነው!

በአንድ ወቅት የወንድም ልግ የግል ደብዳቤ ከፍቶ ስላነበበ ወንድም 'ህ' በማሁ። ውጤቱን ከተመለከተ በኋላ፤ 'ህ' ልሳ' በዚህ መልኩ ተናዘዘ። "ዐውቃለሁ፤ የሌላን ሰው ደብዳቤ መክፈትና ማንበብ ትክክል አይደለም፤ ነገር ግን ይቅር እንደምትለኝ ስለማውቅ ከፍቼ እነበብኩት"። ይህ ምሳሌ እንደ ሰው ይቅርታ ማግኘት የሚቻልበትን መንገድ ዐውቆ እንዴት ጎጠላት እንደሚሠራ ያብራራል። ይህ ግን በሰይጣን ወጥመድ ውስጥ ዐውቆ መውደቅ ነው። እንዲህ

ዐይነቱ ሰው በመንፈሳዊ መንገድ ላይ ባለ የማይታይ ድንጋይ ተደናቅሮአል። ይህ ሊከተለት እጅግ እደገኛ የሆነ መንገድ ነው። ይቅርታ የማግኘት ቅመሚያውቀ፤ ሆኖም “በብርሃን የመመለሰን” አካሄድ ደግሞ የማያውቅ በእግዚአብሔር ላይ ንጦላትን እንዳይሠሩ ይፍሩ፤ ይንቀጥቀጡም። ደጋግሞ እናገራለሁ፤ የእግዚአብሔር መልካምነትና ጸጋ ወደ ንጉሥ ይመራል እንጂ (ሮሜ 2:4)፤ ንጦላትን እንድንሠራ አያበረታታንም!

የኑዛዜ አራት ዐይነት የልብ ሁኔታዎች

ሰዎች ንጦላት እንደ ሠሩ ተገነዘበው ለእግዚአብሔር ወይም ለሰው ሲናዘዙ የአንዱ የልብ ሁኔታ የአንዱ ከሌለው ፍጹም የተለየ ነው። ከግል ምልክታዊ፤ በሰዎች ልብ ውስጥ አራት ዐይነት ሁኔታዎችን ሲኖሩ እንደሚችሉ ታዝቧል። ለስቲ እያንዳንዱን በተወሰነ ጥልቀት እንመርምር።

1. የዝግግር ግሊናቸው ሰላም የሚያሳግባቸው። ሰው ንጦላትን ከሠራ በኋላ፤ ግሊናው አይረጋጋም፤ ደግሞም ይወቅሰዋል። ንጦላትን ሲናዘዝ ደግሞ ግሊናው ሰላም ያገኛል፤ አይወቅሰውም። በግሊና መወቀስ ሳቢያ ንጦላትን መናዘዝ ፍቁድ ነው። ነገር ግን እንደ ሰው ለግሊናው ዕረፍት ሲል ብቻ - የሚወቅሰው ደምፅ እንዲያቆም ሲል ብቻ - አሁንም የኑዛዜውን ጥልቅ ምክንያት ሳይመለከት (ይህ ጥልቅ የሆነ ምክንያት ራሱን ንጦላትን መጥላትን ያዳብራል) ንጦላትን የሚናዘዝ (ንጉሥ የሚገባ) ከሆነ ግን፤ እንዲህ ዐይነቱ ኑዛዜ ግሊናን መደለል ነው። ግሊና ያሰገበትን ትከክለኛ ሁኔታ የሚነግረን ውስጠኛ ከፍላችን ነው። ንጦላት ጸያፍ ስለሆነ ግሊናችን ይወቅሰናል። በንጦላት ላይ ደምፁን ማሰማትን ይቀጥላል። እናንተ ደግሞ ወቀሳው ስልተታለችኋልና ወቀሳውን የምታስቆሙበት መንገድም እግኝታችኋል፤ ግሊናችሁ የጠላውን ንጦላት መጥላት ግን ተስፋለችኋል። እናንተ ትኩረት የምትሰጡት እየወቀሳችሁ ያለውን ግሊናችሁን እንጂ የወቀሳውን መገኛ (ምንጭ) ማለትም ንጦላትን አይደለም። ንጦላትን አትጠሉም፤ የግሊናችሁ ወቀሳ ግን አልተመቻችሁም። ለነገሩ ምንጭ - ንጦላት መፍትሔ ከመፈለግ ይልቅ ከምንጩ ለወጣው ወቀሳ ነው መፍትሔ የምትፈልጉት - ሰግሊናችሁ ማለት ነው። ስለዚህም ግሊናችሁን መደለያ ኑዛዜ ታቀርባላችሁ። ነገር ግን እግዚአብሔር ከዚያ በጣም ያለፈ ነገር ይፈልጋል።

2. በሌላ ሰው ግሊና የመወቀስ ፍርሀት። አንዳንድ ጊዜ ሰው ላይ ጥፋት ትሠሩና ትጸጸታላችሁ። ከዚያም በሠራችሁት ስሕተት ሌላኛው ሰው ሊጠላችሁና ሊወቅላችሁ እንደሚችል እያሰባችሁ ትፈራላችሁ። ግሊናውን ለመለማመን እና ሰላም ለማውረድ፤ ለእርሱ የምትናዘዙበትን ዕድል ትፈልጋላችሁ። ይቅር ካላችሁ፤ ከእርሱ ጋር የምትታረቁ ይመስላችኋል። ዳግም አይጠላችሁም፤ ግሊናውም ከዚህ በኋላ አይወቅሳችሁም። ይቅር ካላችሁ ደግሞ፤ ይህ በእግዚአብሔር ፊት የራሱ ችግር ይሆናል (ከዚህ በኋላ የእናንተ አይደለም)፤ ጉዳትም ይሆንዎታል (“ነገር ግን የሰዎችን ንጦላት ይቅር የማትሉ ከሆነ፤ አባታችሁም ንጦላታችሁን ይቅር አይልላችሁም” [ማቴ. 6:15])። እንዲህ ዐይነቱ አመለካከት ከላይ ከተገለጸው የመጀመሪያው ልብ ሁኔታ ብዙ የተለየ አይደለም። ምክንያቱም መፍትሔ የሚፈልገው ሰራሱ ለንጦላቱ አይደለም፤ ለሌላው ሰው ግሊና እንጂ። ከሌሎች ሰዎች ጋር እርቅ መፈለጋችን ስሕተት አይደለም፤ ለንጦላቱ መፍትሔ ስንፈልግ ራሱን ንጦላቱን መጥላት ከተሳነን ግን ይህ ዐይነት የልብ ሁኔታ እግዚአብሔር የሚፈልገው አይደለም።

ኑዛዜላችሁ ከላይ ከተጠቀሱት ሁለት ዐይነት የልብ ሁኔታዎች የመንገዱ ከሆነ፤ ንጦላት ማድረግም ሆነ ኑዛዜ ይቀልባችኋል። በልባችሁ፤ ሰው በበደላችሁበት በእያንዳንዱ ጊዜ እግዚአብሔርን እንደ በደላችሁ አይሰማችሁም። የክቡር ደሙ ፍጹም አስፈላጊነት አይሰማችሁም። የነቃችሁት ከሰው ጋር ላለ ንብረት ብቻ ነው። ከእርሱ ጋር ታረቃችሁ ድረስ በቂ እንደ ሆነ ትቆጥራላችሁ። የንጦላትን ጸያፍ ነትም ሆነ የኑዛዜን ጥልቀት ገና አላስተዋላችሁም። ከዚህ የተነሣ፤ በእውነት የተሰበረና ጸጸት የሞላበት ልብ ሊኖራችሁ አይችልም፤ ንጦላታችሁን መናዘዝ አሳፋሪ ሆኖ አይታያችሁም። ለማጠቃለል፤ ንጦላትን ቀለል አድርጋችሁ ታያላችሁ፤ ስለዚህም እንደገና በቀላሉ ንጦላት ትሠራላችሁ። አንዳንድ ጊዜ ገና ሳይመናዘዝ ሂደት ላይ እያላችሁ እንኳ ያንኑ ንጦላት ልትሠሩ ትችላላችሁ። እግዚአብሔር ንጦላትን እንደሚያየው እንደናይ እግዚአብሔር ለሁላችንም ጸጋን ይሰጠን።

3. ለመጣ ያለውን ቅጣት ፍራቻ። አንዳንዶች ከበድ ያለውን የ2 ቆሮንቶስ 5:10ን ቃል ያሰታውሳሉ፤ ይኸውም “ሁላችንም በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት እንቀርባለንና፤ እያንዳንዱም ሰው በሥጋው ለሠራው በጎ ወይም ከፋ ሥራ ተገቢውን ዋጋ ይቀበላል” የሚል ነው።

ሰው በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ስለሚጠብቀው ፍርድ ያውቃል። ሥራው ብቻ ሳይሆን፤ ሕይወቱም ይፈረድበታል። በመንፈስ ቅዱስ ብርሃን ሰጭነት በገሊና ያልተፈረደበት እና በክብር ደሙ ያልታጠበ ገጠአት በሚመጣው ዘመን በጌታ ይፈረድበታል። ይህን ስለሚያውቅ ልቡ በፍርሃት ይዋጣል። የዛሬ ገጠአት ምንም ቢሆን ወደፊት ይፈረድበታልና በኋላ ከሚፈረድበት አሁኑኑ አርሱን ማጥራት ማትረፍ ነው።

በእርግጥ በዚህ ዐይነት የልብ ሁኔታ መኖሩን በሕተት አይደለም፤ ይህ ከላይኞቹ ሁለት ሁኔታዎች ይልቅ የተሻለ ነው። የመጀመሪያዎቹ ሁለት ሁኔታዎች ላይ ከሰው ጋር ብቻ አያይዛቸው ክብር የምታስቡት፤ ነገር ግን በሦስተኛው የልብ ሁኔታ ላይ ግን ቢያንስ ከእግዚአብሔር ጋር በተያያዘ ማሰብ ጀምራችኋል። ገጠአታችሁን የምትናጠዙት እግዚአብሔርን ከመፍራት የተነሣ ነው። እንደሚታወቀው፤ ነዛዜ እችላለሁ፤ ሁለት ዘውጣ አለው። በእንደ ወገን፤ እግዚአብሔር ትናንሽ ሳችሁ፤ በሌላ ወገን ለሰውም ትናንሽላችሁ (በእርሱ ላይ ገጠአት ከወራችሁ)። በምትናጠዙበትም ጊዜ፤ በእግዚአብሔርም በሰውም ፊት የማይወቅሳችሁ ገሊና ትይዛላችሁ። ይህ የሚመስለኝ ነው፤ ነገር ግን ይህ አሁንም በነዛዜ ወቅት ትልቅ የሚባለው የልብ ገደብ አይደለም።

4. የገጠአትን ቆጣሪነት መመልከት። እግዚአብሔር በአውነት የሚፈልገው የልብ ገደብ ይህ ነው። ለምን? ምክንያቱም እግዚአብሔር የራሱን ሕይወት በእኛ ውስጥ አስቀምጧል፤ በዚህም ሕይወት፤ የሚበልጠው ቅዱስ ባሕርይ (ልክ እንደ እግዚአብሔር ቅዱስ ባሕርይ) አለን። ገጠአት በእግዚአብሔር ፊት እጅግ ጸዩና፤ ከእርሱ ሕይወትም ጋር ፈጽሞ የማይገጥም ሕይወት ነው። እግዚአብሔር ገጠአትን አርሱ እንደሚጠላው እንደገጠላው የእርሱን ሕይወት ሰጥቶናል። ይህ ቅዱስ ሕይወት በውስጣችን እንዲያደግ ከፈቀደን፤ የገጠአትን ጸዩነት እንረዳለን። ወ/ር ጉቶን በትናንሽ፤ ገጠአት መሥራት ከምፈልግ ይልቅ ወደ ሲኦል ብገባ ይሻላል። እንዳሉቸው እኛም እንደዚያው እንመክላለን። በእኛ ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ሕይወት የሚኖረው ክርስቶስን ለመግለጥ ነው። በእኛ የክርስቶስ ባሕርይ ይበልጥ በተገለጠ ቁጥር፤ ገጠአት በፊታችን እጅግ አጸያፈ ሆኖ ይገኛል፤ ከገጠአትም አብዝተን እንርቃለን (ዕቢ 7:36) ይመልከቷል። ገጠአትን ተዛማጅ በሽታን በምንመለከትበት ዐይን እንመልከተው። ከእርሱ በራሱን ቁጥር ይበልጥ ያለመያዝ ዕድል

ይኖረናል፤ ለገጠአት እንደዚህ ዐይነት መረዳት ያላቸው ሁሉ በቀላሉ ገጠአት አያደርገውም። በዚህ ዐይነት የልብ ሁኔታ ገጠአቱን የሚናጠዝ ያ ሰው፤ በእግዚአብሔር ፊት በአውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወትና በቅድስና ይኖራል።

ትክክለኛውን የገጠአት ግንዛቤ ማጎልበት

ትክክለኛ የገጠአት ግንዛቤ እንዴት ማግደግ እንችላለን? ይህ የመንፈስ ቅዱስን መገለጥና ለመገለጠም መታዘዝን ይፈልጋል። በብርሃኑ የተገለጠትን ገጠአቶች ሁሉ ለምሳሌ ማለት አለብን። በውስጣችን የሚገባቀሰው መንፈስ ቅዱስ የሁሉንም ገጠአቶች ባሕርይ ይገልጻልናል። እርሱ ገጠአት ምን ያህል አጸያፈ እንደ ሆነ የታደሰው አለምርእዥን እንዲያውቅ ያደርገዋል። ልክ እንደዚያው ገሊናችንም ገጠአትን እንደ ገጠአት እንዲኮንን ያደርገዋል። በተመሳሳይ ሰዓት፤ አዲሱ ሕይወታችን - የክርስቶስ ሕይወት - በተፈጥሮው ገጠአትን ይጸዩናል፤ እንዲህ ዐይነት የገጠአት ጥላቻ የእግዚአብሔር ባሕርይ ነውና (በኢጥ. 1:47 ይመልከቷል)። በቀላሉ እንደሚከተለው እንመልከተው፤ ይህም መንፈስ ቅዱስ የገጠአትን ለውነታ በሕይወት ብርሃን ይገልጻልናል። በውስጣችን ካለው የእግዚአብሔር ሕይወት ባሕርይም የተነሣ ብርሃኑን እንታዘዛለን፤ በብርሃኑም የተገለጠልንን ገጠአት እንጠየቃለን። ከዚህ በኋላ ብርሃኑን ይበልጥ በታዘዝን ቁጥር፤ ብርሃኑ በውስጣችን ይበልጥ ይደምቃል፤ ገጠአት ይበልጥ ቆጣሪ ሆኖ ይገጣል፤ ልባችን ለገጠአት ያለው ጥላቻ ይጠነከራል።

ይህ ብዙ ጊዜ ሳይታዩ በአየር ላይ የሚገነፈቱ ደቃቅ የአባራ ቅንጣቶች በደማቅ የፀሐይ ብርሃን ፊት ሲቀርቡ ከሚታዩበት ሂደት ጋር ተመሳሳይ ነው። እንደ ሰው በእግዚአብሔር ብርቁ ብርሃን ውስጥ መኖር ከጀመርን ሌሎች በፍጹም እንደ ገጠአት ሊቆጥሯቸው የማይችሏቸውን ነገሮች እንደ ገጠአት ይቆጥራል።

ለምሳሌ፤ ወ/ር ጉቶን የቀደሙት በጎ ምግባርቿን ከመልካምነቷ የተነሣ እንዳደረገቻቸው የምታስባቸው እንጂ ከእግዚአብሔር ሕይወት የመነጨ እንዳ

“ በኢጥ. 1:4 ወስጥ ከሚገኘው ቃል ግህዳሳ እገዝ (ይህች ሕይወት የሰው ብርሃን ነገረች)። በሰው ውስጥ ያለው የክርስቶስ ሕይወት የሰው ብርሃን ነው። በውጭ ገሊና ሆኖ የምንገኘው ነገር አይደለም፤ ስለዚህም ውጭው ብርሃን የሚፈልግ ሁሉ ለምሳሌ እዚህ የተጻፈ ነው።

- ደሳለኝ

ልነበሩ ስትገነዝብ ቀድሞ ትለጣቸው ስለነበሩ ምጽዋቶች ገንዘብ ገቢታለች። ስለዚህ በደሙ መታጠብ እንደሚቻልልጋት ተገዝባ በክብር ደሙ እንድትነጻ ጠይቃለች። ልክ እንደ ወ/ሮ ጉዮን፤ እንድ ሰው ለገጠኤት ያለው ሰላነት ይጨምራል፤ ገቢራዊ ቅድስናውም በጣም ይጨምራል።

የክርስቶስ በሆነ እንድ ሰው ውስጥ ያለው ለዳግዊ ባሕርይ (እርሱም፤ ያልታደለው ሰው ባሕርይ) ወደ ገጠኤት ለለሚያደላ፤ በዚያ ሰው ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ባሕርይ በገጠኤት ይጠላል፤ ይገፋልም ልገል እንችላለን። ገጠኤትንም መጥላት በሰው ውስጥ ያለ የእግዚአብሔር ባሕርይ ተፈጥሮአዊ መገለጫ ነው። እንዲህ ዓይነት የልብ ሁኔታ ከእግዚአብሔር ነው፤ እግዚአብሔርንም በሚገባ ያስደስታል።

እነዚህን ሌሎች ዓይነት የልብ ሁኔታዎች በመመዝገብ፤ የመጀመሪያዎቹ ሦስቱ ራስ ተኮር እና በቀጥታ ከግሉጥቅም ጋር የተያያዙ ሲሆኑ፤ የመጨረሻው ብቻ እግዚአብሔር ላይ ያተኮረ እና ከእግዚአብሔርም እንደሆነ በቀላሉ መደምደም አንችላለን ብዬ አምናለሁ። እነዚያ ይህ ሌላተኛው ዓይነት ልብ ያላቸው ሰዎች በለውነት ከእግዚአብሔር ወገን ቆመዋል።

በመጀመሪያ፤ ኮዛዜ ለእግዚአብሔር ሲደረግ የግድ ነው

ገጠኤት የመናዘዝን ጉዳይ በተመለከተ፤ በክርስቲያኖች መካከል ከእግዚአብሔር ጋር ጉዳዩን ከመጨረስ ይልቅ ቀስ በቀስ ከለው ጋር የመጨረስ መጥፎ አዝማሚያ አለ። ከቡር ደሙን እስከ ጭራሹ የማይጠቅሱ ክርስቲያኖችም አሉ። እግዚአብሔርን ወደ ጎን በመተው፤ እርስ በርሳቸው የጎሊና ሰላም እንዲኖራቸው ብቻ ይፈልጋሉ። እንዲህ ዓይነት ሁኔታ ፈሪሃ እግዚአብሔርን በማጣት ስለሚጠናቀቅ፤ እጅግ አስቃቂ ነው። እጅግ በጣም አጥብቄ መናገር አፈልጋለሁ፤ የክብር ደሙ አስፈላጊነት የሌለበት የኮዛዜ አስተሳሰብ ከሲኦል የመነጨ ሰለ መሆን ሊያጨቃጭቅም፤ ገጠኤት በመሥራታችን በመጀመሪያ ጥፋት የሠራነው ሰው ላይ ላይሆን፤ እግዚአብሔር ላይ እንደ ሆነ ሁልጊዜም እናስታውስ። በተደጋጋሚ ገጠኤት የምንሠራው፤ በእግዚአብሔር ላይ ነው፤ በሰው ላይ አይደለም። (በእንድ ሰው መኖሪያ ቤት ገብታችሁ የቤት ዕቃውን ብትሰባብሩ፤ በመጀመሪያ የምታስከፉት የቤቱን ባለቤት እንጂ፤ የቤቱን ባለቤት ገብረት እንዳልሆነ ማለት ነው።)

በመዝሙር 51፥4 ላይ ዳዊት እንዴት እንደ ተናዘዘ አስታውሱ፤ “በእርግጥ እንተን ብቻ በደልሁ”። በእርዮን ወይም በቤርሳቤህ ላይ ገጠኤት

ሠራሁ አላለም (ዳዊት በእርሱ ላይ ገጠኤት መሥራቱ የታወቀ ቢሆንም)። ከዳዊት ልብ ጋር በገጽጽር፤ ጌታ ኢየሱስን ከከዳ በኋላ ገጠኤቱን ለሰዎች ተናዘዘ ገዝቡን የመለሰውን ይሁዳን እናገኛለን፤ ይሁዳ ጉዳዩን ከሰዎች ጋር ቢያጠናቅቅም፤ የጥፋት ልጅ እንደ ሆነ ቀርቷል። ይህን በማለቱ እርስ በርሳችን ልንናዘዝ አይገባም እንዳልኩ ተደርጎ የተሳሳተ ግንዛቤ እንዲወለድ አልፈልግም፤ ምክንያቱም እርስ በርሳችን መናዘዝ ትክክል ነው፤ መጽሐፍ ቅዱሳዊም ነው (ያዕ. 5፥16ን ይመለከታል)። ከእግዚአብሔር ጋር መጨረስ ከለው ጋር ከመጨረስ ይልቅ ጠቃሚ መሆኑ ላይ ትኩረት ማድረግ ለሌላ ፈለግሁ ነው። በፍጹም ሲደራውን (ቅደም ተከተለን) ልናገለግለው አይገባም። እግዚአብሔርንና ክብር ደሙን በጭራሽ ወደ ጎን ልገል አይገባም። ገጠኤታችንን በእግዚአብሔር ፊት መናዘዝ በጣም አስፈላጊ ነው፤ ከሰው ጋር ያለንንም ጉዳይ ማጥራት በጣም አስፈላጊ ነው። እግዚአብሔር ምሕረት ያብዛልን።

ምዕራፍ 4

ዳዊትና ሜምሬቦስቴ

የሳሌል ልጅ የናታን ሁለት አግሮቹ ሽባ የሆኑ እንደ ልጅ ነበረው። እርሱም የሳሌልና የናታን አሟሟት ወሬ ከሊይዝራኤል በመጣ ጊዜ የአምስት ዓመት ልጅ ነበር። ሽባ የሆነውንም በዚህ ጊዜ ሞግዚቴ እንሥታው በጥድፈያ ስትሸሸ በመውደቁ ነው። ስሙም ሜምሬቦስቴ ይባል ነበር። (2 ሳሙ. 4፥4)

ዳዊትም፡ “ሰለ የናታን ስል ቸርነት አደርግለት ዘንድ ከሳሌል ቤት የቀረ ሰው ይኖር ይሆን?” በማለት ጠየቀ። በዚያን ጊዜ ከሳሌል ቤት ሲባ የሚባል አንድ አገልጋይ ስለ ነበር፤ ወደ ዳዊት እንዲሄድ ነገሩት። ንጉሡም፡ “ሲባ የምትባለው አገት ነህ?” ሲል ጠየቀው። ልርሱም፡ “አዎን አኔ አገልጋይህ ነኝ” አለ። ንጉሡም፡ “የእግዚአብሔርን ቸርነት እንዳደርግለት ከሳሌል ቤት የቀረ ሰው የለም?” ሲል ጠየቀው። ሲባም ለንጉሡ፡ “አግሮቹ ሽባ የሆኑ እንደ የናታን ልጅ አሉ” ብሎ መለሰለት። ንጉሡም፡ “የት ነው ያለው?” ብሎ ጠየቀ። ሲባም፡ “ሉዲባር በተባለ ስፍራ በዓሚኤል ልጅ በሚከር ቤት ይገኛል” ብሎ መለሰለት። ስለዚህም ንጉሡ ዳዊት፡ ሜምሬቦስቴን ከዓሚኤል ከሚከር ቤት ከሉዲባር ልኮ እስመጣው። የሳሌል ልጅ፤ የናታን ልጅ ሜምሬቦስቴ ወደ ዳዊት በመጣ ጊዜ፤ አከብሮቱን ለመግለጥ ለጥ ብሎ አጅ ነሣ። ዳዊትም፡ “ሜምሬቦስቴ!” ብሎ ጠራው። እርሱም፡ “እነሆ፤ አገልጋይህ” አለ። ዳዊትም፡ “አትፍራ፤ ስለ እባትህ ስለ የናታን ስል በእርግጥ ቸርነት አደርግልሃለሁና። የእባትህን የሳሌልን ምድር በሙሉ አመልሰልሃለሁ፤ ዘወትርም ከማዕደ ትበላለህ” አለው። ሜምሬቦስቴም ለጥ ብሎ አጅ ነሣና፤ “እንደ ሞት ውሽ ለምቆጠር ለአኔ ይህን ያህል የምታደርግልኝ አገልጋይህ እኔ ማን ነኝ?” አለ። ከዚያም ንጉሡ የሳሌልን አገልጋይ ጠርቶ እንዲህ አለው፡ “የሳሌልና የቤተ ሰቡ የሆነውን ሁሉ ለጌታህ የልጅ ልጅ ሰጥቶታለሁ። አገተ፤ ልጆችህና አገልጋዮችህ የጌታችሁ የልጅ ልጅ የሚበላውን እንዲያገኝ መሬቱን አረሰለት፤ ምርቱንም እግቡለት። የጌታህ የልጅ ልጅ ሜምሬቦስቴ ግን ምን ጊዜም ከማለደ ይበላል።” በዚያን ጊዜ ሲባ ዐሥራ አምስት ወንዶች ልጆችና ሃያ አገልጋዮች ነበሩት። ከዚያም ሲባ ንጉሡን፤ “ጌታዬ ንጉሥ፤ አገልጋዩን ያዘዘው ሁሉ፤ አገልጋይህም ይፈጽመዋል” አለው። ስለዚህም ሜምሬቦስቴ ከንጉሡ ልጆች እንደ እንዱ ሆኖ ከዳዊት ማለድ ይበላ

ነበር። ሜምሬቦስቴ ሚካ የተባለ አንድ ትንሽ ልጅ ነበረው፤ የሲባ ቤተ ሰዎች በሙሉ ሜምሬቦስቴን ያገለግሉት ነበር። ሜምሬቦስቴ ሁልጊዜ ከንጉሥ ማሊክ ሰለሚባላ ይኖር የነበረው በኢየሩሳሌም ነው፤ ሁለት አግሮቹም ሽባ ነበሩ። (2ሳሙ. 9፡1-13)

ዳዊት ከተራራው ጫፍ በቫገር ጥቂት አልፍ ብሎ አንደ ሄደ፤ ሲባ የተባለው የሜምሬቦስቴ አገልጋይ፤ ሁለት መቶ አንጀራ፤ አንድ መቶ ጥፍጥፍ ዘቢብ፤ አንድ መቶ ጥፍጥፍ በለሰና አንድ አቀራማዳ የወይን ጠጅ የተጫኑ ሁለት አህያች አየነዳ ሊገኘው መጣ። ንጉሡም ሲባን፡ “ይህን ሁሉ ያመጣኸው ለምንድን ነው?” ሲል ጠየቀ። ሲባም “አሁንም የንጉሡ ቤተ ሰዎች አንዲቀመጡባቸው፤ አንጀራውንና በለሰን ወጣቶቹ አንዲበሉት፤ የወይን ጠጅን ደግሞ በምድረ በዳ የደከሙት አንዲጠጡት ነው” አለው። ከዚያም ንጉሡ፡ “የጌታህ ልጅ የት ነው” ሲል ጠየቀው። ሲባም፡ “የአባራኤል ቤት ዛሬ የአባቴን መንግሥት ይመልሰልኛል” ብሎ ሰለሚያሰብ፤ በኢየሩሳሌም ተቀምጦአል” አለው። ከዚያም ንጉሡ ሲባን፡ “የሜምሬቦስቴ የነበረው ሁሉ ከአንግዲህ ያንተ ነው” አለው። ሲባም፡ “በታላቅ ትሕትና በግንባሬ ተደፍቼ እጅ አነሣለሁ፤ ንጉሥ ጌታዬ ሆይ፤ በፊትህ ሞገስ ለግኝ” አለው። (2ሳሙ. 16፡1-4)

የሳኦል ልጅ ሜምሬቦስቴም ንጉሡን ለመቀበል ወረደ። ንጉሡ ከተሰደደበት ጊዜ ጀምሮ አሳከ ተመለሰበት ዕለት ድረስ ለአግሩ ተዘጋውን ጥንቃቄ አላደረገም፤ ጢሙን አልተላጩም፤ ልብሱንም አላጠበም ነበር። እርሱም ንጉሡን ለመቀበል ከኢየሩሳሌም በመጣ ጊዜ ንጉሡ፡ “ሜምሬቦስቴ አብረሽኝ ያልሄድከው ለምንድን ነው?” ሲል ጠየቀው። እርሱም አንዲህ አለው፤ ጌታዬ ንጉሥ ሆይ፤ እኔ አገልጋይህ ሽባ በመሆኔ፤ ‘ከንጉሡ ጋር መሄድ አንድችል አሁያዬ ይጫንልኝና ልቀመጥበት’ ብዬ ነበር፤ ይሁን እንጂ አገልጋዬ ሲባ አታለለኝ። በጌታዬ በንጉሡ ፊትም የእኔን የባሪያህን ስም ለጥፍቶአል፤ መቼም ንጉሥ ጌታዬ አንደ አግዚአብሔር መልአክ ስለ ሆንህ ደለ ያለህን ሁሉ አድርግ። የአባቴ ቤት ሁሉ ከንጉሥ ጌታዬ ሞት እንጂ ሌላ የሚገባው አልነበረም፤ አንተ ግን ባሪያህን በማለድህ ከሚካፈሉት ጋር አስቀምጥኸው፤ ከዚህ በላይ ይደረግልኝ ብዬ ንጉሡን ለመጠየቅ ምን መብት አለኝ?” ንጉሡም፤ “ነገርህን ለምን ታበዛለህ? አንተና ሲባ ዕርሻውን ሁሉ አንድትካፈሉ አዝዣለሁ” አለው። ሜምሬቦስቴም ንጉሡን፤ “ንጉሥ ጌታዬ አንኳን በደገና ተመለስ አንጂ፤ እርሱ ሁሉንም ይውሰደው” አለው። (2ሳሙ. 19፡24-30)

ንጉሥ ዳዊት በራሱና በሳኦል ልጅ በየኖታን መካከል በአግዚአብሔር ፊት ለላደረጉት መሐላ ሲል የሳኦልን ልጅ፤ የየኖታንን ልጅ ሜምሬቦስቴ ከሞተ አተረፈ። (2ሳሙ. 21፡7)

በንጉሥ ማሊክ ስለ ተቀመጠ ሽባ ለው ከብሉይ ኪዳን አንድ ግሩም ሰፍራ አንመልከት። በአርግጥ፤ አዲስ ኪዳንም በአስገራሚ ከሰተቶች የተሞላ ነው። ጋለሞታዋ፤ ወንበደው፤ ባለ ቡና ቤቷ፤ ፈሪሳዊው በወንጌል ድነዋል። ነገር ግን፤ እዚህ ጋ ሽባው ልጅ ሲድን አናያለን።

ምን ጊዜም ቅዱሳት መጻሕፍትን ያነበብን ሰዎች ስለ ዳደኝነት ለናለብ፤ ይበልጥ ልንጠቅስ የምንችለው ዳዊትን እና የኖታንን ነው። በምድራዊው ሥነ-ጽሑፍ አንኳ የዳዊትና የየኖታን ታሪክ የዳደኝን ፍቅር ለማብራራት ጥቅም ላይ ይውላል። ሆኖም በ 2 ሳሙኤል ውስጥ በሽባው ልጅ ታሪክ ላይ አንድናተኩር የምፈልገው ዳዊት የየኖታንን ልጅ ሜምሬቦስቴን አንዴት እንዳስተናገደው ለማየት እንጂ ሜምሬቦስቴ ለዳዊት አንዴት አከብሮቱን አንደ ገለጸ ለመረዳት አይደለም።

ሜምሬቦስቴ ሽባ ነበር (4፡4)

“የሳኦል ልጅ የኖታን ሁለት አግሮቹ ሽባ የሆኑ አንድ ልጅ ነበረው። እርሱም የሳኦልና የየኖታን አሟሚት ወሬ ከኢይዝራኤል በመጣ ጊዜ የአምስት ዓመት ልጅ ነበር። ሽባ የሆነውንም በዚህ ጊዜ ሞግዚቱ አንሥታው በጥድፊያ ስትሸሽ በመውደቁ ነው። ስሙም ሜምሬቦስቴ ይባል ነበር” (4፡4)።

እዚህ ጋ አንድ ሊታወስ የሚገባው ለውነታ አለ፤ ይኸውም የሜምሬቦስቴ አያት ሳኦል፤ የዳዊት ጠላት የነበረ መሆኑ ነው። ስለዚህ ዳዊትን በተደጋጋሚ ያሳድድውና ሲገድለው ይፈልግ ነበር። ነገር ግን እሁን ሳኦል እና የኖታን ሁለቱም በጦርነት ውስጥ ተገድለዋል። የሜምሬቦስቴም ሞግዚት ልጁን ይዛ ሸሽታለች። ይህ ልጅ ለአያቱ እና ለአባቱ የቀረ ብቸኛ ልጅ ነበር። ከሞግዚቱ ጋር ሸሽቶ ባይሆን ኖሮ፤ ሜምሬቦስቴ በዳዊት ሲገደል ይችል ነበር። ነገር ግን ለመሸሸ ሲጣደፉ፤ ልጁ መሬት ላይ ወደቀና ሽባ ሆነ። ይህ ጥቅል ሁኔታ አያንዳንዱ ኅጢአተኛ ለአግዚአብሔር ያለው ሥዕል አይደለምን? እንዳብራራ ፍቀዳልኝ።

እ፤ ለው አግዚአብሔርን አንዴት በተሳሳተ መልኩ ተገንዝቦታል፤ ሰው ለአግዚአብሔር ያለው አስተሳሰብ መጥፎ ስለሆነ፤ አግዚአብሔርም ስለ ሰው መጥፎ አስተሳሰብ አንዳለው ያምናል። እርሱ አግዚአብሔርን ስለሚጠላ፤ አግዚአብሔርም አንደሚጠላው ይገምታል። ኅጢአት አንደ ሠራ ስለሚያውቅ፤ ከዚያ የተነሣ አግዚአብሔር አንደሚጠላው ይቆጥራል። ሜምሬቦስቴ ዳዊት አንደሚጠላው ሲናገር ይችላል፤ አያቱ ሳኦል የዳዊት ቀንደኛ ጠላት ነበርና። ዳዊት ሲወደው አንደማይችል ያሰብም ይሆናል፤ ምክንያቱም እርሱ ራሱ

ለዳዊት ምንም ዓይነት ስሜት አልነበረውም። በተመሳሳይ መልኩ ለኛም ስለ
 ለግዚአብሔር ለኛሰባለን። ለእርሱ ምንም ዓይነት ስሜት ስለሌለንም፤
 ለግዚአብሔር ሊወደን ይችላልን? ለግዚአብሔር ለኛ ስለምንጠላው ሊወደን
 ይችላልን? አያልን በልባችን እንጠይቃለን። የእግዚአብሔር አመለካከት ግን
 ከእኛ ፍጹም ተቃራኒ መሆኑን እንድናገር ፍቀዱልኝ። ሜምሬቦስቴ ምሕረት
 እንደሚቀበል ቅንጣት ታክል ተስፋ አልነበረውም፤ ሆኖም የተተረፈረፈ
 ምሕረትን ተቀብሏል። ለግዚአብሔርም ለኛን በምሕረት ይቀበላል።

ዳዊት በቅን መንፈስ ከሜምሬቦስቴ ጋር ጨርሷል (ዓብ-13)

“ዳዊትም፡ ‘ሰለ የናታን ስል ቸርነት አደርግለት ዘንድ ከሳሌል ቤት
 የቀረ ሰው ይኖር ይሆን?’ በማለት ጠየቀ” (ቁ. 1)።

ዛሬ ለግዚአብሔር ከአዳም ዘር ይራራለት ዘንድ የቀረ ካለ ያለማቋረጥ
 አየጠየቀ ነው። ዳዊት ለየናታን ስል ለሜምሬቦስቴ ርኅራኄ አሳይታል።
 ለግዚአብሔርም ስለ ልጁ ስለ ክርስቶስ ሊየሱስ ስለ ልግጢአተኞች ይራራል።
 ሰዎች ለግዚአብሔር እንደሚጠላቸው በማሰባቸው እንዴት ተሳስተዋል።
 ለግዚአብሔር ፊቱን ወደ እነርሱ እንዲመለስ፤ ቁጣው እንዲበርድና በእነርሱ
 እንዲደሰት ብዙ መልካም ነገር ማድረግ እንዳለባቸው ያስባሉ። ነገር ግን
 ሜምሬቦስቴ በዳዊት ፊት ምንም ስፍራ አልነበረውም። ዳዊትም ለያውቀውም
 ነበር፤ የሜምሬቦስቴ አባት የናታንን ብቻ ነበር የሚያውቀው። ሆኖም ስለ
 የናታን ስል፤ ለልጁ ቸርነት አደረገለት።

እንግዲህ የዳዊትን ውስታ ለማግኘት ሜምሬቦስቴ ያደረገው
 የትኛውም መልካም ነገር በንጉሡ ፊት ሞገስ ለማግኘቱ ምክንያት አይደለም።
 ሜምሬቦስቴ በእርሱ ምክንያት ሳይሆን በሦስተኛ ሰው ምክንያት ምሕረት
 ተቀብሏል። እንደ ንጢአተኛም በእግዚአብሔር ፊት እንዲሁ ነው። እንዳንዶች
 የእግዚአብሔርን ደስታ ከመለመናቸው በፊት መልካም ነገር ማድረግ
 ያለባቸው ይመስላቸዋል፤ ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ ለግዚአብሔር ያለምንም
 ምክንያት እንደ ወደደን ይገኘዋል። በእግዚአብሔር ፊት እዚህ ግቡ የምንባል
 አይደለም፤ የእርሱንም እንክብካቤ መቀበል አይገባንም። ለኛም ብንሆን ግን
 የናታን አለን፤ ያውም ሊየሱስ ክርስቶስ፤ ከእርሱ የተነሣ ለግዚአብሔር ቸርነቱን
 ያበዛልናል። ድኅናል፤ ምክንያቱም በእግዚአብሔር ፊት ጌታችን ሊየሱስ
 ክርስቶስ ይታይልናልና። በእርሱ በእግዚአብሔር መገኘት ፊት መቅረብ
 እንችላለን።

ቀደም ባሉት ጊዜላት የኒቨርስቲ ውለጥ፤ እንደ ተማሪ ዋናውን
 ትምህርት ከመጀመሩ በፊት ለሁለት ዓመት የመሰናዶ ትምህርት እንዲወስድ
 ይጠበቅበት ነበር፤ በእንዳንድ የሕክምና ኮሌጆች ውስጥ ደግሞ የሦስት ዓመት
 የመሰናዶ ትምህርት ይፈለጋል። ነገር ግን፤ ማንም ለድኅነቱ ምንም ዓይነት
 የመሰናዶ ትምህርት መውሰድ አይጠበቅበትም። የእግዚአብሔርን ልብ
 ለማግኘት ጥቂት መዘጋጀት እንዳለባቸው ሰንቶች ያስባሉ መሰላችሁ። እንደዚህ
 አይደለም፤ የእርሱን ደስታ ለማግኘት ምንም ማድረግ አይጠበቅብንም።
 መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የትኛውም ከፍል ለግዚአብሔር ከእኛ ጋር መታረቅ
 ይፈልጋል አይልም፤ ለኛ ነን ከእርሱ ጋር መታረቅ ያለብን፤ ለግዚአብሔር
 ወደኛል፤ ስለዚህም ልጁን ሰጥቶናል። ምናልባት ቢወደን ብሎ ልጁን
 አልሰጠንም። እንዳንዶች እንደ መታደል ሆኖ ለግዚአብሔር ለኛን መውደድ
 እንዲችል ሊያስብ ሞቷል ብለው ይገምታሉ። በፍጹም እንዲህ አይደለም፤
 በመጀመሪያ ለግዚአብሔር ወደኛል፤ ስለዚህም ልጁን ሰጥቶናል።

ንጉሡም፤ የእግዚአብሔርን ቸርነት እንዳደርግለት ከሳሌል ቤት የቀረ
 ሰው የለምን? ስል ጠየቀው። ሲባም ለንጉሡ፤ ‘እግሮቼ ሽባ የሆኑ እንደ
 የየናታን ልጅ አለ’ ብሎ መለሰለት። ንጉሡም፤ ‘የት ነው ያለው? ብሎ ጠየቀ።
 ሲባም፤ ‘ሎዶባር በተባለ ስፍራ በዓሚኤል ልጅ በማኪር ቤት ይገኛል’ ብሎ
 መለሰለት (ቁ. 3፤4)። በዕብራይስጥ ሎዶባር ማለት ‘የግጦሽ መሬት’ የለም
 ማለት ነው። ዛሬ ዓለማችን ልክ እንደ ሎዶባር ነው። ሎዶባር ሰዎች
 እንዲጠግቡ ሆነ እንዲረኩ ማድረግ አይችልም። የሰዎችን ልብ አያረካም።
 ለኛ ሰዎች ለራሳችን ሳይሆን ለእግዚአብሔር የመፈጠራችንን እውነታ ማወቅ
 ይኖርብናል። ወደ እግዚአብሔር ያልተመለሱ ሁሉ ፈጽሞ አይረኩም።

በዚህ ምድር ምቹት እና ዕረፍት ስለ ሞላበት ሕይወት ልታልሙ
 ትችላላችሁ። እየቆየ ቢሄድ ግን፤ የዚህች ምድር ተስፋ የሚጨበጥ አይደለም።
 በመጨረሻ የያዛችሁት ነገር ሕልም፤ ቅዠት እና ልምላሜ የሌለው እንደ ሆነ
 እስከታሰተውቱ ድረስ ይጋጥም ያሳዝናችኋል። ከእግዚአብሔር ውጭ ሕይወት
 እንደማያረካ ግልጽ ይሁንላችሁ። ከእግዚአብሔር ውጭ ሕይወት ፍጹም
 ሙላተ ቢስ ነው። ሜምሬቦስቴ ከዳዊት ርቆ የግጦሽ መሬት በሌለበት ምድር
 ነው የኖረው፤ ልክ እንደዚሁ፤ ከእግዚአብሔር ርቆ ያለ ንጢአተኛም ቢሆን
 ልምላሜ በሌለበት ምድር ነው የሚኖረው።

ሜምሬቦስቴ የግጦሽ መሬት በሌለበት ምድር እንደሚኖር ሲሰማ
 ዳዊት ምንድን ነው ያደረገው? ለግዚአብሔር ይመስገን፤ ይባረካል፤ “ንጉሥ
 ዳዊት፤ ሜምሬቦስቴን ከዓሚኤል ከማኪር ቤት ከሎዶባር ልክ አለመጣው” (ቁ.
 5)። ርሜ 3፤11 “እግዚአብሔርንም የሚኻ እንድም የለም” ይላል፤ በሉቃስ

19፥10ም "የሰው ልጅ የመጣው የጠፋውን ሊፈልግና ሊያድን ነው" የሚለው እውነታ ተዘግቧል። እንዳንዶች ቢያንስ እኛ "ጥሩ ያልሆንን ሰዎች" በእርግጥ እግዚአብሔርን መሻት አለብን፤ የወደቁትም እርሱን መፈለግ አለባቸው ብለው ሊደመድሙ ይችላሉ። ሆኖም እውነታው እግዚአብሔር ፈልገን እስከናገኘው ድረስ እንዲጠብቅን ቢሆን ኖሮ፤ ፈጽሞ ልንድን እንችልም ነበር። ምክንያቱም እርሱን እንፈልገውም፤ ልንፈልገውም እንሻም። ሜምሬቦስቴ ዳዊትን ስመፈለግ መነሣሣቱ አልነበረውም፤ ምክንያቱም አያቱ የዳዊት ጠላት ስለ ነበር። ዳዊትን መፈለግም አይችልም ነበር። ሁለቱም እግሩ ሸባ ነበርና። ሜምሬቦስቴ አይደለም ዳዊትን የፈለገው፤ ዳዊት ነው ልክ ያሰመጣው። እኛም የዳንነው እግዚአብሔርን ለለምንሻ አይደለም፤ ነገር ግን፤ እንዲፈልገንና ወደ ራሱ እንዲመልስን እግዚአብሔር ልጁን ስለ ላከው ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ፈላጊውም፤ ጠሪውም ሆነ፤ እርሱ እንደሚፈልጋችሁ እንድታውቁ ሰዎችን ወደ እናንተ የላከው እግዚአብሔር እንደ ሆነ በግልጽ ይናገራል። "በልብህ ማን ወደ ሰማይ ይወጣል? አትበል፤ ይህ ከርሱቶስን ለማውረድ ነው፤ ወይም ወደ ጥልቁስ ማን ይወርዳል? አትበል" (ሮሜ 10፥6፤ 7)። ማንም ጌታ ስለ እርሱ እንዲሞትለት ለመጠየቅ ወደ ሰማይ እንደማይሄድ፤ ደግሞም ማንም ከርሱቶስን ከሞት ለማስነሣት ወደ ሲኦል እንደማይወርድ አዚህ ጋ ተነግሮናል። "ቃሉ በአጠገብህ ነው፤ በእፍህና በልብህም ውስጥ ነው፤" ... 'አየሱስ ጌታ ነው' ብለህ በእፍህ ብትመሰክር፤ እግዚአብሔርም ከሙታን እንዳስነሣው በልብህ ብታምን፤ ትድናለህ" (ሮሜ 10፥8፤ 9) የሚለው ቃልም ወዲያውኑ ተከትሏል። ልክ እንደ ሜምሬቦስቴ፤ ማንም ምንም ማድረግ ወይም ማባከን አያስፈልገውም፤ ራሱ ንጉሡ ሜምሬቦስቴን ሄደው እንዲያመጡት ልኳልና። ጌታም ለኅጢአተኞች ያደረገው እንዲሁ ነው። ዛሬም ያልዳነ ማንም ቢኖር፤ እግዚአብሔር ስላላዳነው አይደለም፤ ምሕረቱን እምቢ ስላለ እንጂ።

ሜምሬቦስቴን ካልላከበት በኋላ ዳዊት ምንድን ነው ያለው? "የሳኦል ልጅ፤ የዮናታን ልጅ ሜምሬቦስቴ ወደ ዳዊት በመጣ ጊዜ፤ አከብሮቱን ለመግለጥ ለጥ ብሎ እጅ ኑሣ። ዳዊትም፤ 'ሜምሬቦስቴ!' ብሎ ጠራው። እርሱም፤ 'እነሆ፤ እንልጋይህ አለ' (ቁ. 6)። ለመስማት እንዴት ደለ የሚያስኝ ንግግር ነው፤ 'ሜምሬቦስቴ'። ዳዊት የዮናታንን ልጅ ሲያይ፤ 'እንተ ማን ነህ?' አላለውም። 'ሜምሬቦስቴ፤ የሳኦል ልጅ የዮናታን ልጅ' አላለውም። 'እኔ ሜምሬቦስቴ መጣህም' አላለውም። 'ሜምሬቦስቴ' ብቻ ነው ያለው። ከቻላችሁ፤ እስኪ ዳዊት በልቡ ምን ሊሰማው እንደሚችል አስቡት። በምን ዐይነት ድምፅት ነው ሊጠራው የሚችለው? ከእነዚህ ቃላት በስተጀርባ ልክ

እግዚአብሔር ለእኔና ለእናንተ ያለውን ልብ የሚወከል ልብ ቆግሏል። "ሜምሬቦስቴ" ማለቱ እግዚአብሔር እናንተንና እኔን እንደማይጠላ፤ ይልቁንም እንደሚፈልገንና እንደሚወደን የሚያሳይ እውነታ ነው። ለማችን ያለ ምንም ተቀጽላ የተጠራበት እያንዳንዱ ቅጽበት፤ በሰማያት ብቻ የሚደነቅ ጥልቅ ትርጉምን የያዘ ነው።

በአንድ ሌላ ወቅት መግደላዊት ማርያም እንዴት ጌታን በስሕተት አትከልተኛ ነው ብላ እንደ ወሰደችው ጠቅሸለሁ። ጌታ "እኔ አትከልተኛ አይደለሁም"፤ ወይም፤ "እኔ አካሉን አልወሰድኩም"፤ ወይም፤ "እንቺ ሴት፤ አካሉን እንዴት ልትሸከሚው ትችላለህ?" በማለት አልመለሰላትም። እንዲሁ "ማርያም!" በማለት ጠራት። ይህን በጣም የምታውቀውን ድምፅ እንደ ሰማችም፤ "ረቡኒ!" በማለት መለሰች (ዮሐ. 20፥16)። እንዲሁም በዚህ ሰፍራ ዳዊት የቀንደኛ ጠላቱን የልጅ ልጅ ፊት ለፊቱ አያየ፤ "ሜምሬቦስቴ" ሲል እናየዋለን። ይህ የዳዊት ልብ ያለፈ ጥልን የመገርገር አባዜ እንደሌለበት፤ ነገር ግን ርኅራኄን የተሞላ እንደ ሆነ ፍንትው አድርጎ ያሳያል።

እንዳለመታደል ሆኖ፤ ሜምሬቦስቴ የዳዊትን ልብ አላወቀውም። ወደ ንጉሡ ፊት ሲቀርብ ሊገድለው የሚችለውን የይሁዳ ገዢ ሊያገኝ በመሆኑ ልቡ በከፍተኛ ሁኔታ እየመታ መሆን አለበት፤ ዳዊትን ካየና "ሜምሬቦስቴ" ብሎ ሲጠራው ከሰማ በኋላ ግን ንጉሡ ለእርሱ ሩጥሩጥ እንጂ ጤናማ ያልሆነ አመለካከት እንደሌለው ጉብቶት መሆን አለበት። የሆነ ሆኖ፤ "እነሆ፤ እንልጋይህ" ብሎ አስኪመልስ ድረስ ፍርሀቱ እጅግ ጥልቅ ነበር። ምናልባት፤ የቀድሞው ንጉሥ የልጅ ልጅ፤ ባሪያ ለመሆን ራሱን ቢያዋርድ፤ የዳዊትን እንደሚያስደስተውና ከመገደል እንደሚተርፍ አስቦ ይሆናል። ሆኖም ማንም እንደ ባሪያ በማገልገብ የእግዚአብሔርን ደስታ ሊያገኝ እንደማይችል እርግጠኛ እንሁን።

የእግዚአብሔርን ልብ በሚያሳይ መልኩ፤ ዳዊት ለሜምሬቦስቴ "አትፍራ፤ ስለ አባትህ ስለ ዮናታን ስለ በእርግጥ ቸርነት አደርግላለሁና። የአባትህን የሳኦልን ምድር በሙሉ አመልሰልሃለሁ፤ ዘወትርም ከማዕዲ ትበላለህ" አለው (ቁ. 7)። በዚህ ሁሉም ደኅና እንደ ሆነ እናያለን። እግዚአብሔር እንደሚወደው በእውነት የሚያውቅ ሰው በመከላከላችን ይገኝ ይሆን? ብዬ እገረማለሁ። እንዳንዶች እግዚአብሔር እንደሚወዳቸው ሳያውቁ ጌታን ብዙ ዓመታት እንልግለው ይሆናል። እግዚአብሔር እንደሚወደን ብናውቅ፤ ሕይወታችን በሚያስገርም ለውጥ ውስጥ ይጓዝ ነበር።

በዓፄ ክፍለ ዘመን፤ አሜሪካንት የተባለ የሥነ-ጽሑፍ ሰው አሜሪካ ውስጥ ይኖር ነበር። ይህ ሰው የአንድ በጣም ታዋቂ ጋዜጣ አርታኢ ነበር፤ ነገር ግን ከርስትናን እጅግ ይቃወም ነበር። አንድ ቀን ግን የዲ. አል. ሙዲን ሰብከት ሰማና ዳን። የመላውን ዜና በዙ የአሜሪካ ጋዜጦች ዘገበት። በአንድ ወቅት፤ ጂ. ዊልበር ቻፕማን የተባለ ሌላ ሰው በአንድ ከተማ በሚገኝ የሆቴል ክፍል ውስጥ ከዚህ ሰው-ዬ ቀጥሎ ነበር የተቀመጠው። አቶ ቻፕማን ከባለታሪኩ ጋ ትውውቅ ስለ ነበረው የሰማው ታሪክ እውነት መሆኑን ጠየቀው። በዚህ ጊዜ “በእርግጥ የሙዲን ሰብከት ከሰማሁ በኋላ ንኡሳ ገብቻለሁ፤ በጌታ እየሰሰም አምኛለሁ። ነገር ግን በዘፀ ዓመቱ፤ አግዚአብሔርን ለማወቅ ቀድሞውኑ መጥቼ እንደ ነበር መጨመር አረጋጋለሁ። በቀደመው የወጣትነት ዘመኔ የጠፋው ልጅ እኔ ራሴ ነበርኩ። ቤት ውስጥ ታፍኖ መዋል ስለማልቻል፤ ገና በአሥራ ሁለት ዓመቱ ለብዙ ዓመታት ቤቴን ለቅቼ ሄጃለሁ። ነገር ግን በጉርምስናዬ ዘመን፤ በጣም ታመምኩ። ገንዘቤን በመላላት ስለባከንኩም፤ እጅና አግሬን ይገር በተሰፋ መቁረጥ ወደ ቤቴ ተመለስኩ።

“አባቴ በሚገባ ተንከባከበኝ፤ ሆኖም ወደ ቤቴ መምጣቴ ጸጸተኝ። ምክንያቱም አባቴ አርጅቶ፤ ጠጉሩ ሽብቆና በበሽታ ተይዞ ስለ ነበር ነው። ሆኖም ምንም ታማሚ ቢሆንም እንኳ የምንቃመሰውን አንዳች ነገር ለማግኘት በየቀኑ ለቡን ለማፍሰስ ራሱን ያስገድድ ነበር። ይህም ግን ሦስት ሰዎችን ለመቀላብ በጣም እናሳ ነበር። ስለዚህ ወደ ቤት በመምጣቴ በእውነት አዘንኩኝ። በአባቴ ደም የሚገኘውን ዳቦ በመብላት መቀጠል አልቻልኩም።

“ጥንካሬዬ ትንሽ መለስ ሲልልኝ፤ ልሄድ እንደሆነ ወዲያውኑ ለአባቴ አሳወቅሁት። በሕይወቴ እንደዚህ ዐይነት ሐዘን አይቼ አላውቅም። በመቀጠል እንዲህ አለኝ፤ ገና በደንብ ሳትደንገ፤ ለምን ትሄዳለህ? በዚህ ቤት ቆራሽ ዳቦ አስካለ ድረስ፤ ሁሉም አንተ ዕድል ፈንታ አለህ። በዚህ ቤት ላይ ጣሪያ አስካለ ድረስ፤ ለአንተም የምትጠልበት ስፍራ አለ። ታዲያ ለምን ትሄዳለህ? ነገር ግን ከቤቴ ለመውጣት ቅርጫ ነኝ። ስለዚህ እንደዚህ አለኝ ‘ልጄ ሆይ ልንገርህ፤ በሕይወቴ ሀብታም ሲመሆን ፈጽሞ አስቤ አላውቅም፤ ነገር ግን ዛሬ ለአንተ ስል፤ አንተ ከቤት ወጥተህ እንዳትንከፈላት ስል ብዙ ብር በኖረኝና ሀብታም በሆንኩ ተመኝሁ።’ ሆኖም የሆነ እርዳታ ልናገኝ እችላለንና ለምን ትሄዳለህ? አለመኔድ ብን አልቻልኩም፤ በአባቴ ደም የሚገኘውን ዳቦ እየበለሁ መቀጠል አልቻልኩምና። በመጨረሻም፤ አባቴ እንደዚህ አለኝ፤ ‘አግዚአብሔር ይባርክህ ልጄ፤ ዛሬ ላለይህ እችላለሁ ነገር ግን በመንግሥተ ሰማይ እንደማይህ ተስፋ አደርጋለሁ።’

“ሲሸገኝም፤ ምንም ሳይናገር አብረን ግማሽ ኪሎ ሜትር ያህል ተጓዝን፤ እኔም ብሆን አንድም ቃል አልተነፈስኩም። ከግማሽ ኪሎ ሜትር በኋላ፤ ተጨማሪ ርቀት ለመጓዝ በጣም ደክሞት ነበር። ስለሆነም አዚያ ጋ ስንደርስ ተሰናበተኝ። ቤትን ለቅቆ መሄድ ምን ያህል ከባድ እንደ ሆነ በዚያን ቀን ተንከባከብኩ። ከሁለት እርምጃ በኋላ፤ ዞረና ጠራኝ። ዐይኖቼ በእንባ ተሞልተው፤ ከኪሳ ለምሳ ሳንቲም እውጥቶ እየሰጠኝ ‘ይሄ ለአንተ ነው አለኝ። ይህ ለምሳ ሳንቲም ለአርሱ ምን ማለት እንደ ሆነ ዐውቃለሁ። አባቴ በዚህ ዓለም ላይ ያለው ነገር ከዚህ እንደማያልፍ ዐውቃለሁ። አባቴ ምን ያህል ይወደኝ እንደ ነበር ለመጀመሪያ ጊዜ ተረዳሁ። አባቴ ወደ ቤት ሲመለስ እየሆኑ ባለሁበት ቆምሁ። ምንም እንኳ ቀኑ ዝናባማና እየሩም ብርዳማ ቢሆንም፤ በልቤ ትልቅ መበረታት ተሰማኝ። ከዚያ በኋላ እየዘመርኩ ሄድኩ፤ አባቴ ይወደኛል፤

“ከዚያ ቀን በኋላ - አባካኝ ሰው አልሆንኩም። በመጀመሪያ ከሁሉ ለሰቀድሜ የአባቴን ሽኩም ለማቃለል ወሰንኩ፤ መጀመሪያ የማገኘውም ብር ለአባቴ የሚላክ ነው፤ ምክንያቱም ይወደኛል። ከዚያ በኋላ የተለወጠ ሰው ሆንኩ። ይህ ማለት ከዚህ በፊት አባቴ አይወደኝም ማለት አይደለም፤ እንዲሁ በአስከፊ የምስኪንነት ቀኖቼ እንደሚወደኝ አስተዋልኩ። ስለዚህ አንድ ቀን አቶ ሙዲ ‘ብዙዎች ሉቃስ 15 ውስጥ ስላለው የጠፋው ልጅ እውርተዋል፤ ነገር ግን ዛሬ እኔ ስለ ጠፋው ልጅ አባት እውራለሁ’ እያለ ሲሰብክ ሰማሁ። እና ያ አባት እንደ እኔ አባት ዐይነት አባት እንደ ሆነ እየሁ፤ ስለዚህም እየሰሰኝ አመንኩ፤ አዳኝም አድርጌ ተቀበልኩት።

ይህንን አግዚአብሔር ለብዙ ዓመታት አይቸዋለሁ። በእርግጥ የልቡንም ሐሳብ ተረድቻለሁ። የልቡን ደስታ ለማግኘት ማንኛውንም ነገር ስለ ማድረግ አታስቡ። ያለ ጥርጥር እንደሚወዳችሁና መዳናችሁንም እንደሚፈልግ አናገራለሁ። ልቡን እንደገና እንድታገኙ አይጠበቃችሁም። ብዙዎች አግዚአብሔር እንደሚወደን አልነገረንም ትሉ ይሆናል፤ ነገር ግን አባካችሁ መስቀሉን ተመልከቱ። ከዚያም እንደሚወዳችሁ ታውቃላችሁ። የመስቀሉ የሞት ቅጣት የአናንተ ነበር፤ ነገር ግን አግዚአብሔር ከፍቅሩ የተነሣ በእናንተ ቦታ ጌታ እየሰሰኝ እንዲሞት አድርጎታል።

ፍቅር ምንድን ነው? ፍቅር ተራ ቃል አይደለም። በእርግጥ፤ ጥልቅ ፍቅር በቃላት ሊገለጥ አይችልም። “አባቴ ሆይ፤ በሰማይና በአንተ ፊት በድያለሁ፤ ከእንግዲህ ልጄህ ተብቶ ልጠራ አይገባኝም፤ ከተቀጠሩት እገል ጋዮችህ እንደ እንዱ ቁጠረኝ” (ሉቃ. 15፡18፤ 19)። ነገር ግን እርሱ ገና በሩቅ ባለ፤ አባቴ እየወና ራራለት፤ ወደ እርሱም እየርጠ ሄደ፤ በዐንጉቱ ላይ

ተጠመጠመ፤ ሳመውም። የአባቱ ልብ ንግሥት የፈጠረውን ከፍተኛ ለመሙላት ያለውን ናፍቆት ለመግለጽ፤ “አየርጦ” የሚለው ቃል በታሪኩ ውስጥ ጥቅም ላይ ውሏል። አባቱ ሲሰመው፤ የጠፋው ልጅ የአባቱን ልብ ወደ ማወቅ መጥቷል። አባቱ ገና፤ “አወድሃለሁ፤” አላለውም፤ ይልቅ፤ መላሙ የአባቱን ልብ ነግሮታል። አለቀድሞ “ከተቀሩት አገልጋዮችህ እንደ እንዱ ቁጠረኝ፤” በማለት ሲያብሰሰል የነበረውን ሐሳቡን መጨረስ አልቻለም ነበር፤ ሲሰመው በእርግጥ እንደሚወደው የአባቱ ልብ ነግሮታልና።

አባካችሁ የእግዚአብሔርን ልብ በተሳሳተ መንገድ አትረዱት። ወደ መስቀሉ ሥር ኑ። ኢየሱስ ስለ እናንተ ሞቷል፤ እግዚአብሔር ለእናንተ ያለው ልብ በዚህ ተገልጧል። የጌታ ኢየሱስን ደም በማየት፤ እግዚአብሔር ለእናንተ ምን ዐይነት ፍቅር እንዳለው ታውቃላችሁ።

“ከዚያም ንጉሡ የሳሌን አገልጋይ ጦርቶ እንዲህ አለው፤ ‘የሳሌን የቤተ ሰቡ የሆነውን ሁሉ ለጌታህ የልጅ ልጅ ስጥቸዋለሁ። እንተ፤ ልጆችህና አገልጋዮችህ የጌታችሁ የልጅ ልጅ የሚበላውን እንዲያገኝ መሬቱን አረሱለት፤ ምርቱንም አግቡለት። የጌታህ የልጅ ልጅ ሜምሬቦስቴ ግን ምን ጊዜም ከማለዱ ይበላል።’ በዚያን ጊዜ ሲባ ዐሥራ አምስት ወንዶች ልጆችና ሃያ አገልጋዮች ነበሩት። ከዚያም ሲባ ንጉሡን፤ ‘ጌታዬ ንጉሥ፤ አገልጋዩን ያዘዘውን ሁሉ፤ አገልጋይህም ይፈጽመዋል’ አለው። ስለዚህም ሜምሬቦስቴ ከንጉሡ ልጆች እንደ እንዱ ሆኖ ከዳዊት ማለድ ይበላ ነበር” (ቁ. 9-11)። እንዴት የሚገርም ነው፤ እንድም ቅድመ ሁኔታ፤ አልያም ትእዛዝ ፈጽሞ አልነበረም። ሁሉም ግን ቃል ኪዳን ነው። በዚህ ስፍራ አንድ ሰው ምን ማድረግ እና ምን ያህል ማድረግ እንዳለበት የተነገረ ነገር የለም። ሁሉም ነጻ ስጦታ ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር ከገባን፤ በእርሱ አለማመን በፍጹም እንችልም።

የሰው ንስሐ

ምናልባት እንዳንዶች አንድ ሰው በቀላሉ እግዚአብሔርን በማመን መዳን ከቻለ ንስሐ መግባት ለምን ያስፈልጋል? በማለት ሊጠይቁ ይችላሉ። አባካችሁ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያለውን ተዋረድ እናዘዋውረው። ብዙዎች የእግዚአብሔርን ምሕረት ለማግኘት ተገቢ የሆነ ጽድቅና መልካምነት ሊኖራቸው እንደሚገባ ያስባሉ። ይህ ግን ሕግ አንጂ ጸጋ አይደለም። በርዶት የሚንቀጠቀጥን ሰው ወደ አላት ከመምጣቱ በፊት እንዲያሟሙቅ እንዴት ትነግሩታላችሁ? መጽሐፍ ቅዱስ የሰጠን ቅደም ተከተል ንግሥት መሥራት እንድናቆምና ከዚያም እንድናምን አይደለም፤ እንድናምንና ከዚያም ንግሥትን መሥራት እንድናቆም አንጂ። ሜምሬቦስቴ አስቀድሞ በፍርሀት ተሞልቶ ነበር፤

ዳዊት በምሕረት ካስተናገደው በኋላ ግን በትክክል ማን እንደነበር አስተዋለ። ለንጉሡ “እንደ ሞተ ውሻ ለምቁጠር ለእኔ ይህን ያህል የምታደርግልኝ አገልጋይህ ሻረ እኔ ማን ነኝ?” (ቁ. 8) ያለው ለዚህ ነው።

ጉዳዩ መጽሐፍ፤ “የእግዚአብሔር ፑርነት ወደ ንስሐ የሚመራህ መሆኑን ሳትገነዘብ” የሚለውን ቃል አስታወስኝ (ሮሜ 2፥4)። አንድ ሰው የእግዚአብሔርን መልካምነት እና ፍቅር ሲያውቅ ንስሐ ይገባል። ሜምሬቦስቴ ወደ ዳዊት በመጣ ጊዜ፤ የግጦሽ ሳር ወደሌለበት ምድር ሊመለስ እንደሚችል አስቦአል። ምሕረትን ከቀመሰ በኋላ ግን፤ በግምባሩ ወደቆ ንስሐ ገባ። የተሳሳተው ሜምሬቦስቴ ነበር፤ ስለዚህም ንስሐ መግባት ይገባዋል። እግዚአብሔር ንስሐ መግባት እያስፈልገውም፤ እኛ ግን ያስፈልገናል። ሜምሬቦስቴ ዳዊት እንደሚወደው ከማወቁ በፊት፤ ዳዊት ይወደዋል፤ ዳዊት እንደሚወደው ካወቀም በኋላ አሁንም ዳዊት ይወደዋል። እግዚአብሔርም ለእኛ እንደዚሁ ነው። የእግዚአብሔርን ፍቅር ካወቅን በኋላ፤ አኢምሮአችንና ሐላባችን ይለወጣል። እንዲሁ እንዳላችሁ ወደ እግዚአብሔር ኑ፤ እርሱ ቀድሞውኑ ወደእችኋልና።

ከገቢታው ሥር ያሉ አግሮች

ምናልባት እንዳንዶች፡- ልክ ዳዊት ሜምሬቦስቴን እንደ ተቀበለው እኔንም እግዚአብሔር ስለሚቀበለኝ፤ ከዳንኩም በኋላ መልካም ሥራ ማድረግ የሰብኝም? ለምንድን ነው እንዳንድ ጊዜ የመውጣት ሌላ ጊዜ ደግሞ የመውረድ፤ እንዳንድ ጊዜ ጥሩ ሌላ ጊዜ ደግሞ መጥፎ ስሜት የሚሰማኝ? የሚል ጥያቄ ሊያኑሁ ይችላሉ። ለዚህ ጥያቄ መልስ ከመፈለጉ በፊት ቀጣዩን ከፍል እናንብባው፤ “ሜምሬቦስቴም ሁልጊዜ ከንጉሥ ማለድ ስለሚበላ ይኖር የነበረው በሊዮሳሌም ነው፤ ሁለት አግሮችም ሽባ ነበሩ” (ቁ. 13)። ድነታችን የሚጀምረው በጸጋ ነው፤ የሚቀጥለውም እንደዚያው በጸጋ ነው። ብዙ ሰዎች የሚሳሳቱት፤ ድነታችን በጸጋ በጀምርም፤ የተጀመረው ነገር የሚቀጥለው በሥራ እንደ ሆነ ማመናቸው ላይ ነው። እንደዚህ ያለ ነገር የለም። ከድነታችን በፊት የነበርንበት ሁኔታ ምንም ይሁን ከዳንንም በኋላ የምንቀጥለው በዚያው ሁኔታ ነው። በኢየሱስ በኩል ድኛለሁ፤ እስከ መጨረሻው በኢየሱስ አቀጥላለሁ። ምንም እንኳ ሜምሬቦስቴ ከንጉሡ ጋር በአንድ ገበታ ቢበላም፤ ሁለቱም አግሮቹ እስካሁን ሽባ ናቸው። አንድ ሰው ለገደ አግሩ ብቻ ሽባ ከሆነ፤ መዝለል ይችላል፤ ነገር ግን ሁለቱም አግሮቹ ሽባ ከሆኑ ከነጭራሹ መንቀሳቀስ አይችልም። በንጉሡ ማዕድ መቀመጡ እውነቱ የሆነውን ያህል ሁለቱም አግሮቹ ሽባ መሆናቸውም እውነት መሆኑን እንገነዘብ። ንጉሡ ሽባውን ሰው

ሲጋብዘው (የጋብዘው) ለአንድ ቀን ብቻ በማዕዱ እንዲቀመጥ፤ ከዚያም ሁኔታው በጥቂት ቀናት ውስጥ ካልተሻሻለ ሊያባርርው አስቦ አይደለም።

እግሮቻችሁ ሽባ ቢሆኑም አንኳ፤ ከገበታው ቢታችኛቸው። ስለዚህ በገበታው ላይ ያለውን ማገኛውንም ነገር መመዝገብ ትችላላችሁ። ታዲያ ለምን እግሮቻችሁ ሽባ እንደ ሆኑ ከገበታው ተቀመጡ? እግዚአብሔር ያዘጋጀው መልካም፤ የከበረ፤ ጣፋጭ እና የሚያሳድግ ማእድ ስለሆነ፤ ትኩረታችሁን ገበታው ላይ ባለው ነገር ላይ ብቻ አድርጉ። ልባችሁም አስኪረካ ተመግቡ። ራሳችሁን አትመልከቱ፤ እግዚአብሔር የሰጣችሁን የተትረፈረፈ ነገር ተመልከቱ።

ራሳችንን በተመለከትን ቁጥር፤ ሰላማችንን እናጣለን። የሰው ዐይኖች የተሠሩት ወደ ውጭ እንዲመለከቱ ነው፤ ወደ ውስጥ እንዲመለከቱ አይደለም። መጨነቅ የለኛ ድርሻ አይደለም። ዐይኖቻችን በጌታ ላይ ትኩረት ማድረግ አለባቸው፤ ለሰዚህም እንደ ከብሩ ባለጠግነት መጠን ከከብር ወደ ከብር እንለወጣለን። ራሳችንን ለማየት ዞር ካልን፤ ልክ ሜምሬቦስቴ ሽባ እግሮቻችን ቢያይ እንደሚሆነው እንሆናለን። ከዓንን በኋላ፤ እዲስ ሕይወት ተቀብለናል፤ መንፈስ ቅዱስም በእኛ ያድራል። እዲስ ፍጥረት ነን። የሆነ ሆኖ፤ ከአዳም የመጣው ማንነት መቼም አይለወጥም። ለዚህም ነው፤ በቅድስና የኖረው አገሰቴን ሊሞት ሲል፤ "በዓለም ላይ ያሉ የጎጠላት ዘሮች ሁሉ በእኔ ውስጥ ናቸው" በማለት የተናገረው። ከዚህ አካል አስካልተሳየን ድረስ፤ እግሮቻችን ገና ሽባዎች ናቸው። ወደ ራሳችን ለመመልከት ወደ ጃለ እንመለስ፤ ይልቁኑ እግዚአብሔር በፈታችን ባለው ገበታ ላይ ያዘጋጀልንን የተትረፈረፈ ጸጋ መመልከትን እንቀጥል፤ ያኔ ልባችን ይረካል።

ሜምሬቦስቴ ስለ ዳዊት (16:1-4፤ 19:24-30)

አሁን ብዙ ዓመታት ዐልፈዋል። በመካከል የዳዊት ልጅ አበራላም ዐምዶ፤ ዳዊት ከኢየሩሳሌም ለመሸሸ ተገደል። ዳዊት ከተራራው ጫፍ ባሻገር ጥቂት አልፍ እንዳለ፤ የሜምሬቦስቴ አገልጋይ ሲባ ከተጫኑ አህዮች ጋር ሲገናኘው መጣ፤ በአህዮቹም ላይ ሁለት መቶ እንጀራ፤ እንደ መቶ ጥፍጥፍ ዘቢብ፤ እንደ መቶ ጥፍጥፍ በለሰ እና እንደ አቀማግ ያወደን ጠጅ ጭኗል። "ንጉሡም ሲባን፤ 'ይህን ሁሉ ያመጣኸው ለምንድን ነው?' ሲል ጠየቀው። ሲባም 'አህዮቹን የንጉሡ ቤተ ሰዎች እንዲቀመጡባቸው፤ እንጀራውንና በለሱን ወጣቶቹ እንዲበሉት፤ የወይን ጠጁን ደግሞ በምድረ በፃ የደከሙት እንዲጠጡት ነው' አለው። ከዚያም ንጉሡ 'የጌታህ ልጅ የት ነው?' ሲል

ጠየቀው። ሲባም 'የአስራኤል ቤት ዛሬ የአባቴን መንግሥት ይመልሰልኛል ብሎ ሰላሚያስብ፤ በኢየሩሳሌም ተቀምጦአል' አለው። ከዚያም ንጉሡ ሲባን፤ 'የሜምሬቦስቴ የነበረው ሁሉ ከእንግዲህ ያንተ ነው' አለው። (16:2-4)። ይሄ ሁሉ እውነት ነበር? ምዕራፍ 19ን በማንበብ የነገሩን እውነታ እናውቃለን።

የአበራላም ዐመፅ ከተደመሰሰ በኋላ፤ ዳዊት ወደ ኢየሩሳሌም ተመለሰ፤ የሳሊል የልጅ ልጅ ሜምሬቦስቴ፤ ንጉሡን ለማግኘት ወረደ። ንጉሡ ከሄደበት ቀን ጀምሮ በሰላም ወደ ቤቱ አስከተመለሰበት ቀን ድረስ፤ ሜምሬቦስቴ ሦስት ነገሮችን ከማድረግ ራሱን እቅቦ ነበር። "ለእግሩ ተገቢውን ጥንቃቄ አላደረገም፤ ጢሙን አልተላጩም፤ ልብሱንም አላጠበም ነበር" (ቁ. 24)። ይህ ምን ማለት እንደ ሆነ መገንዘብ እንችላለን? ያነበብነው ከፍል በሜምሬቦስቴ ልብ ውስጥ የሚታየው ነገር ባሏ የሞተባት ሴት ልብ ተገልጦ ቢታይ ከሚገኘው ነገር ያነሰ አይደለም፤ በአግባቡ የሚይዘኝ ዳዊት ከእንግዲህ የለም በማለት እያለበ ነው። ምንም እንኳን ማንም ሊገዳኝ ባይመጣ፤ ቀድሞውኑ በዚች ዓለም ላይ ፍላጎት አጥቻለው እያለ ነው። ራሴን የማስዋብ ትርጉም ምንድን ነው? ንጉሡ በዚህ የለም፤ ታዲያ ራሴን ማስዋብ ለምን? እያለ ነው። ይኸው ተመሳሳይ ለሜት በጥቂት እማኞች ልብ ያስተጋባል። ምን ያህል መዳን የማይገባን ሰዎች እንደ ነበርን እናውቃለን። ይህ ዓለም እዳኞችን አልተቀበለውም፤ ለቅዱሳን አልቀሩም። ከዚህም የተነሣ በዚህ ምድር የምንኖረው ባሏ የሞተባት ሴት ዐይነት ልብ ይዘን ነው። "ዓለምን የምንክድበት ምክንያት ይህ ዓለም የማይወደድ ስለሆነ አይደለም። ወዳጆችን በዚህ ስበሌላ ነው" ሊሉ ይችላሉ። ከሞት በቀር ከዚህ ዓለም ያተረፍነው ምንም ነገር ስለሌለ፤ በእርሱ የተወደደን እኛ ታዲያ፤ እንዴት ይህን ዓለም ልንወድ እንችላለን?

የሜምሬቦስቴ ልብ ባሏ የሞተባትን ሴት ዐይነት ልብ ነበር። ንጉሡ በዚያ አልነበረም፤ ስለዚህም ምንም የሚያስደስተው ነገር የለም። በአንድ ጊዜ ጌታን በእውነት የተከተለ እማኝ፤ "ኢየሱስ ባለበት፤ መንግሥተ ሰማያት አለ። ኢየሱስ በሲኦል ቢሆን፤ ሲኦል መንግሥተ ሰማያት ነው፤ ኢየሱስ በመንግሥተ ሰማያት ከሌለ፤ መንግሥተ ሰማያት ከእንግዲህ መንግሥተ ሰማያት አይደለም በማለት ተናግሯል። ይህንን ለመጀመሪያ ጊዜ ለሰማ፤ ይህ እንዴት ሊሆን ይችላል! በማለት አስብ ነበር። አሁን ግን፤ ይህ በእርግጥ እውነት መሆኑን በግልጽ መናገር አችላለሁ። ቀድሞ ስለ ኅጢአት ችግር ብቻ እናስብ ነበር! አሁን ግን ስለ ጌታ ኢየሱስ እናስላስላለን። ቀድሞ የሲኦልን ቅጣት እንዴት ማምለጥ እንደምትችል እናስብ ነበር፤ አሁን ግን ስለ ጌታ ስለ ራሱ እናስባለን። መንግሥተ ሰማያት ጌታ በላለበት ደስ ይላል፤ ነገር ግን ጌታ በሲኦል ቢሆን ኖሮ፤ ቢኦልም ደስ የሚል ይሆን ነበር!

ይህ ዓለም ምድረ በዳ ነው። ምድረ በዳ ምንድን ነው? ወና በታ ነው። እንዲህ ሲባል፣ የምድራችንን ኪነ ጥበባትና የተፈጥሮ ሳይንስ ዋጋ ለማላጣት አይደለም፤ ነገር ግን እርሱ አዚህ ስለሌለ፣ እነዚህ ነገሮች ከቁብ አይገቡም። ጌታ ኢየሱስን የምትጠላውን ዓለም እንዴት ልወድ እችላለሁ? ወዳጆችሁ ያለበት በታ ምን ጊዜም አስደላች ነው በማለት ከዚህ በፊት ተናግረዋል። የምትለብሱት፣ የምትመገቡትና የምትጠጡት ነገር ላይለወጥ ይችላል፤ ሆኖም ወዳጆችሁ ከሌለ እነዚህ ነገሮች ትርጉም ሊሰጡአችሁ አይችሉም። አገራቸው ነው፤ ብዙ ጊዜ ወደዚያ ስለ መሄድ አስባለሁ። ነገር ግን የምሻው ራሷን ቆቶውን ሳይሆን በዚያ የሚገኙትን እንድትመገቡ የተከፈልኳቸውን ወንድሞችንና አካቶችን ነው። አብረን በመከራ፣ በድኸነት እና በስደት አልፈናል። እነዚህ ወገኖች በዚያ ባይኖሩ ኖሮ፣ ቆቶውን በቀላሉ ልረሳት እችላለሁ። አኛም ለዓለም እንደዚሁ ነን። ጌታ ዛሬ በዚህ የለም፤ ስለዚህ ዕረፍትና ደስታ በዚህ ዓለም ውስጥ ልናገኝ እንችልም። ለዚህ ዓለም ያለን አመለካከት ባሏ እንደ ሞተባቷ ሴት ዐይነት ሊሆን ይገባዋል።

“ሜምፊስቴ ንጉሡን ሊገናኝ በሚወርድበት ጊዜ፣ ከንጉሡ ጋር ለምን እንዳልሄደ ተጠይቆ ነበር። መለሱ ይህ ነበር።

እርሱም እንዲህ አለው፤ “ጌታዬ ንጉሥ ሆይ! እኔ አገልጋይህ ሸባ በመሆኔ፣ ከንጉሡ ጋር መሄድ እንድትል ለሀያዬ ይሜንልኝና ልቀመጥበት ብዬ ነበር፤ ይሁን እንጂ አገልጋዬ ሲባ አታለሁ። በጌታዬ በንጉሡ ፊትም የእኔን የባሪያህን ስም አጥፍቶአል፤ መጽም ንጉሥ ጌታዬ እንደ አግዚአብሔር መልአክ ስለ ሆኑ ደስ ያለህን ሁሉ አድርግ። የአባቴ ቤት ሁሉ ከንጉሥ ጌታዬ ሞት እንጂ ሌላ የሚገባው አልነበረም፤ እንተ ግን ባሪያህን በማለድህ ከሚካፈሉት ጋር አስቀመጥኸው፤ ከዚህ በላይ ይደረግልኝ ብዬ ንጉሡን ለመጠየቅ ምን መብት አለኝ?” (ቁ. 26-28)

በዚህ ከፍል ሜምፊስቴ ስለ ዳበና ወይን እንድም ነገር ሲያነሡ አናይም፤ እንዲሁ የመታለሉን ሐቅ ነው ያቀረበው። ቀድሞ ቢበደል ምን ችግር አለው? ልቡ በንጉሡ በሰላም መመለስ ረከቶአል።

እንድ ሰው የልቡን ሊናገር ሲሞክር፤ እንዳንዴ በጥሩ ቃላት ላይገልጸው ይችላል። የጌታ የፍቅር ምርኮኛ፣ በልቡ ያለው ፍቅር ቃላት ሊገለጹት ከሚችሉት ያለፈ ነው። ፍቅሩ ጥልቅ በሆነ ቁጥር፣ ይበልጥ ምስጢራዊ እየሆነ ይሄዳል። ጌታን በአውነት የምትወዱ ከሆነ፣ ዓለም ሁሉ በቃወማችሁ እንኳ ንጽሕናችሁን እንደ ጠበቃችሁ ትኖራላችሁ። ጌታን ፊት ለፊት በምናይበት በዚያ ቀን፣ ለእርሱ ብለን ምን ያህል እንደ ተተው

እንገግረውም፤ ያኔ ስለ ራሳችን እናውራም። ይልቅ፣ በምድር ላይ ላሉን የበለጠ ሰላልወደድነው እና የበለጠ ታማኝ ሆነን ስላላገለግሉነው እንጂ፣ እንደ ተጸጸትን እንገግረዋለን። በዚያ ጊዜ፣ አልፍ ዓለማትን ለእርሱ ማቅረብ ብንችል እንኳ ለእርሱ እጅግ ተራ ስጦታ እንደሆነ ነው የሚሰማን።

ሜምፊስቴ በአገልጋዩ ሲባ እንደ ተታለለ ከመጥቀስ ባለፈ፣ ምንም አልተናገረም። ልቡ በአንድ ነገር ብቻ ተይዟልና፤ ይኸውም ንጉሡ ዳዊት በደኅና መመለሱ ነው። በተረፈ ምንም ነገር አያሳስበውም። በዳዊት ገበታ በመቀመጡ ብቻ ረከቶአል። ስለ በቀል ማብራራትም ሆነ መጠየቅ አላስፈለገውም። ንጉሡ በሰላም አስከ ተመለሰ ድረስ፣ ሜምፊስቴ ረከቶአል።

ንጉሡም፣ “ነገርህን ለምን ታበዛለህ? እንተና ሲባ ዕርሻውን ሁሉ እንድትካፈሉ አዝዣለሁ” አለው። ሜምፊስቴም ንጉሡን፣ “ንጉሥ ጌታዬ እንኳን በደኅና ተመለስ እንጂ፣ እርሱ ሁሉንም ይውሰደው” አለው (ቁ. 29-30)። ይህን የሜምፊስቴን ቃል ባነበብኩበት ቁጥር፣ “አሜን!” አላሰሁ። ንጉሡ በሰላም አስከ ተመለሰ ድረስ የእኔ ማጣት ምን ያሳስባል? ጌታዬ አስከገኘ ድረስ፣ ማጣቴ ለእኔ ምንም አይደለም። ለሜምፊስቴ ጠቅላላ ጥያቄው የዳዊት ሰላም መሆን እንጂ፣ ዳዊት የሰጠውን ነገር ማጣት አለማጣቱ አይደለም!

“ቢገድለኝም እንኳ በእርሱ ተሰፋ አደርጋለሁ” (ኢዮ. 13፥15)። እንደ ጊዜ እንድ ከርሱቲያን የሰማዕታትን ሞት ሲቀበል ባለበት ቀን ዋዜማ፣ “አግዚአብሔር ሆይ፣ እንተ ጣልቃ ካልገባህ (ካልታደግኸኝ) ነገ ዐይኔን ታሰራ (ጨፍኜ) ወደ ሞት መሄዴ ነው” ብሎ ተናገረ። የእምነት አርበኛ ማለት እንዲህ ነው። የንግግሩ ሐሳብ “ጌታ ሆይ እንደማትበድለኝ (እንደማትሳዳኝ) ዐውቃለሁ። ነገር ግን ብትገዳኝም እንኳ፣ እንተን ካሰደሰተህ እኔም አደሰታለሁ። እንተን ካሰደሰተህ መከራዬ እንኳ እጅግ ጣፋጭ ይሆናል።” የሚል ነው።

ዳዊት ራሱ ጉዳዩን በተሳሳተ መንገድ ነው የቋጨው፤ ጌታችን ግን አይሳሳትም። ዳሩ ግን፣ ጉዳዩ ያለ አግባብ ተይዞ እንኳ፣ የሜምፊስቴ ልብ አውነተኛነት የተገለጠ ነበር። “ንጉሡ ጌታዬ እንኳን በደኅና ተመለሰ እንጂ፣ እርሱ ሁሉንም ይውሰደው” አለው። አግዚአብሔር የራሳችንን ሳይሆን የእርሱን ጥቅም ብቻ ፈለገ አስከንሆን ድረስ እንደሚያደርስን ከዚህ እንማራለን። ትክክለኛ (አውነተኛ) ትርፍና ኪላራ የሚባለው የአግዚአብሔር ትርፍና ኪላራ ነው፤ የእኔ ትርፍና ኪላራ ግን ከቁጥር የሚገባ አይደለም።

እግዚአብሔርን መታዘዝ እንደሚገባኝ እያወቅሁ፤ ሆኖም መታዘዝ ያልቻልኩበት ወቅት ነበር። በመጨረሻ፤ “እባክህ እጅህን አትሰጥ፤ ይልቅ እኔ እጅን እስከሰጥ ጠብቃኝ” አልኩት። እጃችንን ልንሰጥ የሚገባን እኛ ነን፤ እግዚአብሔር አይደለም። ልቤን አንዴ የያዘው እርሱ አስከ መጨረሻው ይዞታል። ልቤ ተይዟል፤ ስለዚህም ሁለንተናዬ የእርሱ ነው። በእግዚአብሔር ፊት የምንጠብቀውና የምንፈልገው ነገርስ ምንድን ነው? ለራሳችን የሆነ ነገር አየረለን ነው? ወይስ የምንፈልገው ሁሉ ለእርሱ ነው? ከዚህ በኋላ ሁለንተናችን የእርሱ መሆኑን እንድንቆጥር፤ የእርሱን ጥቅም ብቻ እርካታችን እድርገን እንድንወስድ እግዚአብሔር ይርዳን።

ዳዊት ሜምሬቦስቴን ጠበቀ (21ተ)

“ንጉሥ ዳዊት በራሱና በሳሌል ልጅ በየናታን መካከል በእግዚአብሔር ፊት ሰላደረጉት መሐላ ሲል የሳሌልን ልጅ፤ የየናታንን ልጅ ሜምሬቦስቴን ከሞት አተረፈ።” ይህ ቁጥር የዚህን ሽባ ልጅ መጨረሻ ይናገራል። በዳዊት ዘመን ለሦስት ዓመት ድርቅ ተነሥቶ ነበር። ይህ ድርቅ ሳሌልና የደም ዕዳ ያልበት ቤተ ሰቡ ገባዎናውያንን በመግደላቸው የተከሰተ ነው። ለዚህ ንጉሥ ማስተሰርያ፤ ገባዎናውያንን የሳሌል ሰባት ወንድ ልጆች እንዲሰጧቸውና እንዲሰቅሏቸው ጠየቁ። በመጀመሪያ ሊሰጥ የሚገባው ሜምሬቦስቴን ነበር። ነገር ግን ዳዊት እርሱን አተረፈና ሌሎቹን በባት የሳሌል ልጆች አሳልፎ ሰጠ። ስለዚህም ሜምሬቦስቴን ፈጽሞ አልተገደለም ነበር። ይህ ከሰተት የዳነ ሰው እንደማይጠፋ ለመግለጽ ማገልገል ይችላል። ዳዊት ሜምሬቦስቴንን ሊያወቅ ፈጽሞ ያለአግባብ ካልያዘው እግዚአብሔርስ ያለአግባብ ሊይዝን ይችላል? ዳዊት ሜምሬቦስቴን ከመጀመሪያ አስከ መጨረሻ ከጠበቀው፤ እኛን እግዚአብሔር አስከ መጨረሻው አይጠብቅንም?

“እኔ የዘለዓለም ሕይወት አሰጣጥኞቻለሁ፤ ከቶ አይጠፋም፤ ከእጄ ሊነጥቃቸው የሚችል ማንም የለም። እነርሱን የሰጠኝ አባቴ ከሁሉ ይበልጣል፤ ከአባቴም እጅ ማንም ሊነጥቃቸው አይችልም” (ዮሐ. 18፥28-29)። እነዚህ በጣም የሚታወቁ ጥቅሶች ናቸው። በግልጽ ማንም ከእጄ ሊነጥቀን የማይችልበትን ምክንያት፤ “ከእጄ ... ከአባቴም እጅ” በማለት ይነግረናል። የጌታ ኢየሱስ እና የሰማዩ አባት እጅ አጥብቀው ይዘወናል፤ ታዲያ ከእጃቸው ሊነጥቀን የሚችለው ማነው? በፍጹም ማንም የለም። አንዳንዶች፤ እውነት ነው ማንም ሊነጥቀን አይችልም፤ ራሳችን ግን ልናመልጥ እንችላለን በማለት ያሰባሉ። በዚህ መልኩ የሚያስብ ማንም ለወንጌል ቸልተኝነቱን ይገልጣል።

የልጆቹን እጅ የያዘ አባት አደጋ ሲመለከት ወይም ልጅ ራሱ ከእጁ ለመውጣት ሲታገል እያየ እያያዙን ጠበቅ እያደርግን?

በአንድ ወቅት እንዲት ጥቁር አሜሪካዊት ሴት ጌታን ተቀብላ ስትድን በደስታ “እንዴ የዳነ፤ ለዘለዓለም ዳነ!” በማለት ጮክ ብላ ዘመረች። በግማሽ ልቡ ያመነ አንድ ክርስቲያን እንደዚያ በመዘመር ወደ መንግሥተ ሰማይ መሄድ አለመሄዱን እርግጠኛ መሆን ይቻላል እንደሆነ ጠየቃት። እርሷም የዮሐንስ 10፥25-29ን ቃል ነገረችው። እነዚህ ቃሎች እውነት ቢሆኑም አንኳ፤ እጁ ትልቅ በሆነ ቁጥር የምትሾልከበትም ቀዳዳም ሰፊ ሰለሚሆን እርሷ ግድ የለሽ መሆን እንደሌለባት በአግባ ተናገራት። “በጭራሽ አልሾልከበትም ምክንያቱም እኔ የእግዚአብሔር ትንሽ ጣቱ ነኝ” በማለት ነበር የመለሰችለት። መጽሐፍ ቅዱሷን በትክክል ታወቃለች፤ የተናገረችው፤ ጌታ የአካሉ ራሱ፤ እኛ ደግሞ የአካሉ ብልቶች መሆናችን እውነት ነው። ከእርሱ ጋር ሕይወትን ተካፍለናል። ክርስቲያን መጥፋት ከቻለ፤ የክርስቶስ አካል ለዘለዓለም ገደሉ ስለሚሆን ፈጽሞ ሙሉ አይሆንም። አስቲ እንዴ ሁሉም ክርስቲያን ሃሌሉያ ብሎ ይጨካል፤ እንዴ የዳነ፤ ለዘለዓለም ድኗል፤ ስለዚህ፤ ሁሉን ለእግዚአብሔር ሰጡ።